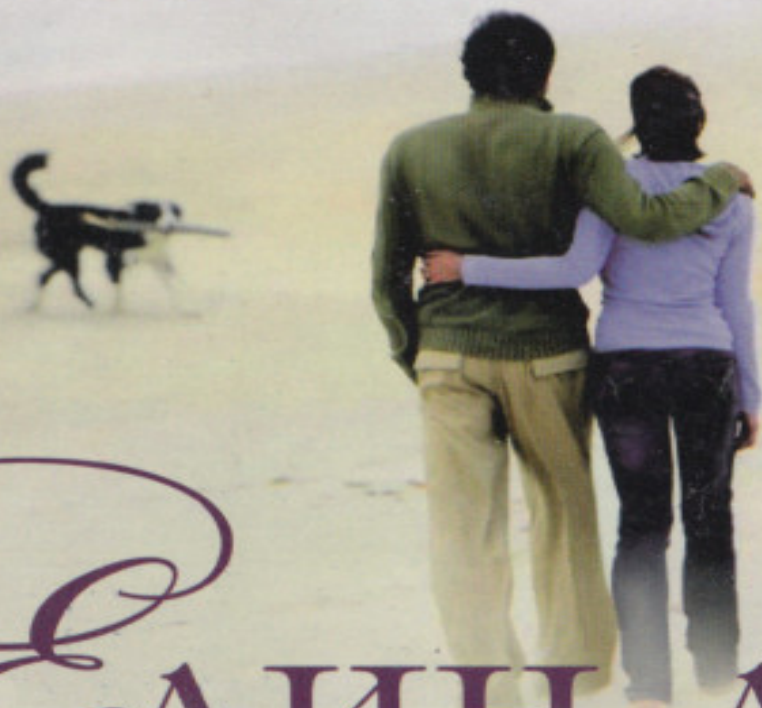

ДАНИЕЛ СТИЙЛ

ЕДИН ДЕН, НЯКОГА

Животът винаги ни изненадва

ДАНИЕЛ СТИЙЛ ЕДИН ДЕН, НЯКОГА

Превод: Диана Кутева, Стамен Стойчев

chitanka.info

Животът винаги ни изненадва.

Написан с много остроумие и интелигентност, новият роман на Даниел Стийл изследва любовта във всичките ѝ проявления, като ни разказва за живота на три необичайни, но чудесно допълващи се двойки.

Да си влюбен до уши, когато най-малко очакваш и в когото най-малко искаш, да преобърнеш живота си за броени дни, да се впуснеш смело към бъдещето — тези неща се случват един ден, някога.

Забавен, секси и мъдър, „Един ден някога“ е вълнуващ и провокиращ роман!

Даниел Стийл е призната за една от най-четените писателки. Нейните романи са продадени в над 580 млн екземпляра по света!

„Каквото и да се е случило, случва или ще се случи, аз още вярвам в любовта, независимо каква ортодоксална или неортодоксална, обикновена или необикновена форма приема тя. Никога не губи надежда.

Д.С.“

1

От терасата на дома си в Болинас Коко Барингтън се любуваше на изгрева, предвестяващ началото на прекрасен юнски ден. Съзерцаваше розовите и оранжевите шарки по небето, докато отпиваше от още вдигащия пара китайски чай, изтегната върху купения от градинска разпродажба стар избелял шезлонг. Очуканата от времето дървена статуетка на Куан Ин миролюбиво наблюдаваше сцената. Куан Ин беше богиня на милосърдието. Самата статуетка представляваше безценен подарък. Под благосклонния поглед на Куан Ин красивата млада жена с кестенява коса седеше окъпана в златистата светлина на изгрева, докато слънцето, щедро както винаги в началото на лятото, хвърляше медни отблясъци по дългата ѝ вълниста коса, стигаща почти до кръста. Още беше със старата си памучна нощница на сърчица. И боса. От къщата, разположена в платото около Болинас, се откриваше чудесен изглед надолу към океана и тесния плаж. Точно това бе мястото, където Коко искаше да бъде. На двайсет и осем, тя живееше тук от четири години. Тази малка и забравена ферма, намираща се на по-малко от един час път на север от Сан Франциско, както и плажната общност от крайбрежието, напълно я устройваха.

Да се нарече домът ѝ къща бе доста преувеличено. По-скоро приличаше на вила, въпреки че майка ѝ и сестра ѝ я назоваваха коптор или в най-добрия случай барака. И за двете си оставаше непонятно защо Коко бе пожелала да живее тук или как търпеше всички тези несгоди. За тях беше като кошмар наяве и дори Коко не го заслужаваше. Майка ѝ опита всичко, за да я разубеди: увещания, обиди, сурови критики, дори и подкуп, за да я примаме да се върне в Лос Анджелис, към това, което тя и сестрата на Коко наричаха „цивилизацията“. Обаче нищо в живота на майка ѝ или в начина, по който бе отраснала, не изглеждаше „цивилизовано“ за Коко. Според нея всичко там беше измамно. Хората около майка ѝ и начина им на живот, целите, към които се стремяха, къщите, в които живееха, лифтингите по лицата на жените, които познаваше в Ел Ей. Всичко

това ѝ се струваше изкуствено, превзето. Докато нейният живот в Болинас беше прост и истински. Без усложнения, искрен, точно като самата Коко. Мразеше всичко престорено. Не че майка ѝ беше някаква „имитация“. Тя просто винаги беше прекалено показна и си бе избрала образ, който старателно поддържаше. Всъщност майка ѝ бе автор на романи, но не какви да е, а бестселъри — най-добрата в занаята през последните трийсетина години. Това, което пишеше, не беше измамно, а просто му липсваше дълбочина, което обаче не пречеше да продава с лекота книгите си. Издаваше под името Флорънс Флауърс — псевдоним, заимстван от моминското име на нейната майка. И се радваше на огромен успех. Сега бе на шейсет и две и бе живяла като в приказка като съпруга на Бърнард, или Бъз Барингтън — най-влиятелния литературен и театрален агент в Ел Ей до смъртта му преди четири години. Той беше с шестнайсет години по-стар от майка ѝ, но изглеждаше силен и жизнен, докато внезапно не почина от инфаркт. Беше сред най-преуспелите в бизнеса, което му позволяваше да глези и защитава съпругата си през трийсет и шестте години, които те преживяха заедно. Непрекъснато насърчаваше и направляваше кариерата ѝ. Коко винаги се бе питала дали майка ѝ щеше да пробие като писателка без помощта на баща ѝ. Майка ѝ никога не си задаваше този въпрос и нито за миг не поставяше под съмнение своите заслуги, както не се колебаеше да изказва категорично мнението си за безбройните житейски проблеми. Тя не се примири с разочарованието, което ѝ беше поднесла Коко, и не се поколеба да я обяви за пропаднала в живота, за хипи, за луда и ексцентрична.

Приносът на Джейн, също толкова преуспяващата сестра на Коко, се изразяваше в по-изискани, макар и пак толкова нелюбезни определения; Джейн обикновено наричаше Коко „хроничен неудачник“. Изтъкваше пред по-малката си сестра, че е имала всички възможности да се изгради като личност, всички шансове да преуспее в живота, но най-лекомислено ги е пропиляла. Напомняше ѝ редовно, че все още не е късно да се вразуми и вземе в ръце, но ако продължава да живее в някаква барака в Болинас като шляещите се по плажовете безделници, животът ѝ ще си остане пълен провал.

Но Коко не смяташе живота си за провален. Сама се издържаше, живееше прилично, не се дрогираше и никога не бе посягала към наркотиците, освен няколкото джойнта, набързо изпушени с

приятелите в колежа, при това твърде рядко, което беше забележително постижение за онова време. Не тежеше като бремене на семейството си, никога не бе арестувана, нито бе имала безразборни сексуални връзки, не бе забременявала, не бе попадала зад решетките. Не критикуваше начина на живот на сестра си, пък и нямаше желание за това. Не упрекуваше майка си, че носеше дрехи, които я правеха да изглежда смешна в желанието си да се подмладява, или че последният лифтинг прекалено силно опъваше лицето ѝ. Коко искаше единствено да бъде себе си и да я оставят да си живее живота така, както намери за най-добре. Винаги се бе чувствала неудобно с луксозния им стил на живот в Ел Ей, мразеше да се изтъква като дете на двама толкова известни родители, а напоследък и като по-малката сестра на още една прочута личност. Битките ѝ с тях започнаха още след дипломирането ѝ с отличен успех в Принстън и продължиха по време на следването ѝ в Юридическия факултет в Станфорд, който напусна на втората година. Оттогава бяха изминали три години.

Беше обещала на баща си, че ще се опита да завърши право, а той ѝ бе обещал място в агенцията си. Каза ѝ още, че ако иска да стане преуспяващ агент, дипломата на правист много ще ѝ помогне. Проблемът беше в това, че тя не искаше да работи като агент, особено за баща си. Нямаше абсолютно никакво желание да представлява най-добре продаваните писатели, сценаристи или кинозвезди с непоносимо поведение, които бяха страстта на баща ѝ, хлябът и маслото на живота му и единственото, към което бе проявявал реален интерес през целия си живот. Всяка прочута личност в Холивуд бе преминала през дома им в годините на нейното детство. Не можеше да си представи как ще прекара остатъка от живота си с тях, каквато бе съдбата на баща ѝ. Тя не можеше да се отърси от подозрението, че именно стресът от това цели петдесет години да задоволява капризите на тези разглезени, безразсъдни и налудничаво нахални хора бе причината за смъртта му.

Той умря през първата ѝ година в Юридическия факултет. Коко издържа още една година в университета, след което го заряза. Майка ѝ крещя и плака в продължение на месеци и все още я упрекуваше за това, като постоянно ѝ натякуваше, че е избрала да живее като някакъв окаян бездомник в една барака в Болинас. Майка ѝ само веднъж посети въпросната барака, като, разбира се, не се мина без сърцераздирателна тирада. След като напусна университета в

Станфорд, Коко реши да остане в околностите на Сан Франциско. Северна Калифорния повече ѝ допаднаше. Сестра ѝ Джейн също се бе преместила на север преди три години, но често прескачаше до Ел Ей по работа. Майка им си оставаше все така недоволна, че и двете ѝ деца бяха предпочели северната част на щата и бяха зарязали Ел Ей, макар че Джейн доста често го посещаваше, докато Коко твърде рядко навещаваше родния си дом.

Джейн, сестрата на Коко, беше на трийсет и девет. Когато беше на трийсет, тя се нареди сред най-изявените продуценти в Холивуд. И оттогава кариерата ѝ бележеше шеметен възход — единайсет сред продуцираните от нея филми бяха признати като хитове в боксофис класациите. С една дума, страхотно постижение, което само влошаваше още повече положението на горката Коко. Майка ѝ не преставаше да ѝ повтаря колко се гордеел баща ѝ с Джейн, а после отново се заливаше в порой от сълзи, щом се замислеше за погубения живот на по-малката си дъщеря. Сълзите винаги ѝ бяха вършили много добра работа — с тях успяваше да измъкне от съпруга си всичко, което желаше. Бъз неизменно се стараше да ѝ угажда, а дъщерите си обожаваше. По едно време Коко се залъгваше, че ще може да обясни на баща си своя избор и причините за него, ала всъщност дълбоко в себе си осъзнаваше, че няма да успее. Той не би я разбрал по-добре от майка ѝ или сестра ѝ. Също като тях щеше да бъде смутен и разочарован от сегашния ѝ живот. Той бе във възторг, когато тя постъпи в Юридическия факултет в Станфорд и се надяваше така да се сложи край на досегашните ѝ, прекалено либерални идеи. Според него нямаше нищо лошо в това човек да има добро сърце и да е загрижен за планетата и младежта, стига да не прекалява с тези увлечения. Преди и по време на следването ѝ Бъз все си мислеше, че Коко наистина понякога е твърде крайна, но бе успял да убеди майка ѝ, че във факултета бързо ще я излекуват от тези уклони. Очевидно не бяха успели, след като тя бе изоставила следването.

Баща ѝ ѝ бе оставил достатъчно пари, за да живее без притеснения, но Коко никога не посегна към тях. Предпочиташе да харчи само това, което сама припечелваше, като често даваше пари за каузите, които ѝ се струваха важни — повечето свързани с екологията, със съхраняването на фауната или с подпомагането на децата на бедняците от Третия свят. Сестра ѝ Джейн я наричаше „кървящото

сърце“. Семейството ѝ използваше хиляди неласкави определения за нея, всичките до едно болезнени. Коко действително признаваше, че беше „кървящо сърце“ и заради това толкова обичаше статуетката на Куан Ин. Богинята на милосърдието бе свързана с най-съкровено в душата ѝ. Почтеността на Коко беше непоколебима, а сърцето ѝ огромно и постоянно изпълнено със загриженост за другите, което според нея не беше лошо нещо, нито престъпление.

Джейн също бе взривила семейния мир в края на тийнейджърските си години. Когато стана на седемнайсет, тя уведоми родителите си, че е лесбийка. Тогава Коко беше само на шест и не проумя защо е цялата суматоха. Джейн обяви, че е открила сексуалната си ориентация в последната година в гимназията. Докато следваше за кинопродуцент в Южнокалифорнийския университет, тя се отличаваше като войнствена активистка за правата на лесбийките. Сърцето на майка им бе разбито, когато поиска от голямата си дъщеря да присъства на бала на дебютантките, а Джейн отказа, заявявайки, че по-скоро ще умре. Но въпреки различните си сексуални предпочитания и войнственото си поведение в ранната си младост, по същество тя преследваше същите материални цели като родителите си. Баща им ѝ прости всичките прегрешения, щом откри в нея стремежа към успеха. И след като го постигна, всичко отново беше наред. През последните десет години Джейн живееше с една популярна сценаристка. Двете се преместиха в Сан Франциско заради многочислената лесбийска общност там. Всички в университета бяха гледали филмите им и ги харесваха. Джейн бе номинирана четири пъти за „Оскар“, но още не бе спечелила статуетката. Сега майка ѝ нямаше проблеми с това, че Джейн и Елизабет живеят като сексуални партньори през последното десетилетие. Много повече ги разстройваше Коко, която ги тревожеше и влудяваше с абсурдните си идеи, с хипарския си живот, с безразличието към това, което те смятаха за важно. В резултат майка ѝ проля много повече сълзи заради по-малката си дъщеря.

Накрая предпочетоха да обвинят за увлеченията на Коко мъжа, с когото тя живееше след напускането на университета, вместо да признаят, че решението ѝ е последица от тяхното отношение през годините. Заживяха заедно през втората, последната година на следването ѝ, и също като Коко той се беше отказал от правото преди няколко години, без да се дипломира. Иън Уайт олицетворяваше

всичко, което нейните родители не искаха за нея. Въпреки че беше умен, способен и добре образован, както признаваше Джейн, за тях той си оставаше неудачник също като Коко. След като напуснал университета в Австралия, Иън пристигнал в Сан Франциско и основал школа за гмуркане и сърфиране. Беше умен, любящ, забавен, открит и добър. С две думи, прекрасен човек. Приличаше на необработен диамант; независим по характер, той винаги вършеше само това, което искаше. От деня, в който се запознаха, Коко разбра, че е намерила сродна душа. Два месеца по-късно, когато тя беше на двайсет и четири, заживяха заедно. Но преди две години той умря. Годишите, прекарани с него, бяха най-хубавите в живота ѝ и тя не съжеляваше за тях, с изключение на това, че го загуби. Иън умря при инцидент със сърф: бурният вятър го бе запратил върху скалите и той бе намерил смъртта си в ревящата океанска бездна. Всичко бе свършило само за миг, но с него загинаха мечтите им. Заедно бяха купили бараката в Болинас и той я бе оставил на нея. Все още пазеше леководолазните му костюми и апарати. През първата година след смъртта му ѝ бе много тежко. Отначало майка ѝ и сестра ѝ проявяваха разбиране, но с времето съчувствието им пресъхна. Според тях, след като него вече го нямаше, тя трябваше да преодолее загубата му, да продължи живота си, да заживее като зряла личност. И тя го направи, но не по пътя, който те ѝ бяха избрали. За тях това беше огромна обида.

Коко знаеше, че трябва да забрави за Иън и да продължи. През последната година няколко пъти излиза на срещи, но никой не можеше да се сравнява с Иън. Така и не успя да срещне мъж с такава жизненост, енергия, топлина и чар. Трудно бе да открие човек като него, но се надяваше един ден да го стори. Просто още не бе срещнала подходящия мъж. Дори и Иън не би искал тя да живее в самота. Но нямаше защо да бърза. Коко живееше щастливо в Болинас и посрещаше с радост поредния ден. Не мислеше за кариера. Не искаше и не се нуждаеше от слава, заради която да се доказва, както правеше останалата част от семейството ѝ. Не копнееше да живее в голяма къща в Бел Еър. Не жадуваше за нищо повече от това, което бе имала с Иън — красиви дни, щастливи моменти и любовни нощи, които щяха да останат винаги запечатани в душата ѝ. Не изпитваше нужда да знае накъде ще я поведат следващите ѝ стъпки или с кого ще се

сблъска. Всеки ден беше благословен сам по себе си. Животът ѝ с Иън беше абсолютно съвършен и точно такъв, какъвто те двамата го искаха. Липсваше ѝ, но накрая прие, че той си е отишъл завинаги. Не беше решена на всяка цена да се омъжи, да има деца или да срещне друг мъж. На двайсет и осем все още нямаше защо да бърза и да живее, както бе свикнала в Болинас, ѝ беше повече от достатъчно.

Отначало животът там ѝ се бе сторил странен, както и на Иън. Малобройното население представляваше затворена и ексцентрична общност. Местните жители, като Бригадун например, бяха направили своя избор преди доста години не само за да станат незабележими, но и на практика да изчезнат от света. Нямаше пътни знаци, които да сочат как се стига до Болинас или поне да признават съществуването му. Сам човек не можеше да го намери. Коко и Иън често се смееха, че тук времето е застинало, но точно това им харесваше. През шейсетте е било пълно с хипита и мнозина от децата на цветята все още живееха тук. Само че сега бяха поизносени от времето, сбръчкани и посивели. Мъжете бяха по на петдесет или дори шейсет, което обаче не ги спираше сутрин да слизат до плажа, нарамили сърфове под мишница. Единствените магазинчета в градчето бяха магазин за дрехи, който още предлагаше пъстроцветни широки женски дрехи в хавайски стил и най-различни щамповани десени; дрогерия, зареждана предимно с органични или екологично чисти храни, както и една кинкалерия, продаваща всякакви джунджурии, включително и лули за марихуана от всички цветове, форми и размери, а единственият ресторант беше вечно пълен с прошарени, позастарели сърфисти. Самото градче се намирало на едно плато, надвиснало над тясна плажна ивица, като входният път към градчето се отклоняваше от просторния Стинсън бийч^[1], изобилстващ със скъпи къщи. И в Болинас можеха да се намерят няколко красиви сгради, притежание на желаещите да се изолират от света, но повечето бяха фамилни къщи, обиталища на изпаднали отвсякъде другаде поостарели сърфисти и просто хора, които по една или друга причина бяха избрали да се отдръпнат от обществото и да изчезнат от полезрението му. Посвоему това бе елитарна общност, противоречаща на всичко, в което тя бе възпитавана от най-ранно детство, както и Иън от властната си фамилия в Сидни, Австралия, от която навремето бе побягнал. В това отношение двамата чудесно си пасваха. Сега него го нямаше, ала тя още бе там и не

възнамеряваше скоро да се раздели с това предразполагащо към усамотение кътче. Или може би никога нямаше да го напусне, независимо какво щяха да заявят майка ѝ и сестра ѝ. Психотерапевтът, когото започна да посещава скоро след смъртта на Иън и при когото доскоро още се отбиваше, ѝ каза, че тя продължава да се бунтува, въпреки че е на двайсет и осем. Може би наистина бе така, но я устройваше. Беше щастлива да живее така, както си бе избрала, в мястото, което си бе харесала. Поне едно знаеше със сигурност: никога нямаше да се завърне в Ел Ей.

Слънцето се надигна на небосвода и Коко се прибра вътре за още една чаша чай. Сали, австралийската овчарка на Иън, бавно започна да се измъква от къщата, току-що надигнала се от леглото на Коко. Размаха лениво опашка, преди да поеме за утринната си разходка до плажа. Беше с изключително независим характер, но помагаше на Коко в работата ѝ. Иън ѝ бе обяснил, че австралийските овчари са отглеждали тази порода кучета, зорко пазещи стадата водени само от инстинктите си, като превъзходни помощници при спасяване на овце и хора. Само че Сали винаги следваше единствено собствените си прищевки. Беше привързана към Коко, но в определени граници. И винаги разполагаше със свои планове и хрумвания. Но беше великолепно обучена от Иън и реагираше на речеви команди.

Сали подскочи, когато Коко си наля втората чаша чай и погледна към часовника. Тъкмо бе минало седем. Трябваше да вземе душ и да тръгва на работа. Предпочиташе към осем вече да е стигнала моста „Голдън Гейт“, за да успее да се добере до първия си адрес най-късно в осем и половина. Винаги идваше навреме. Държеше да е изключително стриктна спрямо клиентите си. Всичко, което бе научила, дължеше на упорития си труд и успехите не закъсняха. Имаше свой дребен бизнес, доста особен, но се заплащаше изненадващо добре. Услугите ѝ много се търсеха и така бе от три години, когато Иън ѝ бе помогнал да се утвърди в него. През последните две години след смъртта му работата ѝ се разрасна неимоверно, макар че Коко старателно поддържаше броя на клиентите си в разумните граници, което я заставяше да отхвърля много предложения. Обичаше към четири следобед да си е у дома, за да ѝ остане време за разходката със Сили по плажа преди свечеряване.

Съседите ѝ бяха аромотерапевтка и акупунктуристка, които работеха в града. Акупунктуристката беше омъжена за учител от местното училище, докато аромотерапевтката живееше с пожарникар от пожарната команда на Стинсън бийч. Те бяха свестни, отзивчиви, трудолюбиви, винаги готови да си помагат взаимно. Когато Иън умря, съседките ѝ бяха невероятно мили с нея. Впоследствие ѝ уредиха една-две срещи с един приятел на учителя, обаче нищо в душата ѝ не трепна. Но двамата си останаха приятели, което напълно я устройваше. Както можеше да се очаква, семейството ѝ обяви съседите ѝ за хипита. Майка ѝ дори ги наричаше безделници, каквито не бяха, макар външно да създаваха подобно впечатление. Коко не се нуждаеше постоянно от друга компания, затова през повечето време беше сама.

В седем и половина, след горещия душ, Коко се приближи до своя допотопен микробус. Иън го бе открил в Инвърнес и оттогава той ѝ служеше вярно и всеки ден пътуваше с него до града. Очуканото старо возило беше точно това, от което се нуждаеше, въпреки че досега бе навъртяло стотици хиляди километри. Микробусът вървеше съвсем плавно, нищо че беше по-грозен от смъртен грях. Повечето от боята му отдавна се бе олющила, но все още се справяше задоволително. Иън имаше и мотоциклет, с който двамата обикаляха хълмовете през уикендите, стига да не бяха на лодката му. Той я научи да се гмурка. Но откакто Иън умря, не бе карала мотоциклета, който оттогава още събираше прах в гаража зад къщата. Нямахте сили да се раздели с него, макар че продаде лодката, а школата по гмуркане бе затворена, след като вече нямаше кой да я ръководи. Коко не би могла да се справи с това, пък и си имаше свой бизнес.

Отвори страничната врата на микробуса и Сали скочи чевръсто вътре. От сутрешното бягане по плажа сега бе напълно будна и готова за работа, също като стопанката си. Коко се усмихна на голямото, добродушно черно-бяло куче. За тези, които не можеха да разпознават породите, Сали изглеждаше като някакъв мелез, но всъщност бе чистокръвна австралийска овчарка със сериозни сини очи. Коко затвори вратата, настани се зад кормилото и махна за довиждане на съседа си, който тъкмо се прибираше от нощна смяна в пожарната. Тук всички бяха сплотени в тиха общност и почти никой не си правеше труда да заключва вратите нощем.

Микробусът пое по криволичещия черен път покрай надвисналите над океана крайбрежни скали, за да се насочи към големия град, чийто център вече се очертаваше в далечината с проблясъците на стъклата си, озарени от утринното слънце. Очертаваше се прекрасен ден, което правеше работата ѝ по-лека. Точно по график беше на моста в осем. Щеше да стигне съвсем навреме за първия си клиент, не че това имаше кой знае какво значение. Щяха да ѝ простят, ако позакъснееше малко, ала тя почти никога не си го позволяваше. Не беше мърла, за каквато нейното собствено семейство се опитваше да я представя, а само различна от тях, и то през целия си живот.

Сви по отбивката към Пасифик Хайтс и се насочи на юг по терасовидния хълм Дивисадеро. Тъкмо се бе изкачила до Бродуей, когато мобилният ѝ телефон иззвъня. Беше сестра ѝ Джейн.

— Къде си? — лаконично попита Джейн. Винаги звучеше така, сякаш бе надвиснало бедствие от национален мащаб и терористи токущо са нападнали дома ѝ. Живееше в постоянно напрежение, което беше свързано с естеството на работата ѝ и чудесно пасваше на характера ѝ. Партньорката ѝ Елизабет беше много по-спокойна натура и умееше да успокоява Джейн. Коко доста харесваше Лиз; тя вече бе навършила четирийсет и три, беше талантива и не по-малко умна от Джейн, но вдигаше много по-малко шум от нея. Лиз имаше докторат по английска литература от Харвард. Преди да се премести в Холивуд и да се залови с писане на сценарии, бе написала един доста мрачен, но интригуващ роман. Оттогава, в течение на годините, бе написала доста сценарии и спечелила два „Оскар“-а. С Джейн се бяха срещнали преди десет години по време на снимките на поредния филм и оттогава бяха все заедно. Отношенията им бяха солидни, защото и двете имаха полза от този съюз както в професионален, така и в личен план. Но те се възприемаха по-скоро като житейски партньори.

— Сега съм на Дивисадеро. Защо се интересуваш? — отвърна Коко. Прозвуча уморено. Ненавиждаше начина, по който Джейн говореше с нея: никога не я питаше как е, а само ѝ изреждаше от какво се нуждае. Отношенията им бяха такива още от детските години на Коко. През целия си живот тя служеше като момичето за поръчки на Джейн. Бе прекарала доста часове на кушетката на своя психотерапевт, докато описваше отношенията им. Беше трудно за нея време, макар че

отчаяно се опитваше да се справи. Сали седеше на седалката до Коко и наблюдаваше внимателно лицето ѝ, сякаш усещаше напрежението, сковало господарката ѝ, и сега си блъскаше кучешката глава, неспособна да проумее какво става.

— Добре. Трябваш ми спешно — в гласа на Джейн прозвучаха едновременно облекчение и нетърпение. Коко знаеше, че сестра ѝ и Лиз скоро трябваше да заминат за Ню Йорк, където се снимаше някакъв филм, на който двете бяха копродуценти.

— За какво съм ти потрѣбвала? — подпита Коко предпазливо, а кучето ѝ наклони глава настрани.

— Прецакаха ме. Гледачката на кучето току-що ми се обади, за да ме осведоми, че не може да дойде, а аз тръгвам след час — в гласа ѝ се прокрадна отчаяние.

— Мислех, че ще тръгнеш следващата седмица — рече Коко, изпълнена с подозрения, докато прекосяваше Бродуей, където само на няколко преки по-нататък живееше сестра ѝ в импозантната къща с изглед към залива. Кварталът се наричаше „Голд Коуст“ и там се намираха най-впечатляващите домове на богатите. Не можеше да се отрече, че къщата на Джейн е една от най-хубавите, макар и да беше много далеч от предпочитанията на Коко — не по-малко чужда на вкуса ѝ, отколкото бараката в Болинас бе според вкуса на Джейн. Двете сестри сякаш бяха родени на различни планети.

— Звукооператорите точно сега решиха да обявят стачка. Лиз замина снощи. Трябва да отида там довечера, за да се срещна с хората от профсъюза, а нямам на кого да оставя Джак. Умряла майката на моята гледачка за кучето и тя трябвало да остане в Сиатъл за неопределено време, за да се грижи за болния си баща. Току-що ми позвъни, за да ми съобщи „радостната“ новина, а полетът ми е след два часа.

Коко се намръщи докато я слушаше. Нямахше желание да се задълбочава в приказките на сестра си. Това не се случваше за пръв път. Незнайно защо Джейн очакваше тя винаги да е на нейно разположение, готова да ѝ угажда и да отстранява всички неприятности, появили се ненадейно в живота ѝ. Сестра ѝ живееше с убеждението, че Коко няма свой личен живот и само чака да изпълни поредното ѝ нареждане. А тя нито веднъж не посмя да откаже на Джейн, която открай време всяваше страх у нея. За Джейн не бе

никакъв проблем да каже „не“ на всекиго, което бе част от успеха ѝ в професията ѝ. Думичката „не“ Коко трудно намираще в своя речник — добре известен на Джейн факт, която не пропускаше да се възползва от него при всяка удобна възможност.

— Ако искаш, ще дойда да изведа Джак на разходка — поде Коко предпазливо.

— Много добре знаеш, че това няма да свърши работа — скастри я Джейн раздражено. — Той се депресираща, ако никой не се прибере вечерта къщи. И цяла нощ ще вие, а това пък ще скъса нервите на съседите. Освен това се нуждая от някого да надзирава къщата — кучето на Джейн беше много едро, почти колкото бараката на Коко в Болинас, но тя знаеше, че ако се наложи, ще го приюти там.

— Искаш ли да стои при мен, докато не намериш някой друг за тази работа?

— Не — заяви Джейн безпрекословно. — Имам нужда от теб, за да стоиш тук — „Имам нужда от теб...“ — това Коко бе слушала милион пъти през живота си. Нямаше: „Би ли била така добра...“ „Ще можеш ли...“ „Ако не възразяваш...“ „Моля те, моля, много те моля“. А само „имам нужда от теб“. По дяволите. В момента ѝ се предоставяше поредната възможност да каже „не“. Коко отвори уста и понечи да изрече думичката, ала оттам не излезе никакъв звук. Погледна към Сали, която продължаваше да се взира невярващо в господарката си.

— Не ме гледай така — каза Коко на кучето.

— Какво? С кого говориш? — прекъсна я Джейн нетърпеливо.

— Няма значение. Защо да не може да остане при мен?

— Обича да си е у дома, в собственото си легло — заяви Джейн твърдо и Коко завъртя очи.

Вече ѝ оставаше само една пряка до къщата на клиента и не искаше да закъсне, обаче нещо ѝ подсказа, че ще ѝ се наложи. Сестра ѝ притежаваше магнетично влияние върху нея, като морските приливи, като сила, на която Коко май никога нямаше да може да устои.

— И аз обичам да съм си у дома, в собственото си легло — отвърна Коко, като се опита да звучи решително, но знаеше, че не може да заблуди никого, най-малко Джейн. Двете с Елизабет щяха да бъдат в Ню Йорк пет месеца. — Не мога да ти бъда гледачка на кучето за пет месеца — добави Коко с нотка на упорство. А понякога

снимането на филми се проточваше повече. Накрая можеха да се окажат шест или дори седем месеца.

— Добре. Ще намеря някой друг — отсече Джейн с крайно разочарован тон, сякаш Коко беше някакво непослушно дете. Винаги така се отнасяше към по-малката си сестра. Никакво значение нямаше колко пъти самата Коко си повтаряше, че вече е пораснала. — Но не мога да го уредя, когато ми остава само един час до тръгването към летището. Ще се погрижа за всичко от Ню Йорк. За бога, човек ще си помисли, че те карам да се преместиш в някой бордей в Тендърлойн^[2]! Има и по-лоши неща, отколкото да останеш в дома ми за пет или шест месеца. Дори напротив, ще е добре за теб, след като няма да ти се налага всеки ден да пътуваш до града — Джейн наддаваше здраво, ала Коко не желаше да купува предлаганата ѝ стока. Мразеше къщата на сестра си — красива до съвършенство, но студена. Беше снимана за всяко списание по архитектура и вътрешно обзавеждане, но Коко винаги се бе чувствала крайно неуютно в нея.

Нямаше място, където да се сгушиш, където да се почувстваш добре за през нощта. И всичко в нея беше толкова безукорно чисто, че Коко вечно се притесняваше да се храни вътре, да диша дори. Не беше изрядна домакиня като сестра си и Лиз. Те двете бяха маниачки на тема безукорна чистота и ред. Докато Коко нямаше нищо против малко уютен безпорядък. Което пък караше Джейн да подивява.

— Ще дойда за няколко дни, може би седмица. Но след това ще трябва да си намериш някой друг. Не искам да живея с месеци в къщата ти — заяви Коко непреклонно в опит да наложи известни граници, до които можеше да се простира натискът на сестра ѝ.

— Разбрах. Ще направя каквото мога. Само ми помогни за кратко, моля те. Колко бързо можеш да дойдеш тук, за да ти дам ключовете? Пък и искам отново да ти покажа алармената система. Добавихме нови възможности към нея, които са доста сложни. Не искам да объркаш нещо. Ще взимаш храната за Джак от кучешката кухня, където я приготвят специално за него два пъти седмично, в понеделник и в четвъртък. И не забравяй, че сменихме ветеринарния лекар и се прехвърлихме при доктор Хаджимото на Сакраменто стрийт. През следващата седмица на Джак му предстои поредната ваксинация за имунно укрепване на организма.

— Добре поне, че нямаш и деца — измърмори Коко унило, докато обръщаше микробуса си в обратната посока. Явно закъснението тази сутрин нямаше да ѝ се размине, но все някак щеше да се справи. Сестра ѝ щеше да лудне, ако не се отзове. — Тогава никога нямаше да можеш да напуснеш града. — За Лиз и Джейн едрият като теле мастиф заместваше децата и затова си живееше по-добре от много хора, след като му приготвяха специални блюда, разполагаше с личен треньор, с чесач дори, посещаващ къщата само за да го къпе и да му чеше козината, и въобще се радваше на повече внимание, отколкото много деца получаваха от родителите си.

Коко подкара микробуса към къщата на сестра си и като стигна там, завари отпред една лимузина вече да чака Джейн, за да я отведе до летището. Коко изключи двигателя, изскочи навън, оставяйки Сали вътре във вана да зяпа с любопитство през прозореца. През следващите няколко дни щеше да си прекара добре с Джак. Тлъстият мастиф беше три пъти по-едър от нея и докато се гонеха из къщата, навярно щяха да изпотрошат всичко де що имаше за трошене. Дали пък да не им позволи да ползват басейна на сестра ѝ? Единственото, което Коко обожаваше в тази къща, бе огромният екран за домашно кино в спалнята, където можеше да гледа филми до насита. Спалнята беше огромна, а екранът заемаше цяла стена.

Коко натисна звънеца и Джейн веднага ѝ отвори вратата, притиснала мобилния си телефон към ухото. Кастреше някого зверски за нещо около профсъюзите, но скоро приключи разговора и пренасочи вниманието си изцяло върху Коко. Външно сестрите си приличаха изненадващо много. И двете бяха високи, със слаби фигури и красиви лица. Като тийнейджърки и двете бяха за кратко модели. Най-забележимата разлика бе в това, че при Джейн очертанията бяха по-заострени, а дългата ѝ права, руса коса бе вързана отзад на конска опашка. Докато също толкова дългата червеникавокестенява коса на Коко бе свободно пусната, малко по-заоблените черти на лицето ѝ придаваха повече топлина, а в очите ѝ се таеше усмивка. Всичко у Джейн издаваше стрес. Държеше се рязко и понякога безпardonно, но тези, които я познаваха по-отблизо, знаеха, че е свестен човек, надарена с добро сърце. Но никой не можеше да отрече, че е твърда като камък. Коко го знаеше най-добре.

Сестра ѝ носеше черни джинси, черна тениска и черно кожено яке, както и обици с диаманти. Коко се появи в бяла тениска и бели джинси, които подчертаваха дългите ѝ, изящни крака. Беше обута с маратонки, понеже работата ѝ го изискваше, и с избеляло горнище на анцуг, завързано около врата. А и Коко изглеждаше доста по-млада. Прекалено изисканият стил на обличане на Джейн я състаряваше донякъде, но и двете бяха изключително красиви жени. Приличаха много на своя прочут баща. Майка им бе по-ниска и по-закръглена, макар че беше руса като Джейн. Гривата на Коко с цвят на мед явно бе наследство от по-ранно поколение, тъй като Бъз Барингтън имаше съвсем черна коса.

— Слава Богу! — възкликна Джейн. Нейният огромен и тлъст мастиф се втурна към тях и се изправи на задни лапи, за да опре предните върху раменете на Коко. Песът много добре знаеше какво можеше да означава нейната поява тук: ще може спокойно да оставя драскотините от ноктите си по масата, нещо абсолютно забранено, и щеше да спи в царското легло в голямата спалня, което бе абсурдно Джейн да му разреши. Макар че обожаваше кучето си, тя си оставаше категоричен привърженик на строгите правила. Дори и Джак бе наясно, че Коко е добра душа и ще го оставя да спи на леглото през нощта. Той размахна опашка и близна лицето ѝ далеч по-радушно от посрещането, което получи от родната си сестра. От двойката, обитаваща къщата, Лиз бе по-сърдечната, но вече бе отлетяла за Ню Йорк. Пък и отношенията между двете сестри винаги си оставаха натегнати. Колкото и добри да бяха намеренията ѝ, колкото и голяма да бе любовта ѝ към по-малката ѝ сестра, Джейн никога не смекчаваше тона.

Тя връчи на Коко връзката с ключове заедно с инструкцията за новите усъвършенствания на алармената инсталация. Повтори указанията си за ветеринарния лекар, за ваксинацията и специалната храна на Джак, след което изреди още четиринайсет други заръки, всичките изстреляни като залп от картечница срещу по-малката ѝ сестра.

— И да ми звънеш веднага щом Джак започне да създава проблеми — завърши тя.

На Коко ѝ се прииска да я попита „И какво ще стане, ако ти позвъня?“, но Джейн едва ли щеше да го намери за забавно.

— Ще се опитаме да се връщаме за някой уикенд, за да можеш да си поемаш дъх, но не зная кога ще успеем да се измъкнем оттам, особено сега при тези разправии с профсъюзите — звучеше припряно и изтощено още преди да е пристигнала в Ню Йорк.

Коко знаеше, че винаги е прецизна и не пропуска дори и най-маловажните подробности. И както винаги блестяща във всичко, с което се залавяше.

— Поспри за миг — прекъсна я Коко със свито сърце. — Ще гледам Джак само няколко дни, нали? Или най-много седмица. Няма да остана тук през цялото време — повтори тя, за да е ясна уговорката между тях. Не искаше никакви недоразумения по въпроса.

— Зная, зная. Би трябвало да си доволна, че ще живееш в приличен дом — вместо да ѝ благодари, сестра ѝ я изгледа сърдито.

— Това е твоят „приличен“ дом — изтъкна Коко. — Моят е в Болинас — подчерта тихо, но с достойнство, на което Джейн въобще не обърна внимание.

— Хайде да не задълбаваме в това — предложи Джейн с многозначително изражение, а после, макар и неохотно, вдигна очи към сестра си и се усмихна. — Благодаря ти, че ме отърва, хлапе. Наистина го оценявам. Ти си страхотна бавачка — удостои Коко с една от редките си одобрителни усмивки, които я бяха карали през целия ѝ живот да угажда на Джейн. Но човек трябваше да прави всичко, каквото по-голямата ѝ сестра пожелае, за да ги получи.

Коко искаше да я попита защо е толкова страхотна бавачка. Защото нямаше свой личен живот? Но не зададе въпроса, а само кимна, мразейки се, задето толкова бързо се бе съгласила да пази къщата ѝ. Както винаги Коко се предаваше без бой. Но какъв беше смисълът? Джейн и без това винаги печелеше. Винаги щеше да е по-голямата сестра, която Коко не можеше да победи в нито една игра; Джейн, която бе по-важна от живота, а понякога по-важна дори и от родителите им.

— Само не ме карай да кисна тук завинаги — вметна Коко с умолителен тон.

— Ще ти се обадя, за да те известя — отговори неясно Джейн, преди да се втурне в съседната стая, за да поеме едновременно двата разговора по двата телефона на бюрото. На всичкото отгоре точно тогава звънна и мобилният ѝ.

— Още веднъж благодаря — извика тя през рамо, а Коко въздъхна, потупа кучето и се върна при микробуса си. Досега бе закъсняла с двайсет минути за първия си за деня клиент.

— По-късно ще се видим, Джак — промълви тихо Коко на сбогуване и затвори вратата след себе си. Докато се отдалечаваше от къщата, тя не можеше да се отърси от натрапчивото предчувствие, че Джейн накрая ще успее да я върже в къщата си за месеци напред. Много добре познаваше сестра си.

Пет минути по-късно Коко вече беше при първия си клиент. Измъкна заключващата се кутия, която държеше в жабката на микробуса, набра комбинацията и извади от нея връзка ключове с надписи с цифров код върху всеки ключ. Беше снабдена с такива връзки с ключове за къщите на всичките си клиенти, защото ѝ имаха пълно доверие. Къщата, пред която спря, беше тухлена, голяма почти колкото къщата на Джейн, отпред с прилежно подстриган жив плет. Коко влезе през задната врата, изключи алармата и силно подсвирна. След секунди грамаден сребристосинкав датски дог изскочи от коридора и размаха диво опашка в знак на небивала радост още щом я съзря.

— Здравсти, Хенри, как си, момчето ми? — закопча каишката за верижката около врата му, отново включи алармата, заключи вратата и поведе дога към микробуса, където Сали се зарадва да види стария си приятел. Двете кучета се разлаяха шумно в знак на взаимни приветствия и се заблъскаха добронамерено в задната част на микробуса.

Коко спря пред още четири къщи наоколо, за да прибере един изненадващо кротък доберман, един родезийски риджбек, един ирландски вълкодав и един далматинец, всичките от също такива богаташки домове. Първата ѝ обиколка винаги беше с най-едрите кучета, понеже тъкмо те най-много се нуждаеха от раздвижване. Насочи се към Оушън Бийч, където щеше да тича с кучетата в продължение на километри. Понякога ги отвеждаше до парка „Голдън Гейт“. От три години работеше като разводач на кучета и никога не бе имала инциденти, злополуки или изгубване на куче. Репутацията ѝ в този занаят бе непоклатима и макар цялата ѝ фамилия да възприемаше заниманията ѝ като непросливо прахосване на времето и образованието ѝ, тя се радваше на възможността да бъде на открито.

Освен това обичаше кучетата и се грижеше много добре за тях. Не че искаше да се занимава само с това до края на живота си, но засега чудесно я устройваше.

Мобилният ѝ телефон извъня точно когато връщаше последното от големите кучета у дома му. После трябваше да изведе групата от кучетата със средна големина, като винаги оставяше най-дребните за разходка, преди да стане време за вечеря, понеже много от собствениците им ги извеждаха сутрин, докато още не са отишли на работа. Късно следобед отново разхождаше големите кучета, преди да се върне при Марин. Обаждаше се Джейн. Вече летеше със самолета, затова говореше забързано, докато не са ѝ наредили да изключи мобилния си телефон.

— На тръгване пак проверих графика си. Джак трябва да бъде ваксиниран след две седмици, не след една — понякога Коко се чудеше как главата на Джейн не експлодира, помнеше толкова много подробности. За Джейн нито един детайл не бе незначителен, нищо не убягваше от вниманието ѝ. Тя режисираше всичко и всеки в живота си, дори и кучето си.

— Не се безпокой за това. Всичко ще бъде наред — отново я увери Коко, като се постара да звучи успокояващо. Бягането по плажа я бе размекнало, както нея, така и кучетата. — Приятно прекарване в Ню Йорк.

— Не и при тази стачка — гласът на Джейн прозвуча като опъната до скъсване струна, но Коко знаеше, че след като отново се събере с Лиз, ще се успокои. Нейната партньорка винаги ѝ действащо отпускащо. Те бяха свършена двойка и чудесно се допълваха една друга.

— Опитай се все пак да се забавляваш с нещо. Само не забравяй, когато имаш възможност, да намериш друг гледач на кучето — отново ѝ напомни Коко за това, което бе най-важно за нея, независимо дали Джейн щеше да ѝ обърне внимание, или не.

— Зная, зная — съгласи се Джейн и въздъхна. — И ти благодаря, че ме спаси. За мен е много важно да съм сигурна, че къщата и Джак са в добри ръце — сега гласът ѝ прозвуча малко по-нежно от разговора им сутринта. Имаха странни взаимоотношения, но въпреки всичко си оставаха сестри.

— Благодаря — отвърна Коко и леко се усмихна, питайки се защо за нея е толкова нужно да спечели одобрението на сестра си и дали все така ще я боли, когато не го получи. Осъзнаваше, че много скоро ще трябва да се отърси от тази зависимост и да събере кураж да отказва. Но все още не бе готова за това.

Коко отлично знаеше, че за майка ѝ и сестра ѝ развеждането на кучета не беше никаква професия. Според техните възгледи за живота в сравнение с постиженията им съответно като автор на бестселъри и номиниран за „Оскар“ продуцент бизнесът на Коко бе само повод за срам. Според тях тя въобще нямаше работа. И дори Коко бе наясно, че по скалата на Рихтер за човешки постижения, с която бе научена да се съобразява, като разводач на кучета не бе отклонила стрелката от нулата. Но все пак, независимо дали близките ѝ одобряваха или не, за нея това беше прост и приятен живот. И що се отнасяше до нея, засега напълно я задоволяваше.

---

[1] Красив крайбрежен курорт на половин час път с кола от Сан Франциско. — Б.пр. ↑

[2] Квартал в Сан Франциско с репутацията на един от най-опасните и престъпни места. — Б.пр. ↑

2

В шест часа Коко се запъти отново към града. Трябваше да се върне у дома, за да опакова един сак с пуловери, джинси, допълнителен чифт маратонки, чисто бельо и цял куп дискове с любимите си филми, за да ги гледа на огромния екран в спалнята на сестра си. Тъкмо бе минала покрай будката за таксуване, когато мобилният ѝ телефон иззвъня. Беше Джейн, току-що прибрала се в апартамента, който двете с Лиз бяха наели в Ню Йорк за шест месеца.

— Наред ли е всичко? — попита Джейн с тревожна нотка в гласа.

— В момента съм на път към дома ти — успокои я Коко. — Двамата с Джак ще вечеряме на свещи, докато Сали гледа любимото си телевизионно шоу — не искаше да си спомня за времето отпреди две години, когато двамата с Иън щяха да си приготвят вечеря заедно, да се разходят по плажа през нощта или да излязат на лов за риба в океана през уикендите. За времето, когато все още имаше живот и не приготвяше изискани вечери за кучето на сестра си. Онези дни бяха безвъзвратно отминали.

Двамата планираха да се оженят именно през лятото, когато бе загинал. Искаха да се венчаят с проста церемония на брега, последвана от малко празненство с барбекю за приятелите. Не беше казала на майка си, която щеше да получи удар от новината. Възнамеряваха впоследствие да заминат за Австралия и да отворят школа за подводно плуване. В младостта си Иън е бил шампион по сърфинг. Коко се натъжаваше, като си мислеше за онези щастливи планове.

Лиз също се включи в разговора и горещо ѝ благодари за това, че е съгласила да остане в къщата и да се грижи за кучето им. Тонът и държанието ѝ бяха определено много по-сърдечни от тези на сестра ѝ.

— Всичко е наред, с удоволствие ще помогна, стига да не е за дълго — Коко искаше и тя да го знае.

— Обещавам, че ще намерим някого — увери я Лиз, искрено благодарна за помощта ѝ. За разлика от Джейн, тя никога не я бе възприемала като даденост.

— Благодаря ти, Лиз. Как е в Ню Йорк?

— Ще бъде много по-добре, ако избегнем стачката. Мисля, че тази нощ ще успеем да постигнем споразумение — звучеше обнадеждено. Партньорката на сестра ѝ си беше миролюбец по душа. Джейн беше воинът в тяхната двойка.

Докато спираше пред къщата, Коко им пожела късмет. Понякога завиждаше на връзката им. Те се разбираха много по-добре от много женени двойки. Коко бе отраснала с мисълта, че сестра ѝ е лесбийка, и приемаше спокойно начина ѝ на живот, макар да знаеше, че понякога околните оставаха доста изненадани. Това, което притесняваше Коко в поведението на сестра ѝ, бе умението ѝ да манипулира хората, за да постигне на всяка цена целта си. Само Лиз успяваше да я укроти и смекчи, но дори и тя понякога се проваляше. Разглезена от родителите си още от най-ранна възраст и обект на ласкателства заради успехите в професията си, Джейн бе свикнала да получава всичко, което пожелае. А Коко винаги беше втора, винаги в сянката ѝ. Нищо от това не се бе променило и до днес. Беше се чувствала различна единствено по времето, когато живееше с Иън. Може би защото тогава не я интересуваше особено какво мисли сестра ѝ, или защото присъствието му я защитаваше по някакъв мистериозен, невидим начин. Харесваше ѝ идеята двамата да се преместят в Австралия. А ето я сега, две години по-късно, отседнала в къщата на сестра си, за да гледа за пореден път кучето ѝ. И какво щеше да стане, ако Иън беше жив? Джейн щеше да си намери някой друг да ѝ служи, вместо да използва по-малката си сестра като някоя Пепеляшка и да я юрка при всяка възникнала криза. И как щеше да се чувства самата Коко, ако не е винаги на разположение? Дали това щеше да я направи зряла жена със свои права и принципи? Или ще бъде лошото малко момиче, както Джейн винаги я наричаше, когато бяха по-малки и Коко не искаше да изпълни нарежданията на сестра си? Това беше интересен въпрос, на който все още не бе намерила отговор. Може би защото не искаше. Беше много по-лесно да прави това, за което я молят, особено след като Иън вече го нямаше, за да я защитава.

Коко нахрани двете кучета и пусна телевизора. Настани се удобно на дивана, застлан с пухкава бяла мохерна покривка, и сложи крака на лакираната масичка за кафе. Килимът също беше бял, изтъкан от космите на звяр от някаква изключително рядка порода, обитаваща

Южна Америка, смътно си спомни Коко. Джейн и Лиз бяха наели някакъв прочут архитект от Мексико сити и къщата беше красива, но в нея човек трябваше да живее с идеално сресана коса, чисти ръце и да стъпва с чисто нови обувки. Понякога Коко имаше чувството, че ако издиша по-дълбоко, ще остави белег по някоя безукорно блестяща повърхност, който сестра ѝ непременно ще забележи. За нея беше огромно напрежение да живее тук и определено значително по-малко уютно и удобно, отколкото в „бараката“ ѝ в Болинас.

Накрая отиде в кухнята, за да потърси нещо за ядене. Тъй като бяха тръгнали по-рано от предвиденото, нито Елизабет, нито Джейн бяха имали време да заредят хладилника с продукти за пазачката на къщата. Всичко, което откри вътре, бяха една маруля, два лимона и бутилка бяло вино. В шкафа имаше спагети и бутилка зехтин и Коко реши да си приготви купа обикновени спагети със салата. Докато готвеше, си наля чаша вино. Още разбъркваше салатата, когато двете кучета залаяха като пощурели, залепени за прозореца. Отиде да види какво става и видя две миещи мечки да прекосяват градината. Бяха минали поне петнайсет минути, преди животните да изчезнат и Коко да успокои двете кучета, когато сега пък усети миризмата на изгоряло. Миришеше на пожар от късо съединение някъде в къщата и тя я обиколи тичешком, опитвайки се да го открие, ала не видя нищо. Обонянието ѝ най-последно я отведе в кухнята. Водата в тенджерата бе извряла, спагетите бяха образували дебела черна кора на дъното, а дръжката бе наполовина стопена, откъдето и се разнасяше отвратителната миризма.

— По дяволите! — промърмори Коко, тръшна тенджерата в мивката и пусна водата. Отнякъде се разнесе воят на алармата. Димът я бе активирал и преди да успее да се обади на охранителната фирма, младата жена чу сирени и две пожарни коли заковаха пред входа. Чувствайки се неловко и глупаво като последен идиот, тя обясни какво се бе случило, докато мобилният ѝ телефон звънеше, а кучетата лаеха ожесточено срещу пожарникарите. Когато най-последно вдигна, отсреща беше Джейн.

— Какво става? Току-що ми се обади от охранителната фирма. Пожар ли има в къщата? — изстреля Джейн паникьосано.

— Нищо не е станало — въздъхна Коко, благодари на пожарникарите, които вече се качваха в колите, сетне затвори предната

врата. Трябваше да включи отново алармата, а не беше сигурна, че си спомня как точно да го направи, но не искаше да си го признае пред Джейн. — Няма нищо страшно. Изгорих спагетите. Имаше две миещи мечки в градината и кучетата полудяха. Забравих, че готвя.

— Боже, можела си да изгориш къщата до основи — в Ню Йорк минаваше полунощ и стачката бе избегната, но Джейн звучеше изтощена.

— Винаги мога да се върна в Болинас — предложи Коко.

— Няма значение. Само се опитай да не се убиеш или да подпалиш къщата — напомни на Коко как да включи алармата и минута по-късно младата жена седеше пред кухненския блок, покрит с черен гранитен плот, в средата на безукорно чистото помещение, и ядеше салата. Беше гладна, уморена и си мечтаеше за уютната си къщичка на брега.

Сложи купата в миялната машина, изхвърли тенджерата с разтопената дръжка, угаси лампите и чак когато се качи на горния етаж, следвана по петите от двете кучета, забеляза, че едно листо от марулята се е залепило за подметката на маратонката ѝ. Изтощената Коко се просна направо на пода в спалнята на сестра си. Чувстваше се като слон в стъкларски магазин, непохватна и глупава, както всеки път, когато идваше тук или попадеше в полезрението на сестра си. Несъмнено мястото ѝ не беше тук. Накрая се изправи, изу маратонките и се стовари върху леглото. Двете кучета побързаха да я последват. Коко се засмя. Сестра ѝ щеше да я убие, но в момента не беше тук, за да ги види, и тя ги остави да лежат на леглото до нея както винаги, когато бяха сами.

Сложи един диск в плейъра и опъната на леглото в компанията на двете кучета, се загледа в един от любимите си филми. Къщата все още вонеше на изгоряла пластмаса от съсипаната тенджера. Коко си напомни, че трябва да купи нова, и унесена в мисли за Болинас и Иън, заспа още по средата на филма. Събуди се чак на следващата сутрин, скочи от леглото, взе си душ и се облече, готова за първия си клиент. Пътюм мина покрай кухнята, но реши да не си прави чай и взе двете кучета със себе си. За щастие сестра ѝ още не ѝ се бе обадила.

След като мина по обичайния кучешки маршрут — Президио^[1], парковете „Голдън Гейт“ и „Криси Фийлд“, в четири часа се върна в къщата на Бродуей и се отпусна в джакузито. Вече бе решила тази

вечер да готви и докато гледаше друг любим свой филм, поръча китайска храна. Тъкмо си похапваше говеждо с подправки, след като се бе насладила на едно яйчено рулце, и майка ѝ се обади от Ел Ей. Джак седеше с потекли лиги на пода, очите му бяха на нивото на кухненската маса, а Сали клечеше до него.

— Здравей, мамо — рече Коко с пълна уста, когато видя номера на майка си, изписан върху дисплея на мобилния си телефон. — Как си?

— Добре и много по-щастлива, след като знам, че се разполагаш в прилична къща, а не в онази съборетина в Болинас. Истинска щастливка си, че сестра ти е позволила да отседнеш там.

— Щастливката е сестра ми, задето се съгласих да наглеждам къщата и кучето ѝ, при това ми се обади в последната минута — тросна се Коко, преди да успее да се спре.

Джак грабна едно яйчено рулце от масата, и Коко дръпна чинията настрана, докато той го унищожаваше с бясна скорост. Ако можеше да я види отнякъде, сестра ѝ щеше да я убие и за това.

— Не ставай глупава — смъмри я майка ѝ. — Нямаш нищо друго да правиш и си късметлийка да си там. Къщата е великолепна — за това нямаше спор, но за Коко беше все едно да живее на сцената. — Би трябвало да си потърсиш нещо подходящо в града. И прилична работа, както и мъж. И да се върнеш в Юридическия факултет — всичко това Коко бе чувала безброй пъти досега. Майка ѝ и сестра ѝ имаха милион предложения за живота ѝ и никога не се колебаеха да го споделят с нея. Те се смятаха за арбитри на всичко правилно, докато Коко въплъщаваше всичко погрешно.

— А ти как си, мамо? Всичко при теб наред ли е? — беше много по-лесно да общува с майка си, когато я накараше да говори за себе си. Темата ѝ беше много по-интересна, а и имаше много повече за казване.

— Започнах нова книга — обяви тя щастливо. — На любовна тематика. Разказва се за генерал от Севера и жена от Юга по време на Гражданската война. Двамата се влюбват, разделят се, тя овдовява, а любимата ѝ робиня ѝ помага да избяга, да стигне до Севера и да открие любимия си. Тя е останала без пари, а генералът отчаяно се опитва да я намери, но не може. Нейната робиня пък се оказва жена на негов роб и накрая всички се събират. Това са две истории в един роман и много се забавлявам, докато я пиша — завърши тя весело и

Коко се усмихна. През целия си живот бе чувала подобни истории. Харесваше романите на майка си и се гордееше с нея, макар че като малка се срамуваше от успеха ѝ. Като дете искаше само да има обикновена майка, която да пече курабийки и да се редува със съседките, за да отвежда децата на училище, а не прочута писателка. Но с годините бе надраснала срама и притеснението. Понякога ѝ се случваше да си фантазира как има за майка обикновена домакиня, нещо, което бе на светлинни години далеч от реалността. Докато Коко беше малка, тя винаги или пишеше, или даваше интервюта. Когато Коко се бе родила, майка ѝ вече бе голяма звезда, но тя винаги бе завиждала на децата, чиито родители не бяха известни.

— Видях, че последната ти книга е номер едно в класациите — отбеляза Коко гордо. — Никога не се проваляш, нали, мамо? — изрече го почти тъжно.

— Опитвам се да не го правя, скъпа. Много повече ми харесва сладкият вкус на успеха — засмя се майка ѝ. Цялото ѝ семейство харесваше този вкус, не само майка ѝ, но и Джейн, и баща ѝ. Коко често се питаше какъв ли би бил животът ѝ, ако бе отраснала сред „нормални“ хора — лекари и учители или с баща, който продава застраховки. Докато растеше в Ел Ей, нямаше много такива приятели. Родителите на повечето ѝ съученици бяха известни или поне единият беше. Повечето от тях бяха продуценти, режисьори, актьори, директори на филмови студиа. Посещаваше Харвард-Уестлейк — едно от най-престижните училища в Ел Ей и мнозина от тези, с които бе израснала, сега също бяха прочути личности. Беше все едно да живееш сред настоящи бъдещи легенди. По-голяма част от някогашните ѝ приятели бяха постигнали успех и признание като сестра ѝ, макар че някои от хлапетата, които познаваше, вече бяха мъртви от наркотици, при автомобилни катастрофи, докато са карали пияни, а други се бяха самоубили. Подобни неща се случваха и на бедните хора, но, изглежда, ставаха по-често в средите на богатите и известните. Те живееха на бързи обороти и плащаха висока цена за прищевките си. Докато тя растеше, на родителите ѝ никога не им бе хрумвало, че един ден ще откаже да се включи в играта и просто ще я напусне. За тях това нямаше смисъл, но не и за нея.

— Може би сега, когато си в града, за да се грижиш за къщата на Джейн, ще се запишеш на някои курсове, ще се устроиш за постоянно

там и ще се върнеш в университета — предложи майка ѝ, опитвайки се да звучи нехайно, но Коко вече го бе чувала безброй пъти и в първия миг не отвърна.

— И на какви курсове предлагаш да се запиша, мамо? — попита накрая с напрегната нотка в гласа. — По пиано? Китара? Макраме^[2]? Готварство? Аранжиране на цветя? Чувствам се щастлива с това, което правя.

— Когато станеш на петдесет, ще изглеждаш малко глупаво, като разхождаш хорските кучета — отвърна майка ѝ тихо. — Не си омъжена, нямаш деца. Не можеш просто ей така да си запълваш дните до края на живота си. Нуждаеш се от нещо, което да му придаде смисъл. Може би не е зле да посещаваш някоя школа по изкуствата. Някога се увличаше от това — всичко беше толкова патетично. Защо просто не я оставеха на мира да се занимава с това, което иска? И защо Иън трябваше да... Но нямаше смисъл повече да мисли за това.

— Аз не притежавам твоя талант, мамо. Нито този на Джейн. Не мога да пиша книги, нито да правя филми. И може би един ден ще имам деца. А междувременно си осигурявам приличен живот с това, което върша.

— Не се нуждаеш от „приличен живот“. И не можеш да разчитааш на децата да изпълнят живота ти. Те порастват и поемат по своя път. Имаш нужда от нещо, което да ти даде чувство на удовлетвореност. Децата само временно запълват времето. А съпругът може да те напусне или да умре. Ти трябва да постигнеш нещо ценно сама, Коко. И ще се почувстваш много по-щастлива, когато го осъзнаеш.

— Аз и сега съм щастлива. Затова живея тук. Бих била нещастна сред забързаното ежедневие на Ел Ей, сред постоянната борба да достигнеш върха или да се задържиш на него.

Докато я слушаше, майка ѝ въздъхна. Все едно двете си шепнеха, застанали от двете страни на Гранд каньон — нито едната можеше да чуе другата, нито пък го искаше. Беше почти забавно, че работата на Коко като обикновена разводачка на кучета караше майка ѝ и Джейн да изпитват несигурност, да се тревожат за нея. Коко съвсем не се чувстваше по този начин. Понякога дори изпитваше съжаление към тях.

Разговорът с майка ѝ я потисна. Имаше чувството, че не е достойна за близките си и никога няма да бъде. Това вече не я засягаше особено, но все още имаше случаи, когато я тормозеше. Замисли се за това, след като затвори и задъвка друго яйчено рулце. В Болинас живееше предимно със салати и прясна риба, която купуваше от кварталния магазин. Мързеше я да отиде до някой супермаркет в Сан Франциско, а високотехнологичната кухня на сестра ѝ, прилична на вътрешността на космически кораб, я плашеше. Беше много по-лесно да си поръча готова храна. Все още мислеше за майка си, когато се качи на горния етаж, влезе в спалнята и сложи диск с поредния си любим филм. Джак се качи щастливо до нея, без да чака покана, и отпусна глава на възглавницата, а Сали се настани в краката ѝ с доволна въздишка. Когато филмът започна, двете кучета хъркаха, а Коко се бе сгушила удобно в голямото легло, вперила поглед в огромния екран, и се наслаждаваше на любимата си романтична комедия с любимите си актьор и актриса. Беше гледала филма поне пет пъти, но никога не ѝ омръзваше.

Чак след като филмът свърши, забеляза, че има съобщение на мобилния. От Джейн. Коко очакваше да е нещо пак за кучето ѝ. През последните два дни бе получила няколко съобщения с напомняния за къщата, кучето, градината, охранителната система, чистачката. Коко знаеше, че щом Джейн стане по-заета с филма, най-после ще престане да ѝ изпраща съобщения на всеки пет минути. Последното съобщение бе малко по-различно от предишните. Ставаше дума за тяхна приятелка, която очевидно щяла да отседне в къщата за уикенда. Коко се запита за миг дали да не я помоли да се грижи за кучето, а тя да се прибере у дома, но имаше чувството, че Джейн ще пощурее, ако натресе подобна задача на гостенката ѝ, а тя самата изчезне в своя Болинас.

Съобщението гласеше:

„Лесли се крие от лудата си бивша приятелка, която заплашва с убийство. Вероятно ще пристигне утре или в неделя и ще остане за няколко дни. Знае къде да намери резервния ключ и кода на алармата.

Благодаря.

Коко не си спомняше да се е срещала с тяхна приятелка на име Лесли и се зачуди дали е някоя, която и двете познават от Ел Ей. Звучеше по-екзотично от повечето им приятелки, до една интелигентни и образовани, но обикновено сериозни жени на средна възраст, голяма част от които имаха продължителни връзки, подобна на тяхната, и никоя нямаше любовница, склонна към убийство. След като бягащата Лесли явно знаеше кода на алармата и имаше ключ, нямаше защо да се тревожи за нея. Коко зареди друг филм и си легна да спи към три след полунощ. На другата сутрин имаше да разхожда само две кучета и трябваше да отиде да ги вземе чак към обяд, затова възнамеряваше да поспи до късно.

Събуди се в десет сутринта. Навън беше ярък слънчев ден. Младата жена погледна към прозореца и видя ято платноходки в залива, подготвящи се за предстоящата регата. В този миг ѝ се искаше единствено да е в Болинас. Смяташе да отиде дотам с кучетата и да ги пусне да потичат по плажа, а и да провери пощата си.

Протегна се мързеливо, пусна двете кучета в градината и остави вратата отворена, за да могат да влязат. Чак тогава слезе до кухнята, за да си приготви нещо за ядене. За двата дни, откакто бе тук, все още не бе купила никакви продукти. Чудеше се дали да изяде остатъците от предишната вечер, или да стопли няколкото замразени гофрети, които откри във фризера, когато си спомни, че не бе прибрала китайската храна в хладилника. Картонените кутии все още стояха в мивката. Така че се спря на гофретите и ги пъкна в микровълновата. Откри кленовия сироп в хладилника и когато се обърна, за да го остави на масата, видя Джак, застанал на две лапи на мивката, заровил щастливо муцуна в китайската храна. Вече бе изял повече от половината и Коко имаше обезпокоителното чувство, че говеждото с подправки никак няма да му се отрази добре. Избута го настрани, а той изляя недоволно, сетне се настани до нея край кухненската маса, за да я наблюдава как яде. Сали се присламчи до него с надежда в очите.

— Приятелчета, вие сте големи прасета — заяви Коко на двете кучета. Дългата ѝ медночервена коса се спускаше свободно по гърба, а тя бе облечена в любимата си бархетна нощница с щамповани сърчица,

обута в розови чорапи, защото през нощта краката ѝ винаги мръзнаха. Приличаше на дете, седнала край масата в компанията на двете кучета, които взираха с възделение в гофретите, изчезващи в устата ѝ.

— Ммм, че вкусно! — подразни ги тя и се засмя, докато Джак трескаво въртеше глава наляво и надясно. — Какво? Китайската храна май не ти стигна, а? Ще ти стане лошо — предупреди го.

След като приключи с гофретите, Коко отиде до хладилника, за да прибере кленовия сироп. Част от него бе покапала отстрани и тя се замисли дали да не избърше бутилката, което Джейн несъмнено би искала, но си обеща да го стори следващия път. Джейн не си беше у дома, за да я проверява, а тя искаше да си вземе душ и да разходи кучетата на двама от клиентите си. Тъкмо прибираше бутилката с потеклия сироп, когато ароматът му възбуди Джак. Той скочи покрай Коко и събори шишето от ръката ѝ. То полетя към гранитния под, счупи се и гъстият лепкав сироп се разля. Преди да успее да го спре, кучето зарови муцуна и яростно заблиза сладката течност, нехаещ за счупените стъкла. Докато Коко го дърпаше, у Сали се събудиха вродените инстинкти на овчарка и със силен лай тя започна да обикаля в кръг около тях. Коко теглеше Джак за каишката, но се подхлъзна в сироп и кучето я събори на пода. Озова се наред лепкавата локва сироп, но за щастие нямаше стъкла. Джак лаеше като побеснял срещу нея. Той си искаше сироп, но младата жена бе твърдо решена да го задържи по-надалеч, за да не се пореже на някое парче. Нощницата и чорапите ѝ бяха подгизнали от сироп и даже незнайно как бе успяла да изплеска и косата си. Коко се смееше, докато се опитваше да се изправи и да отблъсне мастифа, съпроводена от кучешкия лай. Изведнъж наред цялата веселба, тя осъзна, че в стаята има мъж, който ги наблюдава. Във възбудата си дори кучетата не го бяха забелязали. Животните се разляяха още по-шумно, когато непознатият отстъпи назад, и Коко бързо им нареди да млъкнат. Беше сцена на пълен хаос, а мъжът изглеждаше ужасен от кучетата и хипнотизиран от нея.

— Какво правите тук? — изстреля Коко рязко и го погледна. Непознатият беше облечен с джинси, пуловер и черно сако и не приличаше на крадец, но тя нямаше представа как бе влязъл в къщата.

Продължаваше да седи сред кленовия сироп и да се взира в него, а той се опитваше да не се разсмее на гледката и акробатичните изпълнения, на които току-що бе станал неволен свидетел. Тя му

приличаше на укротителка на лъвове с разрошена си дълга медночервена коса, с оплесканите в кленов сироп нощница и чорапи, с огромното лаещо куче в прегръдките си и австралийската овчарка, обикаляща в кръг около тях с неистов вой. Мъжът усещаше аромата на кленовия сироп, а и го виждаше в косите ѝ, които блестяха като цветно стъкло. Не можеше да не забележи, че е много красиво момиче и изглеждаше на не повече от осемнайсет години.

— Да не би да сте се сбили за храната? — попита непознатият с дяволити искри в очите. — Съжалявам, че пропуснах сцената. Обичам такива неща. Предполага се, че ще бъда гост в къщата за няколко дни или по-скоро беглец — вдигна ключа, за да покаже, че е влязъл съвсем законно. Коко затаи дъх. Това бе невъзможно. В съобщението на сестра ѝ се казваше, че в дома ѝ ще отседне някаква жена. Изобщо не се споменаваше за мъж. Да не е поканила още някого? И тогава внезапно разпозна английския акцент, взря се по-внимателно в него и едва не изпищя. Не можеше да бъде! Това не можеше да е истина! Сънуваше! Та тя две нощи подред го бе гледала на огромния екран в спалнята на сестра си!

— О, мамка му... О, Боже... не може да си ти... — избъбри младата жена. Но сега вече всичко придобиваше смисъл. Лесли. Това беше Лесли Бакстър — световноизвестният красавец, легендарният британски покорител на женски сърца и филмова звезда. Как бе възможно сестра ѝ да не я предупреди кой ще дойде? Докато го съзерцаваше, лицето ѝ се обля в гореща червенина, а той ѝ се усмихваше и очите му се смееха закачливо, точно както от екрана. Беше гледала филмите му поне хиляда пъти, а ето че сега той бе тук, пред нея!

— Боя се, че съм аз — усмихна се той извинително, сетне огледа заобикалящия го хаос. — Предполагам, че ще трябва да направим нещо по въпроса.

Коко кимна, за момент изгубила дар-слово, сетне отново го погледна.

— Би ли извел кучетата навън... — и посочи към отворената врата, водеща в градината, — докато аз почистя тук?

— Бих могъл — заговори той нерешително, — но всъщност ме е страх от кучета. Ако ти се справиш с кучетата, аз ще изровя отнякъде Хувъра и ще почистя.

Тя се засмя, развеселена и от думите, и от предложението му. Иън също наричаше прахосмукачката им Хувър. Като истински британец на Лесли Бакстър въобще не му идваше наум, че никаква прахосмукачка няма да изсмуче кленовия сироп.

— Няма значение — махна с ръка младата жена и заповяда на двете кучета да я последват навън, което те сториха крайно неохотно. Лесли отскочи ужасено настрани, когато минаха покрай него. След минута Коко се върна без кучетата. Събра стъклените парчета в книжни кърпи и събу чорапите си, за да не се подхлъзне отново. Беше истинско чудо, че никой не се бе наранил от счупените стъкла. След това избърса гъстата лепкава каша със снежнобелите, съвсем нови кухненски кърпи на сестра си, а гостът ѝ помагаше. Част от кленовия сироп бе изцапал хубавите му кафяви кожени обувки, но повечето явно бе полепнал по Коко. Лесли се усмихваше, опитвайки се с все сили да не се размее на глас.

— Предполагам, че не си икономката — поде разговор той, докато двамата се трудеха усърдно, а купчината мръсни кърпи нарастваше със застрашителна бързина. — Сигурно си приятелка на Джейн и Лиз? — когато бе говорил с Джейн, тя не му спомена, че още някой ще отседне в къщата, но беше съвсем ясно, че това хубаво момиче не е крадец. По-скоро златокоса красавица. Или все пак се е вмъкнала в къщата и е прекарала нощта в смешната си нощница на сърчица, а на сутринта е решила да си хапне до насита, преди да я обере до шушка.

— Аз гледам кучето ѝ — обясни Коко и тръсна глава, разнасяйки още от кленовия сироп по косата си. Лесли протегна ръка, за да отметне полепналите по челото ѝ кичури. Беше невъзможно да не забележи колко е красива и той с усилие запазваше безучастната си физиономия. Старата ѝ протрита бархетна нощница бе цялата напоена със сироп и бе прилепнала към тялото ѝ. Ефектът беше неустойимо главозамайващ. — Тя ми изпрати съобщение, че ще дойде Лесли и аз реших, че е някоя от приятелките ѝ лесбийки, която бягала от лудата си бивша любовница — погледна го смутено и забеляза една голяма синина на бузата му. — Извинявай... не биваше да казвам това... очаквах, че си жена.

— Аз също не те очаквах — призна той. Вече и по неговата глава бе полепнал сироп. Имаше кестенява коса, но толкова тъмна, че

изглеждаше почти черна. И невероятно сини очи. Той вече бе забелязал, че нейните са зелени. — Е, наполовина си права. Наистина бягам от бившата си приятелка, която заплашва да ме убие, но не съм някоя от приятелките ѝ лесбийки — отново придоби извинително изражение. Сетне я погледна с любопитство, а думите се изплъзнаха от устата му, преди да ги спре: — А ти?

— Дали се крия от бивше гадже, заплашващо да ме убие? Не, казах ти, аз се грижа за кучето. О... — осъзна какво бе имал предвид. — Не, не съм от приятелките ѝ лесбийки. Аз съм сестрата на Джейн — още щом го изрече, мъжът забеляза приликата, но сестрите бяха толкова различни, че първоначално изобщо не му бе хрумнало, че са роднини. Освен това беше твърде смаян, когато я видя на практика да се пързая в локва кленов сироп в смешната си стара нощница, в компанията на две обезумели кучета. Когато Джейн му каза, че може да отседне в празния ѝ дом, не бе очаквал подобно вълнуващо приключение. Едва ли можеше да се каже, че къщата бе празна. Беше всичко друго, но не и това.

— И как така си извоювала честта да бъдеш гледачка на кучето ѝ? — той бе силно заинтригуван от нея, а и двамата вече бяха почистили по-голяма част от бъркотията, макар че сега краката им залепваха към пода, сякаш бе намазан с най-новото постижение в областта на лепилата.

— Аз съм черната овца на семейството — отвърна тя със свенлива усмивка.

Лесли се засмя. Изглеждаше много млада и много хубава и той всячески се стараеше да не я зяпа с тази полепнала нощница.

— И защо си си спечелила това прозвище? Пиеш до забрава? Друсаш се за развлечение? Имаш цяла върволица лоши гаджета? Напуснала си училище? — тя приличаше на гимназистка, но си личеше, че не е ученичка.

— По-лошо. Напуснах правния факултет, което тук се смята за огромно престъпление. На всичкото отгоре професията ми е да развеждам кучета. Живея на плажа. Смятат ме за хипи, ексцентрична, шантава и неудачница — изрече го с усмивка под развеселения му поглед. Внезапно не ѝ се стори чак толкова ужасно да го каже. По-скоро забавно.

— На мен не ми се струва толкова лошо. Правният факултет ми навява адска скука. Да развеждаш кучета звучи доста стряскащо и много смело от твоя страна. Аз също бях черната овца в семейството. Напуснах колежа, за да се запиша в школа по актьорско майсторство, и баща ми го прие много зле. Но вече ми прости, след като в момента печеля повече пари, отколкото щях имам като banker. Просто трябва да изчакаш малко и те ще го преживеят. Може би не е зле да ги заплашиш, че ще напишеш книга за тях и ще разкриеш всичките им тайни. Или че ще изпратиш на клюкарските списания излагащи ги техни снимки, които тайно си им направила. Понякога изнудването е доста полезно. Освен това не виждам нищо лошо в това, че живееш на брега. Хората плащат цели състояния, за да си купят къща в Малибу, а всички ги смятат за уважавани граждани, дори им завиждат. На мен никак не ми приличаш на черна овца.

— Но за семейството ми съм точно такава — увери го Коко.

— В тази нощница не мога да определя дали си хипи — посочи към одеянието ѝ и тя за пръв път осъзна, че нощницата е плътно прилепнала към тялото ѝ и очертава всяка негова извивка. — Може би е по-добре да я свалиш и да се преоблечеш в работните си дрехи като разводач на кучета — предложи той дискретно. — А аз ще намеря бърсалката и ще се опитам да почистя това лепило от пода. — Започна да отваря поред шкафовете и откри една, а тя се обърна към него и му се усмихна. Той наистина притежаваше страхотно чувство за хумор, но приличаше на срамежлив гимназист, когато я гледаше. Изобщо не се държеше като филмовите звезди, които познаваше.

— Искаш ли да хапнеш нещо? — попита младата жена учтиво, а той се засмя.

— Предполагам, че не и нещо, което да изисква кленов сироп. Очевидно запасите от него са се изчерпали. Всъщност каква беше закуската ти? — с интерес додаде Лесли.

— Гофрети — отвърна от прага тя.

— Съжалявам, че ги пропуснах.

— В хладилника има половин маруля — подхвърли тя и новият ѝ съквартирант избухна в смях.

— Мисля, че ще се въздържа. По-късно ще напазарувам. Ще купя и кленов сироп.

— Благодаря — промърмори младата жена, а той наля вода в кофата и се зае да търка пода. Коко изтича нагоре по стълбите, оставяйки лепкави отпечатьци по целия път до спалнята. След няколко минути се върна облечена в джинси, тениска, с маратонки на краката. Косата ѝ още беше мокра от душа. Той бе направил кафе и ѝ предложи чаша, но тя отказа.

— Пия само чай — обясни.

— Не можах да открия никакъв чай — той изглеждаше уморен, сякаш напоследък бе имал тежки дни, а синината на бузата му беше прясна.

— Всички провизии са свършили. На път за вкъщи ще напазарувам. Трябва да отида на работа, но в събота имам да разхождам само две кучета.

Той я гледеше очарован, сякаш му казваше, че е змиеукротител.

— Някога хапали ли са те? — попита с благоговение.

— Само веднъж за три години. Беше един пощурял мъник чихуахуа. Големите кучета са много мили и сладки.

— Между другото, как се казваш? Сестра ти не ни запозна и ти знаеш моето име, но аз твоето — не.

— Майка ми ни е дала имената на две от любимите си писателки. Джейн е наречена на Джейн Остин^[3], а аз на Колет^[4]. Обаче никой не ми казва така. Аз съм Коко — протегна ръка, а той я стисна с развеселено изражение. Тя беше очарователно момиче.

— Всъщност Колет ти отива — кимна със замислено изражение той.

— Харесвам филмите ти — промълви тя тихо и в същия миг се почувства ужасно глупаво, че го казва. В живота си се бе срещала със стотици знаменитости, повечето от които актьори и други звезди, но докато седеше сега срещу него в кухнята на сестра си, се чувстваше крайно неудобно и притеснено. Навярно защото толкова често бе гледала филмите му и много го харесваше. Той беше любимият ѝ актьор и тя от години си падаше по него. А сега двамата щяха да живеят в къщата на сестра ѝ. Е, това вече беше нещо съвсем различно. Сега трябваше да се отнася с него като с жив човек, а не да го зяпа като звезда от екрана.

— Благодаря за думите ти за филмите ми — тонът му бе учтив и съдържан. — Някои от тях са ужасни, а други — добри. Самият аз

никога не ги гледам. Твърде много се срамувам. Мразя начина, по който изглеждам, и често ми се струва, че звуча абсурдно.

— По това се познава големият актьор — заяви тя убедено. — Баща ми го казваше. Онези, които си мислят, че са страхотни, никога не са. Сър Лорънс Оливие също никога не се е харесвал.

— Звучи доста успокоително — Лесли я погледна стеснително, докато отпиваше от кафето си. Безсънните нощи, които бе имал благодарение на бившата си приятелка, си казваха думата и той умираше за сън, но не искаше да бъде груб. — Познаваш ли го?

— Той беше приятел на баща ми.

Като приятел на Джейн, Лесли отлично знаеше кой е бил баща им и коя е майка им. И можеше да разбере защо са толкова разстроени, че Коко развежда чуждите кучета и живее на плажа, но освен това виждаше, че на нея този живот ѝ харесва. Близките ѝ бяха постигнали много и имаха с какво да се гордеят; той харесваше Джейн, но тя бе доста властна жена. Това момиче с медно кестенява коса и зелени очи изглеждаше от съвсем различна порода. Тя беше нежна душа. Съзираше го в очите ѝ и го усещаше в държанието ѝ.

Коко виждаше, че е уморен и предложи да го заведе в спалнята му. Той посрещна с благодарност думите ѝ, а тя го поведе по стълбите на горния етаж към стаята за гости, която беше съседна на главната спалня. Знаеше, че Лиз понякога спи там, когато ѝ се налага да работи до късно по някой сценарий. Беше просторна и красива стая с прекрасен изглед към залива, но Лесли видя само леглото, което го мамеше неустойимо. Искаше единствено да си вземе душ и да спи през следващите сто години и го каза на любезната си домакиня.

— Ще купя нещо за ядене, в случай че се събудиш гладен — обеща любезно Коко.

— Благодаря ти. Сега само ще си взема душ и си лягам. Ще се видим по-късно — додаде, а тя му махна и заприпка надолу по стълбите. Прибра кучетата от градината, изведе ги през предната врата и се качи в раздрънкания си микробус. След минута потегли, а той я наблюдаваше през прозореца на спалнята и се усмихваше. Колко забавна, красива и скромна беше сестрата на Джейн. И каква глътка свеж въздух беше да срещне такава като нея след целия кошмар, който неотдавна бе преживял.

[1] Парк и квартал в северозападната част на Сан Франциско. — Б.пр. ↑

[2] Вид ръкоделие от арабски произход за покривки, медальони, пана за стени, при което възелът има и декоративна роля. — Б.пр. ↑

[3] Джейн Остин (1775–1815) — известна писателка от епохата на романтизма в английската литература, на шумяла със скандалните си за времето романи „Гордост и предразсъдъци“, „Разум и чувства“, „Ема“. — Б.пр. ↑

[4] Габриел Колет (1873–1954) — писателка от поколението на Марсел Пруст, Пол Клодел и Андре Жид, автор на повече от 50 романа и много разкази; известна с пристрастието си към теми като женската сексуалност и критика на мъжката консервативност. — Б.пр. ↑

3

Коко взе минипудела и пекинеза, които винаги разхождаше в събота. След това отиде в Сейфуей да напазарува. Тя можеше да живее със салата и храна за вкъщи, както бе правила през последните две години, но с гостенина в къщата на сестра си се чувстваше задължена да осигури необходимите продукти. Предполагаше, че Джейн би го очаквала. Тя все още не можеше да се съвземе от шока, че известният английски актьор ще остане в къщата с нея и би искала сестра ѝ поне да я бе предупредила кой ще идва, а не само да я осведоми за анонимната персона Лесли, която бягала от лудата си бивша приятелка. Кой би могъл да допусне, че това ще е Лесли Бакстър? Поне присъствието му щеше да оживи къщата за няколкото дни на престоя му, макар че заради фобията му от кучета не би могла да остави Джак с него и да отиде у дома за уикенда, както се надяваше.

Когато се прибра с покупките, с ранното издание на „Сънди“ и с още няколко списания за него, вече бе станало три следобед. Внезапно се почувства задължена да влезе в ролята на домакиня, а не само на човек, наглеждащ дома и кучето, въпреки че началото беше малко смущаващо от цялата онази одисея с кленовия сироп и изпочупените стъкла. Младата жена бе впечатлена, че той се държа толкова добре и ѝ помогна да почистят.

Когато влезе, къщата беше странно притихнала. Тя предположи, че той още спи, а кучетата очевидно бяха последвали примера му и си отдъхваха някъде на спокойствие. Затова се зае да разопакова тихо продуктите в кухнята и се стресна, когато той влезе вътре. Носеше чиста бяла тениска и джинси, и бе обут в елегантните си, типично английски кафяви обувки от мека кожа. Иън притежаваше само сандали и маратонки. Не се нуждаеше от никакви други обувки, с изключение на туристически ботуши. Всичко, което обичаше да прави, бе свързано с открити пространства и Коко напълно споделяше тази негова страст. Откакто се помнеше, майка ѝ носеше единствено обувки

с десетсантиметрови токчета, които с всяка година ставаха все по-високи.

— Вече си буден? — учуди се тя, като прибра и последния продукт и се извърна с усмивка към него.

— Изобщо не съм си лягал — отвърна той тъжно и тя го погледна изненадано.

— Но защо?

— Някой ме бе изпреварил — даде ѝ знак да дойде с него и тя го последва по стълбите до стаята му с леко разтревожено изражение на лицето. Може би Джейн бе поканила още някого, без да им каже, и новият пришълец бе заел стаята му. Но щом прекрачи прага на гостната, Коко се разсмя. Джак бе заел леглото, докато Лесли си е взимал душ. Главата му лежеше върху възглавницата, той се бе разпрострял нашироко и хъркаше шумно. Сали не се виждаше никъде, но мастифът изглеждаше съвсем като у дома си.

— Не исках да споря с него за леглото. Само от любопитство надникнах в стаята ти и заварих другото куче да спи там.

— Тя е моя — обясни с усмивка младата жена. — Този тук е господарят на имението, това е неговата къща. Казва се Джак, макар че сестра ми не му позволява да спи в леглата. Затова този немирник го прави само когато аз съм тук. И той добре го знае — приближи бързо до леглото, потупа огромното куче, за да го събуди и го избута. Той изглеждаше много нещастен, че толкова грубо бяха нарушили съня му, и се запъти към господарската спалня, за да прави компания на Сали. — Съжалявам. — Коко погледна извинително към Лесли. — Сигурно си изтощен.

— Подремнах малко на дивана. Но трябва да призная, че копнея да си легна в истинско легло. Миналата нощ спях в колата си. А предишната нощ се крих при един приятел. В момента Ел Ей е твърде малък град за двама ни. Тя е луда — въздъхна той и неволно докосна страната си. — Известна звезда е и има дяволски силен юмрук. Сама изпълнява всички акробатични номера във филмите си — от таблоидите Коко знаеше с кого излиза, но му се възхищаваше, че не спомена името ѝ. Явно бе отлично възпитан. — Преди шест месеца дадох под наем къщата си за една година. Живеех с нея. След като се посъвзема, смятам да си наема апартамент. Никога досега не съм си имал работа с толкова луд човек — усмихна ѝ се стеснително. — За

първ път ми се случва да ме бие жена. Тя едва не ме уби с проклетия сешоар, който хвърли по мен. А когато ме заплаши с пистолет, реших, че е време да се махна. Никога не споря с откачена жена с пистолет в ръка. Или поне обикновено се старая да не го правя — усмихна се, но потръпна, докато го изричаше.

— И какво я е ядосало толкова? — попита предпазливо Коко. Животът му явно бе много по-вълнуващ от нейния, повече отколкото ѝ се щеше дори да си представи. Иън беше най-нежният мъж на земята и караниците им бяха краткотрайни и безобидни; никога не се бяха обиждали или наранявали. Преди да го срещне, тя бе имала връзки и с други мъже, които бяха приключили без лоши спомени. Но през годините бе чувала доста истории от баща си как известните му клиенти са били преследвани от психопати и маниакално обожаващи ги фенове.

— Не съм сигурен — отговори на въпроса ѝ Лесли. — Тя поиска да узнае с коя от партньорките си съм имал любовна връзка, после изпадна в дива ярост, въпреки че ѝ обясних, че помежду ни всичко отдавна е приключило. Продължи да ме обвинява, твърдеше, че ще се забъркам със следващата си партньорка, после направо откачи. Имаше малък проблем с бутилката. Това преля чашата, ако мога така да се изразя. Обади ми се на мобилния телефон и заяви, че ще ме убие. Повярвах ѝ. Така че накрая си тръгнах.

— Може би не е зле да останеш тук за по-дълго, а не само за този уикенд — предложи Коко сериозно. Колкото и налудничав да изглеждаше историята, на нея ѝ се струваше съвсем нормална за лудостта, царяща в Холивуд и Ел Ей, която толкова ненавиждаше. Никога не би могла да живее по този начин. Беше твърде висока цена, независимо от цялата слава и богатството. — Оръжие и алкохол не е най-добрата комбинация — додаде тя, а той кимна.

Още не беше решил какво ще прави. Беше се обадил на Джейн, която познаваше приятелката му, тъй като бе работила с нея, за да я попита доколко наистина е луда и дали наистина е опасна. Джейн тутакси му предложи да се махне веднага оттам и да отиде в къщата ѝ в Сан Франциско. Тогава идеята му се стори добра. В момента нямаше ни най-малкото желание да се среща с тази жена, а в Лос Анджелис едва ли можеше да го избегне. Джейн смяташе, че тя е дори по-опасна, отколкото той предполагаше.

— Никога досега не ми се е случвало подобно нещо — продължи Лесли със засрамено изражение. — Всичките ми минали връзки са свършвали добре. И досега съм приятел с повечето си бивши гаджета. Никоя от тях не е искала да ме убие или поне аз не знам — по тона му прозвуча, че все още не можеше да повярва на случилото се.

— Обади ли се в полицията?

Лесли поклати глава.

— Не можех. Ако го сторя, таблоидите само още повече ще раздухат историята и ще стане по-лошо.

— Спомням си, че когато бях малка, баща ми веднъж беше заплашен от някакъв луд клиент. Обади се в полицията и оттам му осигуриха охрана за известно време. Аз умирах от страх, че онзи актьор ще дойде и ще го убие. С години имах кошмари — сподели с него Коко.

— Да, но вероятно не е бил откачена бивша приятелка. Таблоидите обожават такива скандали. А аз не искам да се замесвам в подобни неща или да ги причинявам. В момента имам пауза между два филма. Предпочитам за известно време да се покрия някъде. Може би ще отида за няколко месеца в Ню Йорк. Снимките на следващия ми филм ще започнат чак през октомври, така че разполагам с доста време.

— Тя вероятно лесно ще те открие там. А сестра ми и Лиз няма да се върнат още пет или шест месеца. Можеш да останеш тук за известно време, докато решиш какво да правиш, а дотогава бившата ти приятелка сигурно ще се е успокоила.

— Мисля, че за целта трябва да ѝ се направи лоботомия^[1]. По-скоро се надявам, че ще прехвърли лудостите си на някой друг. А междувреме ще се скатая, а тя никога няма да се сети, че съм тук. От двайсет години не съм стъпвал в Сан Франциско. Винаги съм се виждал с Джейн в Ел Ей. Дватама работихме заедно по един филм.

Коко си го спомняше, въпреки че никога досега не го бе виждала с Джейн. Но знаеше, че са приятели.

— Е, тук ще си в безопасност. А сега, след като Джак освободи леглото ти, можеш да поспиш — добави тя с приятелска усмивка. Цялата история ѝ се струваше твърде гадна, а и явно доста го бе разтърсила.

Лесли ѝ благодари, задето го бе спасила от мастифа, тя излезе от стаята и той затвори вратата след нея. Когато се озова в спалнята си, тя също затвори своята. Двете кучета бяха заспали на леглото ѝ и тя включи телевизора с намален звук. Подремна малко и около осем часа слезе долу, за да си приготви вечеря. Извади кутията със сушито, което бе купила, и си направи салата. Тъкмо си похапваше и четеше „Сънли“, когато той влезе. Изглеждаше сънлив, но много потпочинал. Прозина се, протегна се и се отпусна на един стол. Приличаха на двойка корабокрушенци, озовали се на пустинен остров. Обстановката бе тиха, уютна и спокойна. Беше събота вечер и никой от тях нямаше задължения или планове.

— Искаш ли малко? — тя посочи към сушито, а когато Лесли кимна, Коко отиде до хладилника и извади още една кутия.

Той мигом скочи, за да ѝ помогне.

— Не е трябвало да ме чакаш. Аз всъщност съм натрапникът в къщата. Благодаря, че си купила храна. Утре е мой ред — двамата приличаха на съквартиранти, които трябваше да споделят един дом, и добрите маниери надделяха. Той беше типичен англичанин и очевидно отлично възпитан. Сипа си малко суши в чинията, която му подаде. После му направи салата, а Лесли ѝ благодари любезно.

— От коя част на Англия си? — попита Коко, докато се наслаждаваха на вечерята, а Джак ги наблюдаваше със засилващ се интерес. Сали бе подушила суровата риба и се бе върнала в леглото.

— От един малък град близо до Лондон. Преди да навърша дванайсет години не бях ходил в столицата. Баща ми беше пощенски раздавач, а майка ми медицинска сестра. Произлизам от средната класа и имах съвсем нормално детство. Родителите ми бяха ужасени, когато им заявих, че искам да стана актьор. Всъщност отначало по-скоро се почувстваха засрамени. Баща ми мечтаеше да стана учител, банкер или лекар. А аз припадам само при вида на кръв. Освен това смятах, че учителската професия е твърде скучна. Така че се записах в курс по актьорско майсторство и играех в шекспирови пиеси. Бях ужасен — усмихна ѝ се. — Салатата е много вкусна. Няма ли кленов сироп? — подкачи я гостът.

— Купих цяла бутилка — засмя се младата жена. — И се запасих с гофрети.

— Идеално. Утре аз ще ги приготвя. А ти каква си искала да станеш, когато пораснеш? — с искрен интерес попита той.

— Никога не съм била сигурна. Просто не исках да бъда като родителите си. Или да правя филми като сестра си, което беше мечтата ѝ. Тя е много упорита в работата си и постига всичко, към което се стреми, но на мен не ми се струва особено забавно. А и винаги съм мразела да пиша. За около пет минути исках да стана актриса. Но не притежавам достатъчно талант. Преди време се увличах в рисуването с акварел, но не беше нищо особено. Просто плажни пейзажи и натюрморти — предимно вази с цветя. В колежа изучавах история на изкуството. Вероятно би ми допаднало да преподавам рисуване или да се занимавам с изследвания в областта на живописата. Тогава баща ми ме убеди да следвам право. Каза, че това би било добър старт за всичко, което бих искала да правя по-нататък, като например да последвам примера му и да стана агент. Обаче не исках да бъда като него, пък и мразех правото. Преподавателите се държаха пренебрежително с всички, студентите бяха гадни и невротични, постоянно си завиждаха и съперничеха. Всеки се стараше да натопи другия. Това бяха двете най-ужасни години в живота ми и постоянно плачех. Страхувах се до смърт, че ще се проваля на всички изпити и ще бъда позорно изгонена. Тогава баща ми почина и аз напуснах университета.

— И после какво?

— Изпитах огромно облекчение — тя му се усмихна през масата. — Тогава живеех с един мъж. Родителите ми не го одобряваха. Той също бе напуснал правния университет в Австралия. Обичаше да живее на открито, беше основал школа по подводно плуване и ние живеехме на плажа. Никога в живота си не съм била по-щастлива. Тогава ми хрумна идеята да разхождам кучета, просто за да запълвам времето си, а ето че три години по-късно все още се занимавам с това. Засега ме устройва. Живее край брега и ми харесва. Къщата ми е по-малка от тази кухня. Майка ми я нарича барака, но аз я обичам.

— А какво стана с австралиеца с школата по гмуркане? — попита я Лесли с жив интерес. Бе приключил със салатата, облегна се назад и я погледна. Тя приличаше на нормална, щастлива жена. Стана тъжна само когато говореше за следването си в правния факултет. — Той още ли е с теб?

— Не, не е — промълви тя и поклати глава.

— Много жалко. Очите ти светват, когато говориш за него.

— Той беше страхотен мъж. Живяхме заедно две години, а след това той загина при злополука — докато го изричаше, Лесли се взря в нея по-внимателно. Изглеждаше тъжна, но не разстроена. Явно вече бе преодоляла загубата. Но думите ѝ го сепнаха и той изпита искрено съчувствие към нея. Ала тя нямаше вид на жена, която се самосъжалява.

— Злополука с кола?

— Не, инцидент със сърф. Вятърът го запрати върху една скала, той падна и се удави в бушуващата бездна. Беше преди малко повече от две години. Отначало ми беше много трудно. Но предполагам, че такива неща се случват. Планирахме да се оженим и да заминем за Австралия. Мисля, че щеше да ми хареса да живея там.

— Сигурно — кимна Лесли. — Сидни прилича много на Сан Франциско.

— И той ми го е казвал. Иън беше оттам. Така и не заминахме. Предполагам, че не ни е било писано — каза го с философско примирение и той изпита възхищение към нея. У това момиче нямаше нищо съзливо или сантиментално.

— А оттогава не си ли била с друг мъж? — изпитваше искрено любопитство към нея.

Тя се усмихна на Лесли Бакстър, седнал насреща ѝ, в кухнята на сестра ѝ. Беше толкова странно, че ѝ идваше да се разсмее на глас. Самият Лесли Бакстър я разпитваше за любовния ѝ живот. Кой би си го помислил?

— Само няколко провалени уговорени срещи със скучни мъже. Опитах да излизам преди около година, за да угодя на приятелите и семейството си. Не си струваше усилието или просто още не бях готова. През последните шест месеца се отказах. Все още ми е трудно да започна отначало. Двамата с Иън наистина се разбирахме добре.

— Не ми приличаш на човек, който би имал затруднения да се разбере с когото и да било — отбеляза той спокойно. — Веднъж и аз имах връзка с подобна жена. Тя беше фантастична — докато го изричаше, придоби замечтано изражение.

— И какво се случи?

— Бях глупав и млад. Кариерата ми току-що започваше и аз исках да остана в Холивуд и да се снимам. Тя беше в Англия, искаше да се оженим и да имаме деца. Когато осъзнах, че е права, тя вече се бе отказала от мен и се бе омъжила. Чака ме три години, а това беше повече, отколкото заслужавах. Сега има пет деца и живее в Съсекс. Приятна жена. В живота ми имаше и друга добра жена. Така и не се оженихме, но имаме дъщеря. Моника забременя, когато връзката ни вече се разпадаше, но тя реши да задържи детето. На времето идеята никак не ми допадна. Оказа се, че тя е била права. Любовта ни не трая дълго, но дъщеря ми Клоуи е най-хубавото, което се е случило в живота ми.

— Къде е тя? — Коко беше изненадана. Той бе водил живот, типичен за Холивуд, бе имал провалени връзки, жена, която се бе опитала да го убие, но в същото време изглеждаше нормален и здравомислещ мъж. В младостта си покрай баща си се бе срещала с мнозина шантави актьори. Някои от тях приличаха на нормални хора, но не бяха. Накрая се оказваха също толкова луди и нарцистични, както повечето си колеги. Баща ѝ я беше предупредил никога да не се забърква с актьор. Но Лесли изглеждаше различен. Струваше ѝ се съвсем нормален и поне за момента не смяташе, че е егоцентричен, надменен или самовлюбен. Явно не се страхуваше да признае грешките си, не се опитваше да обвинява някой друг за тях, с изключение на последната катастрофа, за която явно вината не е била негова. На този свят имаше много ненормални жени, особено в неговия свят.

— Клоуи живее в Ню Йорк с майка си — обясни той. — Тя е сериозна актриса на Бродуей и изненадващо добра майка. Всячески се опитва да държи дъщеря си настрана от общественото внимание, а с Клоуи се виждаме един или два пъти годишно. Сега е на шест години и е най-сладкото момиченце на земята — лицето му засия от бащинска гордост, докато говореше за детето си. — Двамата с майка ѝ сме много добри приятели. Понякога се чудя дали щяхме да се разбираме толкова добре, ако се бяхме оженили. Не мисля, че връзката ни щеше да издържи дълго. Тя е много сериозна личност и малко мрачна. След като се разделихме, се забърква с един женен политик. Всички знаеха, но те се стараеха да бъдат дискретни. След това в живота ѝ имаше доста богати и влиятелни мъже. Аз бях твърде скучен за нея. И твърде

незрял за тогава. Сега съм на четирийсет и една и ми се струва, че едва сега започнах да помъдрявам. Срам ме е да го призная, но мисля, че съм със закъсняло развитие. Предполагам, че е модерно всички актьори да са незрели. Ние сме доста разглезени.

Трогна я откровеният начин, по който го заяви.

— Аз съм на двайсет и осем — рече Коко стеснително — и още не съм решила каква искам да бъда. Като дете мечтаех да съм индийска принцеса, но след като осъзнах, че това няма как да се случи, не успях да се спра на нещо също толкова привлекателно — изглеждаше леко разочарована и той се засмя. — Харесва ми животът, който водя. Засега гледането на кучета напълно ме задоволява. И въпреки неодобрението и ужаса на семейството ми, аз се чувствам щастлива.

— Само това има значение — промълви той нежно. — Близките ти настояват ли да промениш живота си?

Но след като познаваше Джейн и знаеше коя е майка ѝ, не се съмняваше, че е така. Коко се разсмя.

— Шегуваш ли се? Те смятат, че съм пълен провал, образец за неудачник. Всички имат успешни кариери. Сестра ми получи първата си номинация за „Оскар“, когато беше на моята възраст. Откакто е навършила трийсет, постоянно е начело в почти всички боксофис класации. Майка ми пък е писала бестселъри още откакто сестра ми е била пеленаче. Баща ми сам е основал агенция и е представлявал най-прочутите холивудски звезди. А аз разхождам кучета. Можеш ли да си представиш какво мислят за това? Майка ми се е омъжила на двайсет и две. Родила е Джейн година по-късно. Джейн и Лиз живеят заедно, откакто Джейн навърши двайсет и девет. А аз имам чувството, че все още съм на петнайсет и съм ученичка в гимназията. И никак не ми пука дали ще ме поканят на бала по случай завършването. Щастлива съм да живея с кучето си на плажа — той не ѝ напомни, че вече щеше да е омъжена, ако Иън не бе умрял. А и Коко сигурно го осъзнаваше. — Произлизам от семейство на преуспели в професията си хора, които още от раждането си са знаели какво искат да постигнат в живота. Убедена съм, че в болницата са ме сменили при раждането. Някъде там съществува някое нормално семейство, което живее щастливо сред някоя плажна общност, и което би сметнало, че е страотно дъщеря им да разхожда кучета и не биха се трогвали, че още не се е омъжила. А пък те вероятно са се оказали с някое хлапе, което иска да бъде атомен

физик, мозъчен хирург или прочут холивудски агент. Бедните хора сигурно едва ли разбират какво им се е стоварило върху главите. А междувременно, когато съм със семейството си, или дори когато само разговарям с тях, всеки път се чудя какво се е стоварило на моята.

Никога досега не бе била толкова откровена с друг човек, откакто бе срещнала Иън, да не говорим, че слушателят ѝ беше известна филмова звезда. А и малко се притесняваше от факта, че Лесли е приятел на Джейн. Той може би споделяше нейните възгледи за живота.

— Не се тревожи, не смятам да обсъждам с Джейн това, което току-що ми каза — увери я събеседникът ѝ, сякаш прочел мислите ѝ. Изглежда я разбираше.

— Ние просто нямаме нищо общо — каза Коко със сълзи в очите, чувствайки се глупаво, а после се засрами. — Уморих се да ми повтарят, че всичко, което правя, е погрешно, да ме упрекват за всичко, което не съм. И по някакъв странен начин така те всъщност се чувстват доста добре като по-важни от мен, а сестра ми през целия ми живот ме е използвала като момиче за всичко. Ако имах собствен живот, това нямаше да ги устройва. Джейн е добър човек и аз я обичам, но е с много труден характер — въздъхна Коко и той кимна.

— Зная. Може би просто трябва да кажеш „не“ — окуражи я Лесли меко, а тя се засмя и изтри сълзите си с края на тениската, докато той се опитваше да не зяпа розовия ѝ сутиен, мярнал се за миг. Тя изобщо не осъзнаваше, че се е видял и това го накара да се усмихне. В известно отношение тази красива млада жена си оставаше хлапе и тъкмо това му харесваше. Беше толкова честна и истинска, толкова нежна и мила.

— През целия си живот се опитвам да им кажа това „не“. Тъкмо заради това се преместих в Болинас. За да ни разделя поне един мост. Но сам виждаш кой наглежда кучето и къщата в момента.

— Някой ден, съвсем скоро, ще изненадаш себе си, като тропнеш с крак — увери я Лесли мило. — Ще го направиш, когато му дойде времето и се почувстваш готова. А на Джейн никак не е лесно да се отказва, дори на мен. Тя е силна жена и крайна в много отношения, макар че аз много я харесвам и тя е невероятно умна. Лиз също, но тя е много по-нежна и кротка. Успява доста да смекчи Джейн или поне се опитва.

— Джейн много прилича на баща ми. Тя е много пряма и безцеремонна. Майка ми е много по-манипулативна, когато иска да постигне своето. Много плаче — Коко се засмя и го погледна през масата. — Май и аз. Съжалявам. Не си дошъл да слушаш съзливии истории как някой избягал от Холивуд, за да живее в барака на плажа. Всъщност животът ми там е много приятен.

— Историите ти не ми се струват съзливии — успокои я събеседникът ѝ искрено, — с изключение на частта за австралийския ти приятел. Това е много тъжно — и за него, и за теб. Но ти си млада и те очакват още много, много години, за да решиш какво да правиш, да откриеш подходящия човек. А междуременно ми се струва, че животът ти е добър. Дори, ако питаш мен, направо си е за завиждане. Мисля, че се справяш по-добре, отколкото сама осъзнаваш. И не е нужно близките ти да го одобряват. Родителите ми все още се тревожат за мен. Те смятат, че съм пропуснал най-добрите си шансове да създам семейство, да имам деца. И може би са прави. Обичат Клоуи, но биха искали да ме видят женен, с четири деца, устроен в Англия, където смятат, че ми е мястото. Но това са техните желания, не моите. Работата ми в Холивуд ми струва доста. Понякога се налага да се откажеш от много неща, а сетне се оказва, че не си е заслужавало. Знаем го от собствен опит.

— И за теб още не е късно — увери го младата жена. — Има време да се ожениш и да имаш деца и сигурно ще го направиш. Никъде не е казано кога трябва да стане.

— Но когато си известен, е доста по-сложно — рече Лесли замислено. — Добрите жени са предпазливи и си мислят, че може да си някоя откачалка или женкар в най-добрия случай. А онези, които ти налитат като нощни пеперуди, привлечени от пламъка, са ексцентрични, обичат шумните купони и постоянните развлечения, а някои са наистина много лоши, като тази, от която бягам. Щом си известен, за тях си нещо като фар в мрака. И тъкмо такива ме карат да бягам като дявол от тамян. Макар че този път не разбрах какво се задава. Тя се преструваше много добре и отначало реших, че наистина е мило и добро момиче и смятах, че връзката ни ще е много по-лесна, след като и двамата сме известни. Голяма, голяма грешка. Тази жена се оказва вълпъщение на всичко, което ненавиждам и от което се страхувам.

— Значи ще опиташ пак — усмихна му се Коко и после стана, за да почисти масата. Предложи му десерт и когато той прие с готовност, му подаде сладолед на клечка от хладилника. Следобед бе купила десетина различни, тъй като не знаеше какъв обича. Двамата бяха напълно непознати, а ето че без притеснение споделяха най-съкровените си тайни, съжаления и страхове.

— Понякога се чувствам уморен да започвам отначало — призна Лесли. Сладоледът се стичаше по брадичката му и в момента приличаше на дете.

— И аз се чувствам така, когато познатите ми се опитват да ми уреждат срещи. Затова реших да спра за известно време. Осъзнах, че ако е писано да се случи, ще стане само. А ако не, и така съм щастлива — завърши тя и той се засмя.

— Госпожице Барингтън — поде Лесли тържествено, — мога да ви уверя, че на двайсет и осем години за вас още нищо не е свършило и няма да останете сама. Може да ви отнеме известно време, за да разберете какво искате. Но всеки мъж би бил щастлив да бъде с вас. Обещавам ви, че подходящият кандидат ще се появи много скоро. Просто му дайте малко време.

Тя му се усмихна и на свой ред придоби сериозно изражение.

— Аз мога да ви обещаая съвсем същото, господин Бакстър. Подходящата жена ще се появи. Сигурна съм. Просто ѝ дайте време — повтори собствените му думи. — Вие сте страхотен човек и ако се постараете да стоите по-далеч от разни психясали дами, подходящата мила и добра жена ще ви открие — протегна ръка през масата и той я стисна. Чувстваха се много по-добре, след като бяха поговорили откровено. Съвместното им пребиваване в къщата на Джейн се оказа благословия и за двамата. Всеки един чувстваше, че е намерил нов приятел.

— Какво се прави в този град в събота вечер? — поинтересува се Лесли и тя се засмя.

— Не много. Хората излизат да хапнат навън и около десет вечерта улиците са пусти. Това е малък град, не е като Ню Йорк или Ел Ей.

— На твоята възраст ти би трябвало да се забавляваш в събота вечер, а не да стоиш и да говориш с такъв стар досадник като мен — пошегува се той и тя отново се засмя.

— Шегуваш ли се? Седя си тук, в кухнята на сестра ми, и разговарям с най-голямата кинозвезда в света. Всяка жена в тази страна би дала дясната си ръка, за да прекара събота вечер по този начин — с искрено възхищение възкликна младата жена. Това беше голямо преживяване, дори за нея. От години не живееше в света на родителите си или този на сестра си. — Да не споменавам какви са съботните ми вечери в Болинас, където живеея. В най-добрия случай ще има десетина хипита, седнали в крайбрежния бар. По това време вече всички останали ще са си у дома, в леглата, в това число и аз и ще гледам някой от филмите ти.

Сега и двамата се разсмяха. Той ѝ помогна да сложат чиниите в миялната, да угасят лампите, а след това се изкачи бавно след нея по стълбите, следван от кучетата. Присъствието на огромния мастиф все още го изнервяше. Сали беше по-дребна, стоеше по-настрани и му се струваше по-малко заплашителна. Джак щеше да го събори за секунди, макар Коко да знаеше, че никога не би го сторил. Той беше дори по-нежен от Сали, но тежеше повече от Лесли.

Двамата си пожелаха лека нощ на площадката пред спалните. Преди да влезе в стаята си, Лесли я попита какво смята да прави на другия ден и тя отвърна, че няма планове. Никога не работеше в неделя, би искала да отскочи до дома си и го обмисляше.

— Нямам нищо против да видя малкия забавен град край брега, където живееш — с надежда рече той. — Колко е далеч отук?

— На по-малко от час — усмихна му се Коко. Щеше да се радва да му го покаже.

— Ще ми се да видя и бараката ти, да се поразходя по плажа. Гледката на океана винаги ми е действала освежаващо и успокояващо. За известно време имах къща в Малибу. Искрено съжалявах, когато я продадох. Може би утре бихме могли да отидем до Болинас — предложи той и потисна една прозявка. Сега, след като се бе отпуснал и отново се чувстваше в безопасност, осъзна колко е изморен. — Когато станем, ще приготвя гофрети за закуска — обеща и я целуна по бузата. — Благодаря, че тази вечер беше толкова добър слушател — наистина я харесваше. Тя беше толкова почтен и открит човек и не искаше нищо от него. Нито слава, нито богатство, нито публичност, дори не и вечеря. С нея се чувстваше изненадващо добре и удобно,

като се има предвид, че се бяха запознали едва сутринта. Усещаше, че може да ѝ вярва, а и тя изпитваше същото към него.

Когато влезе в стаята си, чу мобилният си телефон да звъни. Номерът не се изписа върху дисплея, но той бе сигурен, че е онази луда кучка от ада, която продължаваше да го преследва. Остави да се включи гласовата поща и след минута получи текстово съобщение, с което тя отново го заплашваше. Но вече не се боеше от нея. Лесли изтри съобщението и не ѝ отговори. Затвори вратата, свали дрехите си и си легна. Остана да лежи дълго, замислен за Коко и за нещата, които си бяха споделили. Харесваше му откритият ѝ и искрен маниер, честността, с която говореше за себе си. Беше се опитал да ѝ отвърне със същото и смяташе, че е успял. Мислите му продължиха да се реят и когато угаси лампата, но не можа да заспи.

Около час по-късно реши да слезе до кухнята и да си налее чаша мляко. Видя, че в спалнята ѝ още свети. Почука тихо, за да я попита дали иска нещо, а тя му извика да влезе. Лежеше в леглото в бархетната си нощница между двете кучета и гледаше филм. Той погледна към екрана и видя собственото си лице. Беше все едно да се гледа в огромно огледало и той се втренчи изумен в образа си. Коко изглеждаше засрамена, че я е хванал да гледа негов филм.

— Извинявай — промълви със срамежлива усмивка тя и в този миг отново заприлича на малко момиче. — Това е любимият ми филм — той ѝ се усмихна. За него беше голям комплимент да го чуе от жената, от която бе започнал да се възхищава, и то само след един ден познанство. Тя не се опитваше да го ласкае. Ако не беше влязъл, изобщо нямаше да знае, че е гледала филма му.

— И на мен ми харесва, въпреки че смятам, че съм ужасен в него — призна той нехайно и ѝ се ухили. — Слизам долу. Искаш ли нещо от кухнята?

— Не, благодаря — беше мило от негова страна да я попита. Чувстваха се като две деца, устройили си пижамено парти в тузарската къща на Джейн. Коко бе оставила дрехите си на пода. Така ѝ се струваше по-непринудено. Когато Джейн бе в къщата, всичко беше толкова безупречно и стерилно. Коко смяташе, че малко безпорядък ще внесе известна топлина и ще я превърне в истински дом, макар че сестра ѝ едва ли би се съгласила.

— Ще се видим утре сутринта. Приятно гледане на филма — пожела й Лесли, затвори вратата и слезе долу, за да си налее чаша мляко и да си вземе още един сладолед. Почти се надяваше, че Коко ще слезе да му прави компания, но тя бе изцяло погълната от филма. Върна се на горния етаж, след като си изпи млякото и си изяде сладоледа. Този път заспа още щом главата му докосна възглавницата и до сутринта не помръдна. Имаше чувството, че е оставил всички тревоги и неприятности в Ел Ей, а с идването си тук е открил точно това, от което се нуждаеше. Спокойно и безопасно място, далеч от хората, които искаха да го наранят. А в това безопасно място бе открил нещо по-рядко. Бе открил безопасна жена. Не се бе чувствал по този начин, откакто напусна Англия и дойде в Холивуд. Заспа с увереността, че докато е закътан в тази къща в Сан Франциско, с това забавно момиче и двете големи кучета, нищо лошо не може да го застигне.

---

[1] Хирургическа операция, прерязване на снопчета от нерви в мозъка с цел лечение на психически разстройства. — Б.пр. ↑

4

Като се събудиха на следващата сутрин, ги очакваше още един прекрасен слънчев ден. Времето беше топло, а небето блестящо синьо. Лесли слезе долу преди нея и вече бе изпържил бекон в допълнение към гофретите. Наля си чаша портокалов сок и сложи чайника на котлона, за да направи чай. Тъкмо наливаше водата в двете чаши, когато Коко влезе в кухнята. Преди това бе пуснала двете кучета в градината. Смяташе след закуска да ги изведе на дълга разходка.

— Ухае много вкусно — заяви тя, когато той ѝ подаде чашата със зелен чай, който бе открил в шкафа. На себе си бе налял някаква марка английски чай и го пиеше без мляко или захар. Миг по-късно върху масата се появи чиния с гофрети. Шишето с кленовия сироп вече беше там. Дватама се разсмяха, като си припомниха сцената на пълен хаос, на която той бе станал свидетел предишния ден.

— Благодаря за закуската — рече младата жена учтиво, щом той се настани срещу нея с чиния, пълна с бекон и гофрети.

— Не съм сигурен, че мога да ти се доверявам за кухнята — подкачи я Лесли и погледна към залива през огромния прозорец. — Ще отидем ли на плажа днес? — попита, докато гледаше платноходките, които вече се събираха за предстоящата регата. В залива винаги бе оживено и постоянно бе пълно с безкрайна върволица от яхти и всякакви плавателни съдове.

— Наистина ли искаш да дойдеш? — погледна го тя изпитателно. — Аз мога да отида и сама, ако не ти се ходи. Трябва да си взема някои неща и да проверя пощата си.

— А ти наистина ли нямаш нищо против да дойда? — не искаше да се натрапва, нито да ѝ създава излишни главоболия. Тя вероятно имаше да свърши някаква работа. Може би предпочиташе да остане няколко часа сама, на спокойствие в дома си, или пък може би искаше да се види с някакви свои приятели.

— За мен ще е удоволствие — отвърна Коко искрено. А и колко неприятно би могло да бъде да прекара деня в Болинас в компанията

на Лесли Бакстър? — Искам да ти покажа всичко. Това е едно шантаво малко село, но там е страхотно — обясни му още, че нямало никакви табели и разпознавателни знаци, така че никой не би ги намерил.

Час по-късно двамата се качиха в микробуса с двете кучета, облечени с джинси, тениски, с джапанки на краката. Тя го предупреди, че може да стане хладно, ако падне мъгла, затова и двамата си взеха пуловери. Но времето беше чудесно с лазурносиньото небе над тях, когато поеха надолу покрай Дивисадеро към Ломбард, за да се вляят в оживения трафик на север към моста „Голдън Гейт“. Двамата си бърбеха приятелски и той ѝ разказа за детството си и живота си в Англия и призна, че понякога му липсва. Но също така сподели, че вече е различно, когато се завръща у дома. Славата му бе променила отношението на хората към него. Колкото и да се стараеше да ги убеди, че всъщност не се е променил, обикновените хора, с които бе отраснал, сега се държаха сякаш той е нещо специално или по някакъв начин съвсем различен, независимо как се чувстваше той.

— Разкажи ми за Клоуи — подкани го Коко, докато прекосяваха моста и се насочиха към хълма и тунела „Рейнбоу“ в Марин.

— Тя е страхотна — лицето му светна при мисълта за нея. — Бих искал да я виждам по-често. Много е умна и невероятно красива. Прилича на майка си — изрече го с искрена привързаност, не само към детето, но и към жената, която някога му е била близка. — Ще ти покажа нейни снимки, като пристигнем в Болинас — винаги държеше цяла купчина в портфейла си. — Когато порасне, иска да стане балерина или шофьор на камион — очевидно смята, че са взаимно заменяеми и еднакво интересни професии. Твърди, че шофьорите на камиони постоянно ръсят разни неща по пътищата, което ѝ се струва изключително вълнуващо. Взима всякакви уроци, които можеш да си представиш. По френски, компютър, пиано, балет — изглеждаше горд и щастлив, когато говореше за дъщеря си. Добави, че връзката му с нея и майка ѝ винаги е била непринудена и открита. — Напоследък майка ѝ имаше сериозен приятел и аз мислех, че ще се омъжи за него. Бях малко разтревожен. Той беше италианец, а ще ми е по-трудно да пътувам до Флоренция, отколкото до Ню Йорк. Изпитах облекчение, когато скъсаха, въпреки че Моника заслужава да има свестен мъж до себе си. Ако трябва да бъда честен, го ревнувах заради Клоуи. Той щеше да бъде с нея много повече, отколкото аз. Не мисля, че в момента

майка ѝ има сериозна връзка — додаде Лесли, докато завиваха покрай Стинсън бийч и поеха през Мил Вали.

— Би ли се върнал при нея заради Клоуи? — полюбопитства Коко и той поклати глава.

— Не бих могъл, нито пък тя. Любовта, която ни свързваше, вече я няма. Измина твърде много време, а и се случиха доста неща. Между нас всичко приключи, преди да се роди Клоуи. Тя беше неочакван, но прекрасен подарък. Клоуи е най-хубавото, което ни се е случило. Тя осмисля живота и на двама ни.

— Аз дори не мога да си представя да имам деца — призна Коко честно. — Поне не сега — даже когато Иън още беше жив, тя се чувстваше твърде млада, за да мисли за деца, дори с него. — Може би когато стана на трийсет и пет — промърмори неопределено тя, докато шофираше. Лесли се възхищаваше на ловкостта, с която караше стария микробус по тясното извито шосе. Моторът издаваше доста плашещи звуци, но продължаваше да буботи. Той спомена, че е механик любител. Това било негова младежка страст, която така и не преодолял. Беше впечатлен от лекотата, с която тя вземаше острите завои, следващи скалите покрай шосето. Изглеждаше му уверена и спокойна млада жена, която контролираше живота си, независимо какво мислеха майка ѝ или сестра ѝ. Лесли бе сигурен, че и двете грешат. Колкото повече приближаваха брега, толкова по-щастлива ставаше спътницата му.

— Надявам се, че не ти става лошо в кола — тя го стрелна загрижено с поглед.

— Засега съм добре. Ще ти кажа, ако започне да ми прилошава — времето беше прекрасно, а гледката — фантастична. Двете кучета спяха дълбоко в задната част на микробуса и след дващест минути остри завои пътят се спусна надолу към Стинсън бийч. Няколко магазина бяха разпръснати от двете страни на пътя — една галерия, книжарница, два ресторанта, бакалия и магазин за сувенири. — Това навярно е едно от изгубените чудеса на света — възкликна актьорът, развеселен от гледката на старомодното, сякаш излязло от миналото градче, ако изобщо можеше да се нарече така. След две пресечки свърши, а когато завиха, минаха покрай няколко тесни улички с порутени бараки.

— Там живее малко затворено общество — махна Коко неопределено отвъд лагуната. — И е резерват за птици. Мястото е почти недокоснато от цивилизацията — после се усмихна широко. — Почакай да видиш Болинас. Там времето все едно е спряло своя ход и е още по-диво оттук.

Харесваше му простотата и първичната красота на мястото. Това не беше моден крайбрежен град и човек се чувстваше така, сякаш е на хиляди километри от града. Разбираше защо тя живее тук. Изпитваше чувство на лекота и спокойствие, докато пътуваха по тясното шосе без никакви знаци. Само с идването си тук човек можеше да забрави за всички тревоги и неприятности. Дори пустият и тесен път му действаше успокояващо.

Десет минути по-късно Коко зави наляво по немаркирано шосе и се озоваха сред малко плато. Тук имаше къщи, които приличаха повече на стари ферми, огромни вековни дървета и малка църква.

— Първо ще ти покажа града — обясни тя, сетне се засмя, — макар че това е по-скоро евфемизъм. По-малък е дори от Стинсън бийч. Плажът не е толкова хубав, пясъкът е каменист, но затова пък няма туристи. Доста е трудно човек да открие това място и да стигне дотук — докато говореше, минаха покрай порутен ресторант, бакалия, дрогерия и направо дъвен магазин за дрехи, на чиято витрина висеше рокля, чийто модел отдавна бе излязъл от мода. Лесли се огледа, широко усмихнат.

— Това ли е? — изглеждаше искрено развеселен. Магазините бяха малки и сякаш от друга епоха, но всичко около тях беше красиво и потънало в зеленина. Имаше големи, солидни стари дървета, които се издигаха малко над морето. Приличаше повече на глуха провинция, отколкото на плаж.

— Това е — потвърди Коко. — Ако ти трябва тамян или лула за пушене на марихуана, можеш да си ги купиш ето там — посочи тя малкото магазинче, а той се ухили.

— Мисля, че днес ще се справя и без тях.

Минаха покрай още няколко магазинчета и поеха надолу по шосето, от двете страни на което се виждаха старомодни пощенски кутии, огради с остри колове, а тук-там се мяркаха порти от ковано желязо.

— Тук има няколко наистина много хубави къщи, но те са закътани и до тях се стига трудно. Повечето от домовете са просто вили или стари бараки за сърфисти. В миналото доста хипита са живели тук в потрошените ученически автобуси близо до брега. Сега всичко е по-порядъчно, но не чак толкова — добави тя със спокойна усмивка. Хубаво беше да е отново тук.

Паркира микробуса пред къщата си, пусна кучетата и те ги последваха през старата дървена порта, която Иън бе направил. Отключи предната врата и влезе вътре, а Лесли я следваше предпазливо, като не спираше да се оглежда. От дневната се откриваше прекрасна гледка към океана, въпреки че прозорците бяха стари и не особено големи, за разлика от панорамните прозорци в градската къща на Джейн. Нищо тук не беше показно, беше просто едно гостоприемно място за живеене и Лесли веднага го забеляза. Приличаше му на къща от приказките. По пода бяха разпилени книги, а върху масичката се виждаха стари списания. Един от акварелите ѝ бе подпрян на статива в ъгъла, част от завесите се бяха измъкнали от кукичките. Но въпреки приветливия безпорядък, навярно заради факта, че живееше сама, мястото бе уютно и приятно за живеене. Коко палеше камината всяка вечер.

— Не е кой знае какво, но аз си го обичам — заяви тя с щастливо изражение. По стените имаше окачени още няколко акварела, а върху полицата на камината и претъпканите книжни лавици се виждаха снимки на двамата с Иън. От дневната се преминаваше в малко разхвърляната, но чиста кухня. Зад дневната се намираще малката ѝ спалня. Леглото бе покрито с пухкав юрган, който бе купила от гаражна разпродажба.

— Тук е страхотно! — възкликна Лесли със светнали очи. — И не е барака, както каза, а истински дом — беше много по-приветливо и уютно от елегантната и безукорно чиста и подредена къща на сестра ѝ и той отлично разбираше защо Коко го предпочиташе. Погледна към фотографията, на която се виждаха тя и Иън в леководолазни костюми на лодка, а след това я последва на терасата. Оттам се откриваше невероятна гледка към океана, плажа и града в далечината. — Мисля, че ако живеех тук, никога нямаше да излизам — обяви той напълно сериозно.

— Аз също рядко излизам, освен да ходя на работа — усмихна му се младата жена.

Беше на светлинни години далеч от имението в Бел Еър, където бе отраснала, и засега бе всичко, от което се нуждаеше. Не бе необходимо да му го обяснява, той го разбираше. Погледна я с нежна усмивка. Имаше чувството, че му е показала тайната си дървена къщичка, скритото си убежище. Да бъде с нея в дома ѝ бе като да надникне в най-съкровениите кътчета на душата ѝ.

— Благодаря ти, че ме доведе тук — каза той тихо. — За мен е чест — докато го изричаше, кучетата се нахвърлиха върху тях, целите покрити с пясък, а по каишката на Джак се бяха заплели няколко листа. Голямото куче изглеждаше доволно, че е тук, както и Сали. Коко се усмихна на госта си.

— А аз ти благодаря, че разбра какво означава това място за мен. Когато се преместих да живея тук, близките ми смятаха, че съм си изгубила разсъдък. Трудно е да го обясниш на хора като тях — Лесли се питаше дали тя щеше все още да е тук, ако Иън беше жив, или може би сега щеше да живее някъде в Австралия. Коко беше от тези хора, които отчаяно искаха да се откъснат от корените си, от правилата и капаните на един свят, който не разбираха и не приемаха. Идването ѝ тук бе олицетворение на всичко, което отхвърляше, с което не искаше и не можеше да се примири. Лъжата, робуването на материални ценности, постоянната борба да си над всички, готовността да жертваш хората в името на кариерата. — Искаш ли чаша чай? — предложи тя, щом той се отпусна в един от двата шезлонга на терасата.

— С удоволствие. — Забеляза старата статуетка на Куан Ин, която Иън ѝ бе подарил. — Богинята на милосърдието — прошепна, когато пет минути по-късно тя му подаде чашата чай и се настани на шезлонга до него. — Напомня ми за теб. Ти си невероятна жена, Коко. Видях снимките ти с твоя приятел. Личи си, че е бил добър човек — добави с искрено уважение. Иън беше висок, красив блондин и двамата изглеждаха безгрижни и щастливи на снимката. За миг, докато гледаше усмихнатите им лица, Лесли бе изпитал краткотрайна завист. С тъга трябваше да признае, че никога досега в живота си не бе имал това, което тези двама млади хора, бяха споделяли.

— Той наистина беше много добър. — Погледът ѝ се зарея към морето, сетне се извърна с усмивка към Лесли. — Всичко, което искам

на този свят, е тук. Океанът, плажът, тихият и спокоен живот, тази тераса, от която наблюдавам как слънцето изгрява всяка сутрин и как залязва вечер. Моето куче, книгите ми, приятелите, които живеят в съседните къщи. Не ми трябва нищо повече. Това ми стига. Може би някой ден ще поискам нещо различно, но не и засега.

— Мислила ли си някога да се върнеш в „истинския“ свят — или може би е по-правилно да кажа „неистинския“, — където някога си живяла?

— Надявам се това никога да не стане — отсече младата жена твърдо. — Защо бих искала? Нищо от онзи свят не е имало значение за мен, дори когато бях дете — Коко затвори очи и обърна лице към слънцето.

Лесли я наблюдаваше внимателно. Косата ѝ блестеше като току-що лъсната мед, а двете кучета бяха заспали в краката ѝ. Това беше живот, с който лесно можеше да се свикне, с отсъствието на всякакъв фалш, без усложнения. Но в същото време сигурно беше доста самотна. През повечето време това беше живот без други хора, без любим човек. Но и неговият не беше по-добър. Криеше се от жена, която искаше да го убие. Без съмнение нейният имаше повече смисъл. Лесли харесваше всичко тук, но не бе сигурен, че би могъл да живее така. Въпреки че Коко беше с тринайсет години по-млада от него, тя, изглежда, бе открила себе си далеч преди него. Той все още търсеше, макар че в момента вярваше, че е по-близо до онова, което искаше, отколкото през целия си досегашен живот. Поне отлично знаеше какво не иска. Коко го бе осъзнала по-рано от него.

— Длъжен съм да призная... — той се засмя тихо, когато младата жена отвори очи и отново го погледна. Всичко у нея беше балансирано, солидно, спокойно. Тя приличаше на освежаваща глътка вода от планински ручей. — Че не мога да си представя сестра ти тук.

Коко също се засмя.

— Тя мрази това място. Лиз го харесва повече, но и тя не би живяла тук. Те са градски жени. Джейн смята Сан Франциско за село. Струва ми се, че и двете предпочитат Ел Ей, но обичат къщата си тук, а Лиз казва, че ѝ е по-лесно да пише в Сан Франциско, отколкото там. Тук няма какво да отвлича вниманието.

Лесли продължаваше да се усмихва.

— Спомням си, когато се запознах с Джейн. Мислех, че е най-красивата жена, която съм виждал. Тогава беше около двацет и пет годишна и наистина бе ослепителна. Все още е. Около година бях влюбен в нея, канех я на срещи, водех я на вечеря, а тя продължаваше да се отнася с мен като е приятел. Не разбирах къде бъркам. Накрая реших да действам смело и една нощ я целунах, след като бяхме вечеряли заедно. Тя ме изгледа, сякаш бях полудял, преди да ми заяви, че е лесбийка. Каза, че е направила всичко възможно, за да ме накара да го разбера, в това число обличала мъжки дрехи през по-голяма част от времето, когато излизахме. Аз просто бях решил, че е ексцентрична и така дори изглежда още по-секси. Почувствах се като пълен идиот, но оттогава сме добри приятели. И наистина харесвам Лиз. Двете са идеални една за друга. Лиз по някакъв начин я омекотява. С годините Джейн действително смекчи характера си.

— Това е доста плашещо изказване — заключи Коко. — Тя все още е доста твърда и безкомпромисна. Е, поне по отношение на сестра си. Що се отнася до мен, никога не съм могла да спечеля одобрението ѝ. И не мисля, че някога ще мога — тайната беше да спре да се опитва, но Коко най-добре от всички знаеше, че още не е готова за това. Все още се стараете усилено да се хареса на сестра си, въпреки че живееше в Болинас.

— Тя навярно иска най-доброто за теб и се тревожи — увери я Лесли, докато отпиваха от чая.

На Коко ѝ харесваше да седи до него, да се взира в океана и да размишлява за живота.

— Навярно е така. Но не всеки може да бъде като нея. А аз дори не желая да се опитвам. Моята посока е напълно различна. Съвсем далеч от нейната. Майка ми също не го разбира. Аз просто съм различна. И винаги съм била.

— Струва ми се, че това е за добро — отбеляза Лесли, отпуснат в шезлонга.

— Аз също. Но повечето хора се плашат. Те смятат, че трябва да са като всички останали и да приемат начина на живот и ценностите, дори когато са им чужди. А техните никога не са ми допадали даже когато бях малка.

— Виждам всичко това у Клоуи, дори сега — рече замислено Лесли. — Тя не иска да бъде актриса като мен или като майка си.

Предпочита да е шофьор на камион. Мисля, че по този начин иска да ни покаже коя е тя и че не е като нас. Трябва да я уважаваме за това.

— Моите родители никога не го направиха. Те просто го пренебрегнаха, надявайки се, че с времето ще отmine. Ти си далеч по-напреднал от тях, след като уважавах мнението на дъщеря си, нищо, че е още само на шест години. Майка ни искаше и двете да сме дебютантки — Коко се усмихна при спомена. — Джейн тъкмо се бе посветила на борбата за правата на хомосексуалистите. На нея ѝ се размина, защото според мен майка ми се страхуваше, че ще се появи на бала в смокинг вместо в бална рокля. Моят отказ единнайсет години по-късно я вбеси много повече. Аз заявих, че предпочитам да се самоубия, отколкото да бъда дебютантка. Смятах го за погрешно и снобско, старомодна отживелица от миналия век, когато младите момичета са били излагани на показ, за да им се намери подходящ съпруг. Вместо това през онази година заминах за Южна Африка като доброволка при изграждането на отходна канализация в едно село. Забавлявах се много повече, отколкото ако танцувах котилъон. Майка ми изпадна в истерия и шест месеца не ми проговори. Баща ми го прие по-спокойно. Но едва ли би реагирал така, ако беше жив, когато напуснах правния факултет. Предполагам, че и двамата са имали своите мечти за нас. Джейн не се вписваше съвсем в тях, но ѝ простиха, защото тя постигна голям успех и за тях винаги е била еталон за подражание. Аз никога не бях и никога няма да бъда — завърши тя, сигурна в себе си. Точно това най-много го караше да я уважава.

— Накрая семейството ти ще се примири — каза Лесли тихо, макар че се съмняваше, съдейки по това, което му бе разказала досега. Коко не беше от хората, които ще задоволят безропотно очакванията на другите, ако не ги смята за правилни. Тя беше напълно откровена към себе си и към всичко, в което вярваше, каквото и да ѝ струваше това. И той я уважаваше за непреклонността ѝ да отстоява себе си. — Между другото, много ми хареса онзи акварел на статива ти. Излъчва такова спокойствие.

— Напоследък рядко рисувам — призна младата жена. — Обикновено раздавам картините си за подаръци. За мен те са просто забавление, начин да си почина — той усещаше, че тя притежава доста разностранни таланти и с радост им се отдава, въпреки че все още не

бе открила крайната цел в живота си. Донякъде ѝ завиждаше, че все още е в процес на търсене. Понякога актьорската професия и цялата съпътстваща я лудница го уморяваха.

Двамата останаха смълчани, унесени в мислите си и накрая той задряма. Тя занесе празните чаши вътре и опакова някои неща, които смяташе да вземе в града. Когато се върна на терасата, Лесли се бе събудил.

— Тук плува ли се? — попита лениво той, все още сънлив от приличащото слънце.

— Понякога — усмихна се Коко. — Има редки случаи на нападения на акули, което обезкуражава хората с по-слаби сърца, а водата е доста студена. По-добре е, когато си с леководолазен костюм. Имам един с твоя размер, ако искаш да опиташ — Иън беше приблизително висок колкото Лесли, само малко по-широк в раменете и по-атлетичен. Тя все още пазеше старите му водолазни костюми в гаража и екипа му за гмуркане. Смяташе да ги даде на някого, но така и не го стори. Обичаше да вижда нещата му там, така се чувстваше по-малко самотна, сякаш той не си бе отишъл завинаги, а някой ден щеше да се върне.

— Мисля, че „редките нападения на акули“ са достатъчни, за да се изпари желанието ми да се пробвам — засмя се Лесли. — Аз съм пълен и безспорен страхливец. Веднъж ми се наложи в един филм да се гмуркам в компанията на акула. Тя трябваше да е тренирана и упоена, обаче предпочетох да използвам дубльор за всички сцени, с изключение на любовните. За тях самият аз трябваше да бъда трениран и упоен.

Думите му я разсмяха.

— Аз също не съм много смела — призна тя срамежливо, но той мигом възрази.

— Шегуваш ли се? Мисля, че си изключително смела. За важни неща. Ти си се опълчила на семейните традиции, на системата. Всъщност си обърнала гръб на всичко и си го направила със смелост и достойнство. Без значение какъв натиск са ти оказали близките ти, ти си постъпила както си смятала за правилно, в името на това, в което вярваш. Обичала си един мъж и си го изгубила, но не си се затворила тук, за да хленчиш и да се самосъжالياваш — продължила си напред. Останала си тук и живееш в малко ексцентрично общество. Не се

боиш да живееш сама или да си самотна. Занимаваш се с работа, която ти допада, независимо че хората, които обичаш, се държат обидно с теб. За всичко това се иска смелост. Огромна смелост е нужна, Коко, за да бъдеш различен. И всичко това си направила спокойно и с достойнство. Изпитвам огромно възхищение към теб.

Това, което каза, бе много мило и тя се трогна, че я разбира и я приема такава, каквата е, без да я критикува и да ѝ изтъква, че е избрала погрешен път. Вместо това оценяваше решенията, които е взела, и живота, който си е избрала. Усмихна му се топло.

— Благодаря ти. Аз също много ти се възхищавам, Лесли. Ти не се боиш да признаеш грешките си. Освен това за звезда от такъв ранг и имайки предвид всичко, което си постигнал, и света, в който живееш, си невероятно скромнен, не се кичиш с успехите си. Би могъл да станеш надут и непоносим, но не е така. Въпреки всичко си останал честен и почтен човек, здраво стъпил на земята.

— Семейството ми щеше да се отрече от мен, ако не го бях направил — отвърна той искрено. — Може би тъкмо те са причината да остана верен на себе си. Рано или късно идва момент, когато трябва да се срещна с тях, да остана насаме със себе си. Много е хубаво да си филмова звезда и всички наоколо да се надпреварват да ти угаждат. Но в края на деня ти все пак си оставаш обикновено човешко същество — добро или лошо. Срам ме е, че имам колеги, които се държат като пълни глупаци, а има доста такива. Не понасям подобни неща. Освен това, когато остана сам и се вгледам в себе си, виждам нещата, в които съм сгрешил, а не успехите. Може би в този смисъл — продължи той със сериозно изражение — е по-добре да изпитваш несигурност, а не самодоволство — и двамата се засмяха. — Впечатлен съм, че ти не изглеждаш никак несигурна.

— Но съм. Просто съм много упорита — младата жена въздъхна. — Винаги се опитвам да разбера коя съм, какво искам да правя. Знам защо дойдох тук, но не зная какво ще правя от тук нататък. Може да се окаже, че това е всичко, което искам от живота. Просто още не съм решила.

— И това ще стане. Поне по този начин имаш много повече възможности. Всички врати са отворени пред теб.

— Харесвам тези, които съм отворила досега. Не зная само кои да отворя занапред.

— На един етап от живота си всички се чувстваме така. Всички, които имат вид, че са ги намерили, се преструват. И те не знаят повече от нас. Или просто живеят в ограничен свят. Така е по-лесно. Много по-вълнуващо е да изследваш света, но понякога е доста плашещо — изрече последното със смирен тон, като човек, който не се срамува да разголи душата си, да покаже страховете и несигурността си.

— Прав си — съгласи се Коко. — Плашещо е. Ами ти? Какво ще правиш сега? Ще си намериш апартамент и ще се върнеш в Ел Ей? — „И ще започнеш отново, ще търсиш друга жена?“ Не зададе въпроса на глас, но и двамата го мислеха. Тя се питаше колко пъти му се налага на човек да започва отново, да се запознава с хора, да излиза на срещи, да даде шанс на съдбата, да продължава напред и накрая за пореден път да се почувства разочарован и сам. Рано или късно това омръзваше. Дори след двете прекрасни години с Иън тя се плашеше да опита отново. Чудеше се дали ѝ е тъй трудно, понеже връзката им бе толкова цялостна и красива. Но ако всеки път попадаш на погрешна жена, колко ли пъти ще имаш куража да започнеш отново? Можеше само да гадае колко провалени любовни връзки е имал Лесли Бакстър. Да започне отново на четирийсет и една сигурно му се струва като стара и уморителна игра. Тъкмо това си мислеше и той, когато тя го попита за намеренията му.

— Предполагам, че ще си намеря нещо временно. След шест месеца къщата ми ще е отново моя, а след четири започвам снимките на следващия си филм във Венеция. Когато се върна, договорот на наемателите ще е изтекъл. В момента бих могъл да отседна в хотел, но там трудно ще се уединя. А и ще бъде много по-лесно за лудата госпожица Бивша да ме открие, ако след две седмици все още се сеца за мен. Предполагам, че дотогава ще си е намерила някой друг, когото да тормози. Тя не е от тези жени, които могат да останат дълго без мъж. Предвид всичко това — продължи той, отговаряйки на въпроса, който не му бе задала, но той го бе разбрал — мисля, че засега е най-добре да изчакам. След случилото се имам нужда от почивка. За мен беше истински шок да открива, че толкова съм сгрешил в преценката си за друг човек — докато говореше, потри несъзнателно синината на бузата си. Беше оставил мобилния си телефон в града, за да се спаси поне за известно време от съобщенията ѝ. Лесли не желаше никога повече да говори с тази жена, макар да бе наясно, че рано или късно

пътищата им неизменно щяха да се пресекат. Искаше му се да е колкото се може по-късно. — Нямам нужда от любовна връзка в живота си. Поне засега. Започвам да мисля, че този път трябва да е нещо истинско или по-добре нищо. Тези мимолетни връзки изискват доста напрежение и винаги завършват зле. За около пет минути са забавни, а след това са ти нужни дяволски много време и усилия, за да почистиш мръсотията. Също като при катастрофата с кленовия сироп, когато се запознахме — тя му се усмихна, а той продължи: — Да разчистваш след провалена любовна връзка прилича на това, но не е толкова забавно. А и доста по-трудно е да се почисти — бившата му приятелка му бе заявила, че ще унищожи всичките му, останали в дома ѝ вещи. В съобщението ѝ след това го уведомяваше, че вече е изпълнила закана си. Нищо, което бе оставил там, не беше незаменимо, но все пак щеше да му струва излишни главоболия, а и беше обидно. Хрумна му нещо и се засмя: — Предполагам, че в момента съм бездомен. За мен това е ново преживяване. Обикновено не живея с приятелките си и определено не в техния дом. Но с тази се чувствах прекалено уверен. Отначало тя се държеше наистина безупречно. Оказа се, че е по-добра актриса, отколкото съм я смятал. Би трябвало да получи „Оскар“ за играта си през първите три месеца. Беше дяволски труден урок за мъж на четирийсет и една години, но предполагам, че човек може да бъде глупак на всякаква възраст.

— Съжалявам, че всичко е приключило толкова зле — с искрено съчувствие отрони Коко. Наистина изпитваше жал към него. Самата тя никога не бе имала подобни преживявания. И се надяваше, че никога няма да има. В света на Холивуд, като се знаеше кой беше Лесли Бакстър и каква съблазнителна мишена е за женските амбиции, това не беше нещо необичайно. Тя си спомняше колко пъти баща ѝ ѝ бе разказвал истории за големи драми сред клиентите му — любовни раздели, нападения, партньорите се биеха, мамеха се един друг открито или тайно, самоубиваха се. Това бе част от живота, който тя не искаше и от който бе избягала, въпреки че лоши неща се случваха и на хората в истинския свят, но не толкова публично и така често. Подобни неща бяха запазена марка за света на звезди като Лесли Бакстър. Любовните връзки на филмовите звезди обикновено бяха краткотрайни, ефимерни и приключваха с публичен скандал, сред потоци мръсотия. Не му завиждаше. Сам си беше виновен заради

погрешния избор на жена и навярно случилото се му бе подействало доста обезкуражаващо. От това, което ѝ бе разказал за онази жена, всъщност се бе отървал доста леко с една насинена буза. Можеше да му се случи нещо много по-лошо.

— Аз също съжалявам — обади се Лесли тихо, — съжалявам, че бях такъв глупак. Съжалявам и за загубата на твоя приятел. На снимките двамата изглеждате много щастливи заедно.

— Наистина бяхме. Но понякога и хубавите неща имат край. Съдба.

Беше много здравомислещ начин да се гледа на живота и той ѝ се възхищаваше и заради това. Тя беше забележителна жена и Лесли се радваше, че бе решил да потърси убежище в къщата на Джейн. В противен случай, двамата можеха никога да не се срещнат, особено след като тя сама се бе обявила за черната овца на семейство, а през годините Джейн почти не я бе споменавала. Тя се интересуваше най-вече от себе си. Според Лесли, Коко приличаше на малка, бяла и кротка гълъбица в семейство на ястреби и орли. Можеше само да си представя колко ѝ е било трудно да живее сред тях. Но, изглежда, това не бе оставило неизличими следи у нея и тя бе отлетяла здрава и невредима от гнездото. Тази млада жена не изпитваше горчилка, че се е родила сред тях, а само изненада. И накрая ги бе напуснала. Все още не се бе отделила напълно от тях, но нишките, които ги свързваха, с всеки изминал ден изтъняваха все повече. Поне такова впечатление оставяше Коко — и навярно не бе далеч от истината, независимо че в момента тя се грижеше за къщата и кучето на Джейн.

За огромна радост на Лесли, защото в противен случай двамата никога нямаше да се запознаят.

Прекараха по-голямата част от следобеда на терасата, припичайки се на слънце. Разговаряха малко, Лесли поспа, а Коко чете книга. Направиха си сандвичи с продуктите, останали в хладилника, и опаковаха останалите, за да ги вземат в града. След това заключиха къщата, а тя го закара до плажа в Стинсън, за да се полюбува на великолепната крайбрежна ивица, покрита с гладък, ситен пясък. Плажът се простираше с километри — бял пясък, изпъстрен с раковини, с кротко плискащите се тъмнозелени вълни на океана. В небето летяха птици, над водата и ниските скали се стрелкаха чайки, а плажът бе осеян с разноцветни камъчета и миди, които по навик Коко

събираше и пъхаше в джобовете си. Двамата се разходиха по цялата дължина на пясъчната ивица и стигнаха до лагуната, откъдето се виждаше Болинас, точно пред тях, срещу тесния проток. Накрая се върнаха при микробуса, съпроводени от двете кучета, които тичаха ту пред тях, ту зад тях. На два пъти ги задминаха ездачи, но на плажа почти нямаше хора. Лесли се изненада, когато Коко му каза, че почти винаги е така. Само през най-горещите дни местните жители идваха на плажа. През по-голяма част от времето беше пусто и само тук-там се мяркаха посетители. Мястото беше идеално за уединение и докато пътуваха с микробуса покрай скалите, Лесли имаше чувството, че е бил на ваканция за почивните дни. Слънцето тъкмо залязваше и заедно бяха прекарвали необикновено приятен ден.

— Одобрявам го с цялото си сърце — заяви той, докато Коко със завидна ловкост отново вземаше остриите завои. Този път караше от външната страна на шосето и шофьорските ѝ умения го впечатлиха още повече. Тя дори успяваше да избегне дупките по пътя, който на много места беше в лошо състояние и това бе една от причините да има толкова малко хора. Гледката беше великолепна, но за шофиране беше доста трудно.

— Какво одобряваш? — погледна го Коко.

Кучетата бяха дълбоко заспали отзад, напълно изтощени от дългото бягане по плажа, особено след като се бяха впуснали да преследват конете. Сали се бе опитала отчаяно да ги настигне, но те бяха избягали. Трябваше да се задоволи да тича след птиците, докато Джак се влачеше подире ѝ. Той беше толкова уморен, че когато си тръгнаха, едва ходеше след нея и сега похъркваше шумно. Звуците се смесваха с буботенето на двигателя.

— Одобрявам това, че живееш тук — отвърна Лесли уверено. — В случай, че ти е нужно нечие одобрение. Всъщност дори ти завиждам.

Тя му се усмихна. Беше много мило от негова страна да го каже.

— Благодаря ти — допадна ѝ това, че той бе прозрял и оценил красотата на простичкия живот, който водеше. Не смяташе, че е хипи или чудачка, нито пък че домът ѝ е порутена барака. За него това бе като топла прегръдка и той се радваше, че е опознал една част от нея. Всичко у Коко му се струваше цялостно и завършено. Беше просто съвсем различна от Джейн и навярно заради това на близките ѝ им бе

трудно да я възприемат. Те всички бяха излезли от един калъп, но не и тя и точно заради това му се струваше много по-ценна.

Минаха през Мил Вали и се вляха в оживения неделен трафик по „Голдън Гейт“. Тя отби след моста и пое към „Пасифик Хейтс“ и го попита дали иска да спрат някъде, за да си купят нещо за ядене. Всъщност не му се искаше. Чувстваше се толкова омиротворен и спокоен след прекрасния ден, отпочинал след дългата разходка по плажа. Дори малко бе подремнал в колата на път за вкъщи, докато Коко шофираше мълчаливо. Дватамата се чувстваха непринудено един с друг, нещо, което вече не я впечатляваше толкова силно, както първия път, когато го видя в кухнята на сестра си. Коко беше изненадана колко спокойно се чувства в неговата компания. Той също го бе забелязал и й го каза, докато се разхождаха по плажа. Добави също, че много рядко се чувствал така и обикновено бил много предпазлив, когато общувал с непознати. Но тя вече не бе непозната за него. Макар че се познаваха само от два дни, те вече бяха станали приятели.

— Какво ще кажеш да направя омлет? Мога да се похваля, че много ме бива в това, защото често си правя. А ти можеш да приготвиш една от вкусните си калифорнийски салати — додаде Лесли с надежда и тя се засмя.

— Аз не съм голяма готвачка — призна си. — Обикновено живея със салати и понякога си пека прясна риба.

— Личи ти — каза го като комплимент.

Тя изглеждаше здрава, силна, стройна и много слаба. Дори и под тениската се виждаше, че има прекрасна фигура, каквато впрочем имаше и Джейн, макар и с десет години по-възрастна. Лесли всеки ден правеше упражнения и преди всеки филм работеше с професионален инструктор по фитнес. Работата му зависеше от добрата му физическа форма и тялото му си оставаше същото каквото бе на трийсет. Но не беше лесно. Особено при слабостта му към сладоледа, която беше неговото проклятие.

— Омлет ми звучи страхотно — кимна Коко, докато раздрънканият микробус поемаше по хълма към Дивисадеро. Скоро след това стигнаха до пресечката към Бродуей, а кучетата все още спяха, когато спряха пред къщата. — Всички вълн! — извика Коко, за да ги събуди, а Лесли взе торбата с продуктите, които бяха взели от Болинас, докато тя внасяше голямата торба, пълна с чисти дрехи. Не

изглеждаха по-различни от тези, които носеше в дома на Джейн. Коко винаги бе облечена по един и същи начин — с тениски в различни цветове и джинси. Имаше пълен гардероб с тях, а след смъртта на Иън нямаше желание да се облича по-специално. Рядко се виждаше с хора, а и не се интересуваше как изглежда. Единственото, от което се нуждаеше, бяха чисти и топли дрехи и от удобни маратонки за работа. Това беше прост живот, без усложнения като неговия. Всеки път, когато излизаше, Лесли Бакстър трябваше да е облечен като звезда. Беше й споменал, че сега трябва да поднови целия си гардероб, но в момента тона му беше последната грижа, защото нямаше кой да го види, а и в момента не смяташе да излиза. За него беше огромно облекчение, че поне за известно време няма да мисли за външния си вид и истинска благословия, че е далеч от папараците в Лос Анджелис. Никой, с изключение на Коко, Джейн и Лиз, не знаеше, че е в Сан Франциско. Що се отнасяше до останалия свят, Лесли Бакстър бе изчезнал. За него това бе глътка свобода, нещо, което Коко най-много ценеше в живота си. Свобода и покой. Беше като манна небесна, която бе прихванал от нея и му харесваше. Така беше много по-лесно и приятно да се живее.

Докато Коко изключваше алармата, Лесли запали лампите в къщата. Тя остави платнената торба в подножието на стълбите и двамата се заеха да подредят продуктите в кухнята, съпроводени от погледите на двете кучета, които очакваха вечерята си. Младата жена ги нахрани, сетне постла върху кухненската маса безупречно белите ленени покривчици за сервиране на Джейн и подреди два комплекта елегантни сребърни прибори, докато Лесли вадеше от хладилника необходимото за омлета. Коко се зае със салатата, за която я бе помолил. Пригответи дресинг за салатата „Цезар“, половин час по-късно запали свещите и двамата седнаха край масата, за да се насладят на простата си вечеря. Както ѝ бе обещал, омлетът беше страшно вкусен.

— Какъв прекрасен ден — въздъхна с щастливо изражение Лесли, докато двамата си бърбеха за незначителни неща.

Денят на плажа беше чудесно изживяване и за двамата. Завършиха вечерята с шоколадов сладолед на клечка.

— Искаш ли да гледаме някой филм? — попита Коко, като изплакваше чиниите, и го погледна. Той бе придобил малко тъжен вид.

— Мисля, че предпочитам да поплувам. Вчера проверих водата в басейна — беше топла. В Ел Ей тренирам всеки ден, но тази вечер ме мързи — каза с усмивка той.

Джейн разполагаше с професионален гимнастически салон, където всеки ден се упражняваше с инструктора си. Коко никога не си даваше този труд, нито пък Лиз, която все се оплакваше, че трябва да сваля няколко килограма, но не правеше нищо по въпроса. Джейн беше перфекционист във всяко едно отношение, в това число и за външността си.

— Аз се упражнявам всеки ден, докато разхождам кучетата — заяви Коко.

— След като цял ден гледах океана, наистина бих се насладил на малко плуване — изразът я накара да се усмихне. Британският му акцент и начин на изразяване често ѝ напомняха на Иън, те бяха същите като австралийските, които приятелят ѝ бе използвал. Струваха ѝ се удобни и познати, макар да ѝ навяваха малко носталгия. — Предполагам, че в басейна не щъкат акули.

— Не и напоследък — пошегува се младата жена и той я покани да му прави компания. Коко много рядко използваше басейна на сестра си, но сега ѝ се стори забавно да поплува с него. — Добре — съгласи се тя.

Излязоха от кухнята, отидоха в спалните си и след пет минути се срещнаха край басейна, огрян от светлините, които Коко бе запалила. Гледката отвън беше много красива, а вечерта — невероятна мека за Сан Франциско, където обикновено беше по-хладно. Коко знаеше, че сестра ѝ плува всеки ден, а понякога и Лиз.

Двамата прекараха в басейна близо час. Коко преплува няколко дължини, докато Лесли я наблюдаваше, а накрая се включи и заплува до нея. Той се измори по-бързо, но пък тя беше по-млада и в по-добра форма.

— Мили Боже, ти притежаваш издръжливостта на олимпийски шампион — заяви той с възхищение.

— Бях капитан на женския отбор по плуване в Принстън — обясни младата жена.

— Аз пък като млад участвах в състезания по гребане, но ако сега се опитам, сърцето ми сигурно ще се пръсне.

— И аз бях в отбора по гребане в първата година в колежа, но не ми хареса. Плуването е много по-лесно.

Когато излязоха от басейна, се чувстваха отпуснати и уморени. Лесли бе облечен в семпли сини бански, а тя в черни бикини, които подчертаваха фигурата ѝ, но нямаше нищо съблазнително в държанието ѝ. Коко беше красива жена с хубаво тяло, но не флиртуваше с него. Беше започнала да цени приятелството им.

Облякоха пухкавите хавлии, които Джейн държеше в кабината край басейна, след това се запътиха КЪМ спалните си, за да си вземат душ. Няколко минути по-късно Лесли отиде в стаята ѝ, изкъпан, по хавлия. Тя си бе сложила една от бархетните си нощници. Беше заредила филм, но този път не с негово участие, защото не искаше да се притеснява. От думите му предишната вечер бе разбрала, че той се чувства неудобно да се гледа на екран.

— Искаш ли да погледаш? Това е романтична комедия. Аз съм пристрастена към тях — тя бе гледала филма няколко пъти и не ѝ бе омръзнал.

Лесли никога не го бе гледал. Домакинята потупа леглото до себе си. Джак още не бе заел любимото си място, а се бе настанил на пода до Сали. За огромно облекчение на Лесли днешната разходка явно бе изтощила кучетата. Те все още го изнервяха, особено мастифът, колкото и Коко да го убеждаваше, че е нежен и безобиден. Все пак си беше деветдесеткилограмово куче.

Подчинявайки се на поканата ѝ, Лесли се облегна на възглавниците и впери поглед в екрана. Тя изчезна за няколко секунди и се върна с купа с пуканки. Изкиска се, а той се засмя. Сякаш отново бяха деца. Коко тъкмо се настани удобно и мобилният ѝ телефон иззвъня. Беше Джейн. Лесли се заслуша в отговорите на Коко. Да, всичко било наред. Тя ѝ даде пълна информация за кучето и увери Джейн, че не го притеснява и Лесли внезапно осъзна, че пита за него. Стори му се любопитно, че Коко не ѝ каза, че са ходили в Болинас, нито че в момента са се излегли удобно в леглото ѝ и заедно гледат филм. Разговорът беше кратък и повече приличаше на разпит. Нямаше топлота и приятелско споделяне между сестри. Коко изрече „да“ около шест пъти, очевидно в отговор на поредните инструкции, накрая затвори и го погледна.

— Искаше да се увери, че не ти досаждам. Кажи ми, ако наистина го правя — погледна го колебливо, а Лесли се наведе и я целуна целомъдрено по бузата, за да я успокои.

— Благодарение на теб прекарах двата най-приятни дни, които съм имал от години. Ако някой е досаждал, това съм аз, задето се натрапих. А филмът наистина ми харесва — добави актьорът ухилен. — Обикновено гледам филми с доста насилие и секс. Много е освежаващо да наблюдавам тези двама глупаци, които постоянно правят смешни гафове и изпадат в комични ситуации, докато неусетно се влюбват. Ще се съберат ли накрая? — вдигна вежди с надежда, а Коко се засмя.

— Няма да ти кажа. Почакай и ще видиш — отговори тя и угаси лампата, докато гледаха в огромния екран. Все едно бяха в киносалон, но в легло и по пижами. Беше идеален начин да се гледа филм, при това с купа пуканки.

Филмът оправда очакванията им, както Коко вече знаеше. Беше го гледала много пъти и никога не я отегчаваше. Щастливият край действаше много успокояващо и тя предпочиташе тъкмо такива филми.

— Защо и в живота не става така? — въздъхна Лесли, излегнат върху възглавниците и замислен за филма. — Толкова е хубаво, разумно и просто. Преодоляват се малко трудности, решават се дребни проблеми и всичко е наред, когато всички знаят какво трябва да правят. Те не се държат като негодници, не са озлобени един към друг, никой не страда от последиците на нещастно детство, не се нараняват, не се манипулират, а просто се харесват, влюбват се, женят се и са щастливи до края на дните си. Защо е толкова дяволски трудно да се случват такива неща и в живота? — в гласа му прозвуча тъжна нотка.

— Защото понякога хората са доста сложни — отвърна тя нежно. — Но може би все пак такива неща се случват. На мен почти ми се случи, случва се и на много други. Мисля, че човек просто трябва да е умен и да не се отказва да опитва, да вярва, но и да държи очите си отворени, да не се заблуждава относно партньора си, да бъде откровен към другите и към себе си и да играе честно.

— Никога не е толкова просто — поклати глава той унило. — Поне не и в моя свят. А и повечето хора не играят честно. Те са

обсебени от желанието да спечелят на всяка цена, а в такива случаи, ако единият е победител, другият винаги се оказва губещ.

Коко кимна в знак на съгласие.

— Но някои хора играят честно. Ние с Иън бяхме такива. Разбирахме се чудесно.

— Вие сте били истински щастливци. Но после виж какво ви се е случило. Ако някой друг не попречи на щастието, съдбата се намесва и нанася съкрушителния си удар.

— Невинаги. Познавам няколко двойки в Болинас, които са щастливи. Те живеят без условности и си мисля, че това е част от тайната. В света, в който съм отраснала и където живееш ти, хората усложняват нещата и обикновено не са честни, най-вече към себе си.

— Точно това най-много харесвам у теб, Коко. Ти си толкова откровена и пряма. Всичко у теб е чисто и добро. Изписано е на челото ти — усмихна ѝ се, докато го изричаше.

— Ти също ми се струваш честен човек — увери го младата жена топло.

— Такъв съм, но постоянно греша по отношение на хората, с които се сближавам. Смятах, че съм открил подходящата жена в лицето на тази, от която в момента бягам. Може би още от самото начало съм знаел, че греша, но съзнателно съм се заблуждавал. В началото е много по-лесно да си държа очите затворени, но с времето става все по-трудно да продължавам така. И виж ме къде съм сега — крия се в друг град, докато тя изгаря дрехите ми.

Представата извика усмивки и у двамата, а и той не изглеждаше никак нещастен в скривалището си в Сан Франциско. Всъщност имаше вид на спокоен и доволен човек. Беше съвсем различен от изтощения, изнервен и притеснен мъж, който бе пристигнал предишния ден. Времето, прекарано в Болинас, бе сторило истинско чудо и му бе повлияло благотворно, както и на Коко. За нея беше прекрасно отново да си е у дома за няколко часа, особено в неговата компания. Той разбираше и оценяваше по достойнство живота, който водеше.

— Следващия път ще бъдеш по-разумен и по-внимателен — каза младата жена тихо. — Не се обвинявай. Все пак си научил нещо от грешките си. Винаги е така.

— А ти какво научи от австралийския си приятел? — попита той нежно.

— Че щастието е там и те очаква. Просто трябва да имаш късмет, за да го откриеш или то да те намери. Но се случва.

— Ще ми се и аз да имам вярата ти — Лесли се вгледа напрегнато в нея.

— Трябва да гледаш повече романтични комедии — препоръча му тя с напълно сериозен вид и той се разсмя. — Те са най-добрият лек за всичко.

— Не — промълви Лесли, без да откъсва поглед от очите ѝ. — Аз открих много по-добър.

— И какъв е той? — попита тя невинно, без ни най-малко да подозира какво приближава, гледайки го право в очите.

— Ти. Ти си най-добрият лек. Най-прекрасния човек, когото някога съм познавал.

Неочаквано той се наведе, целуна я и я притисна в прегръдките си. Коко беше толкова смаяна, че отначало не знаеше как да реагира, но той не се отдръпна и докато се усети, ръцете ѝ се обвиха около врата му и тя отвърна на целувката му. Нито един от двамата не го бе очаквал, нито го бе планирал, а когато я видя по бикини, Лесли си бе обещал, че няма да я сваля. Уважаваше я, харесваше я и искаше да бъдат приятели, а ето че изведнъж закопня за нещо повече. Не само да получи нещо от нея, но и да ѝ даде всичко, за което някога бе мечтала. Коко беше толкова добър човек и заслужаваше цялото щастие на света. И за пръв път и живота си мислеше, че и той го заслужава. Не виждаше нищо лошо в това и не му пукаше, че я познава само от два дни. Знаеше, че започва да се влюбва безнадеждно в нея. Тя изглеждаше зашеметена, когато целувката свърши, и отново го погледна. Не искаше случващото се да бъде само секс, ала в същото време не бе желала толкова страстно никого досега. Лесли Бакстър беше в леглото с нея и я целуваше, но вече не беше прочутата кинозвезда, а просто мъж. Привличането помежду им бе толкова силно, че тя нямаше желание да му устои.

— О! — издаде тя тих звук на изненада, а той отново впи устни в нейните.

В следващия миг дрехите им се озоваха захвърлени на пода и двамата се любеха страстно. Никой от двамата не можеше да спре. А и не искаше. Бяха минали две години, откакто Коко се бе любила с мъж,

Иън бе последният; а докато я любеше, Лесли се питаше дали изобщо някога бе познал любовта. Знаеше, че я изпитва в този миг с нея.

След като всичко свърши, двамата останаха да лежат задъхани, а Коко се претърколи и го погледна в очите.

— Какво беше това? — прошепна. Каквото и да беше, знаеше единствено, че иска да се случи отново. Но не веднага. Никога не бе изпитвала подобни чувства, нито дори с Иън. Тяхното любене беше приятно, непринудено и спокойно. Това, което се бе случило току-що с Лесли, бе разтърсващо и страстно. Тя имаше чувството, че ги бе връхлетяло торнадо. Светът се бе преобърнал, а в главата ѝ отекваха звънчета. А емоциите, които споделиха, бяха толкова могъщи, сякаш бе пометена от огромна приливна вълна. Той се чувстваше по същия начин.

— Мисля, моя скъпа Коко — прошепна в отговор той, — че това беше любов. Истинска. Досега не бих я познал, дори да се спъна в нея, но мисля, че преди малко се случи и на двамата. Какво мислиш?

Тя кимна мълчаливо. Искаше да е любов, но не беше сигурна. Беше твърде скоро.

— А след това какво ще стане? — попита след миг и лицето ѝ се помрачи от сянка на тревога. — Ти си филмова звезда и ще се върнеш в своя свят, а аз съм плажна скитница, която живее в Болинас и в крайна сметка ще се озова там отново, но сама — още беше твърде рано, за да се тревожи за това, но бе неизбежно, а той вече си бе признал, че рядко мисли и преценява нещата, преди да спи с жена. Но не и тя. Бяха ѝ нужни три месеца, за да реши да се люби с Иън. И точно два дни, за да спи с Лесли. — Досега никога не съм постъпвала така — промълви младата жена и една сълза се търкулна от ъгълчето на окото ѝ. Беше силно разтърсена от случилото се помежду им и не съжаляваше. Просто беше изплашена.

— Нито пък аз, без да съм го мислил — беше спал с много жени на първата среща, когато и те го желяеха. Но никога досега не бе постъпвал толкова спонтанно. Никога сърцето му не е било сграбчено от сили, толкова могъщи, че да не може да им устои. Беше най-завладяващото чувство в целия му досегашен живот. — А колкото до историята между филмовата звезда и плажната скитница, не е точно така. Ти не си някое бедно сираче, което не знае нищо за моя свят. А що се отнася до края на историята, просто трябва да „изчакаме и да

видим“, както сама каза. Може би ще се окаже като една от твоите романтични комедии, които толкова обичаш... скъпа. Наистина се надявам да е така — съвсем сериозно завърши той.

— Аз познавам твоя свят — прошепна Коко — и мразя всичко, свързано с него... освен теб — призна тъжно.

— Нека не избързваме и да вървим стъпка по стъпка — заяви той мъдро.

Но тя се страхуваше, че са взели само кратка отсрочка от неизбежното. Не искаше да се привързва към него, нито да страда, когато той се върне в своя свят, което рано или късно неминуемо щеше да се случи. Станалото преди малко бе само фантазия, красив сън. Но тя го искаше не по-малко и от него. Искеше сънищата да се сбъднат. За нея веднъж почти се бе получило и може би този път мечтата щеше да стане реалност. Искеше да вярва, че е възможно, но всичко бе станало толкова внезапно, а имайки предвид кой бе той в реалния живот, Коко не знаеше какво да мисли.

— Ще ми обещаеш ли да не се тревожиш прекалено много и засега да ми се довериш нацяло? Аз няма да те нараня, Коко. Това е последното, което искам. Нека си дадем шанс и да видим докъде ще стигнем. С времето ще разберем.

Тя не каза нищо, само кимна като петгодишно момиченце и се сгуши в прегръдките му. Той я държа дълго така, а после я люби отново с цялата нежност на напирещите в гърдите му чувства. И помитащото торнадо ги връхлетя за втори път.

5

Когато се събуди на следващата сутрин, Коко се запита дали изминалата нощ не е била само красив сън. Беше сама в леглото и Лесли не се виждаше никъде. Младата жена лежеше, вперила поглед в тавана, замислена за него, когато той влезе в стаята, с увита около кръста кърпа, понесъл поднос със закуска. Между зъбите му стърчеше роза, която бе откъснал за нея от градината на Джейн. Тя седна в леглото и се втренчи слисано в него.

— О, Господи, ти си истински! — или поне се надяваше да е така. Нищо друго не желаше по-силно. — А дори не бяхме пияни.

— Това би било доста неубедително извинение — каза той и нагласи подноса върху краката ѝ. Беше направил овесена каша, портокалов сок и препечени филийки. Дори ги бе намазал с масло и конфитюр. — Бих приготвил гофрети, но Джейн ще ни убие, ако отново изплескаме кухнята ѝ с кленов сироп — и двамата се засмяха при спомена за първата им среща. Отсега нататък това щеше да бъде тяхна любима шега. Коко видя с облекчение, че е още седем часът. Имаше на разположение още един час, който да прекара с него, преди да тръгне за работа. Искаше ѝ се да останат през целия ден в леглото.

— Благодаря ти — промълви младата жена, леко засрамена, че ѝ бе приготвил закуска, при толкова елегантно поднесена, както и от случилото се предишната нощ. Той прочете емоциите в очите ѝ.

— Само искам да ти кажа нещо, преди да започнеш да се измъчваш със страхове. Никой от двамата ни още не знае какво точно се случи помежду ни. Аз зная какво искам да бъде и се надявам да е така. Независимо че те познавам само от два дни, мисля, че зная коя си. Наясно съм също кой съм аз, какъв съм бил и какъв искам да бъда, когато порасна, ако това изобщо някога стане. Никога не съм лъгал съзнателно хората. Не ги манипулирам или подвеждам. Навярно понякога се държа зле, но не съм мръсник. Не се опитвам да ти замая главата, да се забавлявам с теб за известно време, а сетне да се върна в Холивуд с поредното завоевание в списъка си. Вече имах достатъчно.

Не се нуждая от друго, най-малкото бих желал това да си ти. Не искам да си нещо мимолетно в живота ми. Обичам те, Коко. Зная, че сигурно ти звучи налудничаво, след като се познаваме само от два дни, но мисля, че понякога човек разбира кое е истинското, а аз съм сигурен, че в случая е точно така. Никога досега в живота си не съм се чувствал по този начин, нито съм бил толкова уверен. Мисля, че искам да прекарам остатъка от живота си с теб и това ми се струва също толкова откачено, колкото навярно и на теб. Просто искам да си дадем шанс. Не бива да се паникьосваме. Не се случва нищо, което да не можем да контролираме. Ние сме двама добри хора, които се влюбват един в друг. Нека превърнем това изживяване в романтична история и да се надяваме завинаги да остане такава. Може ли да го направим? — попита Лесли и протегна ръка към нея, а тя бавно му подаде своята. Той пое нежно пръстите ѝ, целуна ги, а после се наведе и я целуна по устните. — Обичам те, Коко. Не ми пука, че си плажна скитница, развеждаш кучета или си дъщерята на най-известния агент в Холивуд и на най-продаваната авторка на романи. Обичам теб и всичко, което си. И ако имам късмет, може би и ти ще се научиш да ме обичаш — добави той и приседна на леглото до нея.

Тя се извърна към него със същия удивен израз в очите ѝ, с който го бе гледала и предишната нощ.

— Аз вече те обичам, не защото си кинозвезда, а въпреки това, ако това изобщо има някакъв смисъл.

— Това е всичко, което искам. Останалото ще си изясним едно по едно, стъпка по стъпка — каза той със сериозно изражение. Никога досега не се бе чувствал по-щастлив в живота си.

Двамата си поделиха препечените филийки, а половин час по-късно Лесли стана, за да си вземат заедно душ. Когато Коко тръгна за работа, той се суетеше около нея като квачка, загрижена за пиленцето си. Тя му обеща да се върне за обяд, а той имаше да проведе няколко телефонни разговора. Искаше да се обади на агента си и да му разкаже какво се бе случило с бившата му приятелка в Ел Ей, къде се намира в момента, както и да предупреди пиара си, че тя може да се опита да предизвика скандал. Освен това трябваше да говори с агента по недвижими имоти и да поръча да му намери обзаведено ново жилище, докато договорът за наем на апартамента му изтече след шест месеца. Имаше с какво да запълни времето си, докато Коко се върне за обяд. А

по-късно смяташе да се разходи из града и да направи някои покупки. Реши, че ще е забавно да излязат да вечерят някъде навън. Вече ѝ бе казал, че иска да отидат в Болинас за уикенда. Усмиваше се, като си взимаше душ и се обличаше. Това бе много, много приятен живот, особено с Коко.

А тя се чувстваше като в мъгла, когато тази сутрин разхождаше кучетата на клиентите си. Цялото ѝ същество преливаше от радост и любов, докато си спомняше хубавите думи, които ѝ бе казал, страстните целувки, отмаляващата страст. Но в редките моменти, когато разумът надделяваше над чувствата, ѝ беше трудно да повярва, че нещо толкова прекрасно може да продължи дълго, особено с мъж като него. Та той беше Лесли Бакстър! Накрая щеше да се върне в Холивуд, за да снима следващия си филм. Таблоидите щяха да са пълни с истории за него. Известни актриси ще се опитват да спечелят вниманието му. И къде щеше да бъде тогава Коко? В Болинас, да го чака да се прибере у дома? Защото нямаше начин отново да живее в Лос Анджелис. Дори и заради него. Пое дълбоко дъх, докато връщаше последните от сутрешните си кучета по домовете им, и си напомни и какво ѝ бе казал. Стъпка по стъпка, едно по едно. Това бе най-доброто, което можеха да сторят засега. И, както бе казал Лесли, постепенно ще изяснят всичко. Но младата жена не искаше отново да изгуби любим човек, а щастливият край на тази история щеше да бъде много труден, като се имат предвид участниците. Когато се прибра със сандвичите, купени от деликатесния магазин на път за вкъщи, Лесли още беше на телефона. Говореше с агента по недвижими имоти за една обзаведена къща в Бел Еър, която се давала под маем за шест месеца, тъй като собственичката — прочута актриса — щяла да снима филм в Европа. Докато слушаше, Коко придоби разтревожен вид, а той се засмя, щом приключи разговора.

Не се стряскай още — успокой я. — Тя иска петдесет хиляди на месец. — Цяла сутрин бе мислил за нея и как да уреди нещата. — Знаеш ли, може би в крайна сметка ще остана да живея тук. Като Робин Уилямс и Шон Пен. Тях ги устройва, защо не и мен?

Коко кимна, все още донякъде в шок от ставащото между тях. Чистачката тъкмо си тръгваше, когато влезе в къщата. Те забравиха за сандвичите и се хвърлиха право в леглото. Любиха се, докато стана време тя отново да се връща на работа и да разходи следобедната си

група кучета. Беше ѝ много трудно на се раздели с него. А когато се върна в четири, Лесли още спеше дълбоко. Сутринта агентът му бе обещал да му изпрати няколко сценария и засега смяташе да остане в Сан Франциско с нея. Джейн го бе уверила, че може да остане колкото желае, а този следобед двамата решиха още да не ѝ казват нищо. Искаха да запазят това чудо единствено за себе си.

Обади се и пиарът му. Актрисата, която го преследваше, бе направила изявление, че го е напуснала и не особено завоалирано бе споделила, че е гей. Лесли не го бе грижа. Имаше доста доказателства за обратното и думите ѝ просто звучаха като приказката за „киселото грозде“. Всъщност изпита облекчение, че е казала на пресата, че тя го е напуснала. Това би могло да означава, че ще спре да го измъчва. Но все още не смееше да повярва. Смяташе да изчака, преди да се върне в Ел Ей.

Беше помолил Коко да направи резервация в някое тихо заведение на свое име. Тя бе избрала малък мексикански ресторант в Мичиган, където се надяваше, че няма да го познаят. Със сигурност никой не очакваше да го види там. И след като се любиха отново под душа, най-после успяха да се облекат и да напуснат къщата в осем.

Той хареса ресторанта още щом го видя и никой не им обърна внимание, докато не стана време за плащане. Жената на касата го бе зяпала през цялата вечер. Лесли плати в брой, за да не използва кредитни карти и тя го помоли за автограф, докато му връщаше рестото. Той се опита да замаже положението, но само след минути хората от близките маси се обърнаха, а сервитьорът бърбореше възбудено на испански. Без да даде автографа, който щеше да разкрие самоличността му, двамата се опитаха да се държат непринудено, когато си тръгнаха, но щом излязоха, веднага хукнаха към микробуса.

— По дяволите! — промърмори той, а Коко запали двигателя и потегли. — Надявам се, че никой не се е обадил на пресата. — Това бе част от живота, с която Коко никога досега не се бе сблъсквала лично. Животът му беше твърде сложен и това означаваше, че не биха могли да отидат никъде или трябваше да са много внимателни и изобретателни. След като толкова лесно го бяха познали в Мичиган, щяха да го познаят навсякъде, а нито един от двамата нямаше желание да става обект на журналистическо преследване. През останала част от седмицата си стояха у дома и правеха дълги разходки по плажа. В

събота следобед, след като Коко разходи последните кучета, потеглиха за Болинас, за да прекарат уикенда там. Нямаха никакви проблеми с местните хора, а когато Лесли се натъкна на Джеф, пожарникаря, който живееше в съседната къща — двамата се засякоха, докато изхвърляха боклука, — той се втренчи за миг в Лесли, сетне махна и се усмихна широко. Подаде ръка, представи се и каза, че е щастлив да види, че Коко не е сама, а приятелят ѝ е отседнал при нея. Явно много я харесваше и ценеше. Видяха го отново в неделя сутринта на плажа с кучето си. Размениха си няколко приятелски изречения, а той не даде вид, че е познал Лесли, нито пък направи някакъв коментар. Това беше малко, затворено общество, в което хората не любопитстваха излишно, но при все това се грижеха един за друг и всячески се подкрепяха. Лесли сподели, че е бил пожарник доброволец, докато учил в колежа в Англия, и двамата мъже си поговориха за пожари, оборудване и живота в Болинас. След това преминаха на тема пожарнически коли и изобщо всякакви автомобили. Откриха, че и двамата обичат да поправят коли и да се ровят из машинариите. Джеф и Лесли бързо се сприятелиха и си обещаха пак да се видят. Когато в неделя вечерта потеглиха отново към града, Коко и Лесли се чувстваха отморени и щастливи. А той отново спомена какво удоволствие му е доставило да бърби със съседа ѝ.

Коко постоянно се притесняваше, че рано или късно тайният им живот ще се разкрие, но засега никой не нарушаваше уединението им. Джейн знаеше, че той е още в дома ѝ и, изглежда, нямаше нищо против. Тя редовно напомняше на сестра си да не му досажда и да го остави на спокойствие, а Коко я уверяваше, че точно това прави.

В края на втората седмица от съвместния им живот, се обади агентът по недвижими имоти на Лесли от Ел Ей и настоя, че трябва да замине, за да огледа няколко къщи и апартамента. Той дори още не бе решил дали си струва труда да отиде, но си помисли, че не е зле да се срещне с агента си, за да не би да плъзнат слухове, че се крие, задето е гей. Бившата му приятелка продължаваше да пръска отровата си, а в няколко таблойда се появиха крещящи заглавия с клюката, но в статиите нямаше нищо шокиращо.

— Искаш ли да дойдеш с мен в събота? — предложи Лесли. — Можем да пренощуваме в „Бел Еър“. — Хотелът се славеше със своята дискретност, а и без това никой не познаваше Коко.

— А какво ще правим с кучетата? — трябваше да се грижи не само за Сали, а и за Джак. Знаеше, че Джейн ще побеснее, ако го остави.

— Какво ще кажеш за съседите в Болинас? Не можем ли да ги оставим при тях?

— Джейн ще ме удуши, ако разбере — отвърна с виновен вид младата жена, но в същото време много ѝ се искаше да замине с него. — Но бихме могли. Ще се обадя да ги попитам.

В крайна сметка и двамата им съседи се съгласиха да гледат животните, да ги хранят и разхождат по плажа, а единият предложи да ги закара в неделя вечерта в града, тъй като и без това щял да ходи на рожден ден там. Всичко беше уредено, както ѝ бе казал Лесли, едно по едно, стъпка по стъпка. И наистина се бе получило. А двамата си пасваха като яйца с шунка.

Накрая от съображения за предпазливост отлетяха за Ел Ей с два различни полета, качиха се на две различни коли на летището, като предварително се бяха уговорили да се срещнат в хотела. Чувстваха се малко като в шпионски филм и никой не знаеше, че пристигат. Лесли бе отпътувал с по-ранен полет, за да огледа апартаментите и къщите, на които се бе спрял агентът му, преди Коко да дойде. Не му харесаше нито един имот, а и желанието му да живее в Ел Ей съвсем се бе изпарило, след като Коко се появи в живота му. Засега се чувстваше щастлив в Сан Франциско, а Коко изпита огромно облекчение, когато ѝ го съобщи в хотела.

Бяха отседнали в красив апартамент в „Бел Еър“ и никой не забеляза присъствието на Коко. Персоналът бе обучен да се справя в подобни ситуации с безупречна дискретност. Вечеряха в малка кръчма в Уест Холивуд, където предлагаша вкусна каджунска кухня, и се върнаха щастливи и сити в хотела. Наближаваше полунощ и те вървяха бавно през градината към апартамента си, когато видяха някаква двойка да се целува и държи за ръцете край езерото с лебедите, чиито води проблясваха меко на лунната светлина. Коко се усмихна, като видя двамата влюбени, и си помисли, че има нещо познато у тях, но пък в Ел Ей всички ѝ се струваха познати. Или бяха прочути кинозвезди или хора, които искаха да приличат на тях. Понякога наистина беше забавно. Застаналата с гръб към тях жена изглеждаше добре — елегантна блондинка със стройна фигура. Беше в черна

коктейлна рокля, обути в сандали с високи токчета. Кавалерът ѝ беше красив и млад, в изискан вечерен костюм. Двамата се целуваха дълго, после, когато Лесли и Коко приближиха, се откъснаха един от друг и поеха забързано по една усамотена пътека, която явно водеше към апартамента им. В този миг жената се обърна. Вдигнатото ѝ към спътника ѝ лице се освети от лампите на алеята. Коко ахна.

— О, Господи! — възкликна тя и се вкопчи в ръката на Лесли.

— Какво има? Добре ли си? — тя поклати глава, застинала като вкопана в земята. Нямахше съмнение коя беше жената и след като го осъзна, хукна към апартамента им. Лесли я последва с разтревожено изражение. Коко изглеждаше изпаднала в паника и плачеше, застанала в средата на дневната. Лесли я прегърна, все още неразбиращ какво се е случило. Бяха видели само една двойка, която се целуваше край езерото с лебедите. Очевидно бяха гости на хотела и изглеждаха много влюбени. Но Коко се държеше така, сякаш е видяла призрак.

Тя се отпусна като замаяна на дивана. Явно беше в шок.

— Какво става? — попита той, седна до нея и обгърна раменете ѝ. — Кажи ми, Коко. Познаваш ли онзи мъж? — питаше са дали не е някой стар любим. Знаеше само за Иън, но не бе изключено в живота ѝ да е имало и други мъже.

В отговор на въпроса му тя поклати отрицателно глава, а сълзите продължаваха да се стичат по страните ѝ.

— Не той... онази жена беше майка ми — отвърна със заекване младата жена, а Лесли бе толкова слисан, че в първия миг не можа да каже нищо.

— Онази жена е майка ти? Никога не съм я виждал отблизо. Много е красива — Коко не приличаше на нея, въпреки че притежаваше собствена красота.

— Той е наполовина на годините ѝ — още не можеше да се съвземе.

— Е, не съвсем — опита се да я успокои Лесли, но нямахше съмнение, че мъжът беше доста по-млад от жената, а двамата изглеждаха много влюбени. Когато тя извърна лице, за да погледне спътника си, върху него бе изписано искрено обожание, а той явно ѝ отвръщаше със същото. Беше много красив мъж, облечен в типичния за Ел Ей стил, със сравнително дълга коса и изразително и чувствено лице. Би могъл да е актьор или модел, или мъж, свързан със света на

киното. За миг Лесли не знаеше какво да каже. — Доколкото разбирам, не си знаела за него.

— Разбира се, че не! Тя винаги е твърдяла, че след баща ми в живота ѝ никога няма да има друг мъж. Сега разбираш какво имах предвид! — избухна внезапно. — Всички тук са мръсници! Всички лъжат, всички се преструват, дори и майка ми с вечните си нравоучения за морал, принципи и всякакви подобни дрънканици! Нарича ме хипи, неудачница и пропаднала ексцентричка, а самата тя каква е? — изрече последното почти с ненавист и Лесли потръпна.

— Може би просто една самотна жена — опита се да я успокои той. — На нейната възраст не е лесно да си сама. — Предположи, че е поне на шейсет, като знаеше възрастта на Джейн, но изглеждаше много по-млада. По-скоро приличаше на петдесетгодишна, а мъжът с нея бе доста по-млад, но това не го шокира. Двамата изглеждаха добре заедно и явно много щастливи. Ако връзката им носеше радост, какво лошо имаше в това? Но не го каза на Коко, която имаше вид, сякаш всеки момент ще стори нещо необмислено. Трябваше да признае, че самият той не би се зарадвал да види майка си в подобна ситуация, макар че тя беше по-възрастна и не толкова добре запазена, а и все още бе омъжени за баща му и двамата имаха спокоен и стабилен брак. Но майката на Коко беше по-млада, по-секси, по-добре облечена, вдовица и известна писателка. Мнозина мъже биха били щастливи да са с нея.

— Тя е на шейсет и две години и има повече пластични операции от някой нещастник със седемдесет процента изгаряния! Това просто не е честно! Как се осмелява да ми нарежда как да живея, след като тайно върши подобни неща? Баща ми никога не би ѝ причинил такова нещо — но докато го изричаше, осъзна, че не е истина. Бъз Барингтън беше хубав мъж, който имаше слабост към красивите жени и двамата с майка ѝ бяха преживели доста бурни моменти в младостта, когато бяха замесени негови по-привлекателни клиентки. Майка ѝ винаги го следеше и го държеше изкъсо. И ако той бе овдовял, тя подозираше, че в живота му вече щеше да има някоя млада и красива жена. Просто никога не бе очаквала подобно нещо от майка си и определено не с мъж наполовина на годините ѝ.

— Може би баща ти също щеше да си намери партньорка. Защо родителите ни трябва да живеят сами само защото на нас ни е

неудобно да си ги представяме влюбени? Не ми се иска да го казвам, но майка ти също има право на личен живот.

— И какво си мислиш, че търси мъж на тази възраст от жена като майка ми? Секс? Той преследва парите ѝ, връзките ѝ, влиянието ѝ — всичко, което идва със славата.

— Може би — съгласи се Лесли. Тя малко се бе успокоила и вече не плачеше. Но все още изглеждаше потресена. Явно за нея е било огромен шок да види майка си да се целува на лунна светлина, при това с доста по-млад мъж. Гледката бе разтърсила света на Коко, при това не за добро. — Пропускаш нещо — напомни ѝ Лесли меко. — Любовта. Може би тя обича този мъж. Може всичко да не е чак толкова зле или порочно, колкото изглежда, въпреки разликата във възрастта.

Мъжете постоянно се влюбват в много по-млади от тях жени. Аз съм с тринайсет години по-възрастен от теб и никой няма да се шокира от това. Защо да проявяваме толкова закостенели стереотипи относно връзките? Ти явно нямаш проблем да приемеш, че сестра ти живее с друга жена, и уважаваш това, както и всички ние. Защо майка ти да не е с по-млад мъж?

— Не ми харесва да мисля за майка си по този начин — заяви Коко, както винаги честна към него и към себе си. Изглеждаше искрено разстроена.

— На мен вероятно също не би ми харесало — отвърна Лесли откровено. — Защо не я попиташ и да чуеш какво ще ти каже?

— Моята майка? Шегуваш ли се? Тя никога не казва истината. Поне не за себе си. От години лъже за пластичните си операции. Първо оперира гърдите си още докато баща ми беше жив. После коригира клепачите си. След това си направи лифтинг. После още един, една или две седмици след погребението, „за да се ободри“, както обясни. Господи, може би още тогава се е виждала с него!

— А може би не. Може би са се срещнали след това. Просто мисля, че не бива да съдиш прибързано и да си правиш заключения, преди да си говорила с нея. Така е много по-справедливо. Мъжът може да е негодник, може наистина да преследва славата и парите ѝ, но може и да не е такъв използвач. Поне я изслушай. Те определено изглеждаха много влюбени.

— Тя е просто обсебена от секса! — възмути се Коко и го изгледа кръвнишки, а той се засмя.

— Мисля, че може да е наследствено, но не се оплаквам. Ако ти изглеждаш толкова добре на нейните години, ще съм щастлив като свиня пред пълна копаня. А дори не е нужно да си правиш лифтинг заради мен. Обичам те такава, каквато си, дори и цялата да се сбръчкаш — Коко притежаваше много по-естествена красота от майка си и бе по-вероятно да изглежда още по-добре с възрастта, но не можеше да отрече, че майка ѝ е невероятно хубава за годините си. Ако бе вярна старата поговорка, че преди да се ожени, мъжът трябва да види майката на жена си, значи бе извадила голям късмет.

Като си легнаха, Коко все още не се бе успокоила напълно, продължи да се възмущава и когато следващата сутрин седнаха на закуска. Най-много я дразнеше това, че не можеше да разпита майка си, както бе предложил Лесли, нито да каже на сестра си, защото се намираше тайно в Лос Анджелис. Ако се обадеше на Джейн, тя щеше да разбере, че е оставила кучето ѝ, а майка ѝ тутакси щеше да поиска да узнае какво прави Коко в Ел Ей и защо не ѝ се е обадила, че пристига. Напоследък в семейството им имаше твърде много тайни, особено от страна на майка им. Двамата с Лесли нямаше какво да крият, правеха го само за да го предпазят от лудата му, бивша приятелка. Връзката им не бе станала всеобщо достояние, за да не дадат храна на таблоидите, които без съмнение щяха да изпаднат в истерия, когато узнаят, и да запазят щастието си колкото е възможно по-дълго за себе си. Но засега устните на Коко бяха запечатани, а ръцете ѝ вързани. Трябваше да запази невероятната пикантна клюка за майка си само за себе си, а това ѝ струваше доста усилия.

Лесли и Коко отлетяха за Сан Франциско отново с различни самолети и се прибраха в къщата на Джейн с отделни коли. Но още щом той прекрачи прага, случката с майка ѝ бе първото, за което тя заговори. Той разбираше, че още не се е съвзела от шока. През годините бе понесла доста натяквания от майка си за житейските си избори и сега искаше сериозно обяснение за това, което бе видяла. Не одобряваше нищо от сцената, на която бе станала неволен свидетел — целувките им, любовната им връзка, а най-вече възрастта на мъжа, с когото се бе забъркала майка ѝ.

Джейн се обади същата вечер и по гласа на сестра си веднага усети, че нещо не е наред.

— Какво става? — тук такси попита тя. Коко звучеше така, сякаш се е карала с някого или се кани да го стори и Джейн настръхна подозрително. — Да не си се сдърпала с Лесли? Не забравяй, че той е мой гост.

— А какво съм аз, като изключим, че наглеждам къщата ти и разхождам кучето ти? Нищожество, което само трябва да изпълнява заповедите ти? — изстреля гневно Коко и Джейн млъкна смаяно от другата страна на линията.

— Е, извини ме. Просто не си изливай лошото настроение на моя гост, Коко. И не се опитвай да ми се правиш на умна. Той може да иска да остане за известно време в къщата, за да се скрие от онази лунатичка и пресата. Затова те моля да не вгорчаваш живота му с капризите си на разглезено хлапе! — винаги се държеше с Коко като с дете и последната забележка на сестра ѝ едва не я разсмя.

— Ще се опитам да не вгорчавам живота му — отвърна тя с престорено надменен тон. Тя същото имаше тайна за пазене. Тази на майка ѝ не беше единствената в семейството, макар че не виждаше нищо порочно или лошо в тяхната с Лесли. При все това те все още не искаха да казват на Джейн. Искаха да запазят идиличното си уединение, без да се съобразяват с реакциите и мнението на другите. Щом си го помисли, се зачуди дали и майка ѝ не прави същото и кога смята да сподели тайната си с тях, ако изобщо някога го стори. Ако връзката беше само сексуална, нямаше да го направи, но ако беше сериозна, рано или късно щеше да говори с дъщерите си. Може би и двамата с Лесли смятаха да постъпят така. — Освен това аз почти не го виждам — изтъкна Коко, имайки предвид Лесли, за да приспи евентуалните подозрения на Джейн.

— Това е добре. Той се нуждае от тишина и спокойствие. В момента преживява доста труден период. Първо онази жена се опита да го убие, а след това разправя наляво и надясно, че бил гей.

— А такъв ли е? — попита по-младата жена невинно, като едва сдържаше смеха си. През последните две седмици постоянно получаваше сигурни и неопровержими доказателства за обратното и неимоверно им се наслаждаваше. Двамата с Лесли си прекарваха страхотно в и извън леглото.

— Разбира се, че не е гей — тросна се Джейн. — Ти просто не си негов тип. Той излиза с много изискани и красиви жени, обикновено

партньорки във филмите му, но невинаги. Струва ми се, че сред завоеванията му има доста английски аристократки и няколко европейски принцеси. По дяволите, та той е най-голямата кинозвезда в момента! И със сигурност не е гей — повтори тя. — Дори на времето се опита да ми се пусне. Този тип чука всичко, което се движи.

„Но не и теб“, беше подтекстът, който не убягна на Коко. Всъщност се почувства депресирана, когато затвори.

— Каза ли й? — попита Лесли и тя поклати глава.

— Не можах, заради кучето. Но тя каза, че чукаш всичко, което се движи, предимно и най-вече партньорките си във филмите — много по-изискани и красиви жени от мен — младата жена имаше вид, сякаш и бяха ударили шамар или наплескали по дупето.

— Тя е казала това? — изуми се Лесли. — И какво я е накарало?

— Попитах я дали си гей, за да приспя евентуални подозрения относно нас.

— Страхотно. И това беше отговорът й? Да, спал съм с някои от партньорките си, но това беше преди години. Тогава бях млад актьор. Отдавна се опитвам да имам връзки с истински жени, а не само с филмови звезди. А ти си единствената жена, която някога съм обичал истински. И не, не съм гей.

— Докажи ми го — нацупи се престорено тя и той избухна в смях.

— Е, щом настояваш — заряза разопаковането на куфара си и я бутна върху леглото. — Желанията ти са заповед за мен и щом искаш да ти докажа, че не съм гей, веднага ще се заема.

И след няколко минути го направи. После отново, отново и отново.

6

В края на юни бившата приятелка на Лесли спря да дава интервюта в таблоидите за него и да прави изявления във вечерните шоу програми. Дори бе забелязана на дансинга в един нощен клуб в Ел Ей, отпусната в обятията на добре позната рок звезда. Явно Лесли се бе отървал от нея, но не искаше да насилва късмета си. Тъй като не го бе притеснявала от седмици, той реши да отскочи до Лос Анджелис. Налагаше се да обсъди някои бизнес проекти с агента си и замина за два дни. Щом остана сама, Коко се почувства толкова самотна и изоставена, че изпадна в паника. Ето какъв щеше да бъде животът ѝ без него. Осъзна колко много го обича и колко съсипана ще се чувства, когато той се върне завинаги в своя свят. Измисленият им живот не можеше да продължи дълго. Той беше известен актьор, а тя живееше в свят, който сякаш беше на светлинни години от неговия. Отново си помисли, че живеят назаем. Когато Лесли се върна, все още бе потисната и унила.

— Какво се е случило? Да не е умрял някой? — опита се да се пошегува той вечерта, когато се прибра у дома. Виждаше, че е разстроена и се питаше дали не е свързано с майка ѝ. Тя бе запазила тайната за себе си и все още се измъчваше. Изобщо не му хрумна, че може да е разстроена заради него.

— Не, просто те нямаше и това ме накара да се замисля какво ще стане, когато наистина си тръгнеш.

Думите ѝ го трогнаха. И той се чувстваше по същия начин. Постоянно мислеше за това и как да устроят общото си бъдеще. Искаше го повече от всичко.

— Никъде не е писано, че не можеш да дойдеш в Лос Анджелис с мен. Бихме могли да живеем там заедно.

Тя поклати енергично глава.

— Майка ми ще ме подлуди, папараците ще ни изядат живи, хората ще се ровят из боклука ни. Знам какво е, преживяла съм го.

Спомням си историите ни татко за клиентите му. Не мога да живея по този начин.

— Нито пък аз — кимна той. Доби разтревожен вид. Мислеше, че тя никога няма да се съгласи да живее в Ел Ей, а той имаше нужда да е в този град, поне за част от времето.

— Но ти живееш по този начин. Това е твоят свят. Тогава бихме могли да живеем тук, а когато се наложи, аз ще пътувам. И без това през половината време съм някъде на снимки. А ти можеш да идваш с мен.

— Папараците няма да ни оставят на мира и там — възрази младата жена нещастно.

— Какво се опитваш да ми кажеш, Коко? — сега вече изглеждаше изплашен. — Че не искаш да бъдеш част от живота ми? Че ти е прекалено трудно да се справиш с папараците и предпочиташ да се разделим? — в гласа му прозвуча истинска паника и тя поклати глава.

— Не зная какво да правя. Обичам те, но не искам целият този боклук да съсипе живота ни.

— Нито пък аз. Другите хора се справят. Просто трябва да положим малко повече усилия. Поне ти не си във филмовия бизнес. Това ще ни помогне. В момента никой не ни притеснява и е по-добре да се насладим на отсрочката.

Досега наистина бяха имали късмет, а и бяха доста внимателни, когато излизаха. Той не ходеше да пазарува в центъра, нито в кварталните магазини. Пазаруваха в Сейфуей, при това късно вечер. Лесли винаги беше с тъмни очила и нахлупена ниско бейзболна шапка. Прекарваха уикендите в Болинас, където също не излизаха, освен да правят дълги разходки по плажа, когато беше пуст. Лесли не смееше да се появява на публични места. Това беше част от живота му. Беше стигнал дотам, че да се крие от една жена, а сега живееше с друга, опитвайки се благородно да предпази и нея, и любовта им, да попречи да се превърне в обществена клюка. Без съмнение това беше предизвикателство, но той добре познаваше опасностите, които криеше професията му. И докато никой не знаеше, че живее в Сан Франциско с нея, всичко щеше да е наред. Беше ѝ го казвал многократно и засега имаше право. Ала и двамата знаеха, че това не може да продължи вечно и рано или късно и двамата трябваше да се

изправят пред света и да понесат последствията — известен актьор, влюбен в обикновена жена. Точно от това се ужасяваше и ненавиждаше Коко, независимо колко много го обичаше.

— Аз просто не искам това да свърши — каза младата жена тъжно, — имам предвид сегашния ни живот.

— В бъдеще може и да не е така, но ние можем да се справим и да имаме личен живот. И това няма да свърши, ако не го искаме — завърши той упорито. — Всичко зависи от нас — след тези думи я целуна и отново ѝ каза колко много я обича. Последното, което искаше, беше любовта им да приключи. Искаше да прекара с нея остатъка от живота си. В това бе напълно сигурен. Как щяха да го постигнат вече бе друг въпрос. Беше решен да се бори, каквото и да му струваше.

Лесли така и не нае апартамент в Ел Ей. Реши да остане в Сан Франциско с Коко до средата на септември, а дотогава имаше още два месеца. Снимките на следващия му филм започваха през октомври, а той трябваше да се яви за предварителната продукция и пробите на костюмите през септември. По график трябваше да снима десет дни в Ел Ей, а след това заминаваше за Венеция, където щеше да остане поне месец, а дотогава договорът за наем на къщата му щеше да е изтекъл. Засега не се нуждаеше от дом в Лос Анжелис. Имаше нужда единствено от Коко и живота, който споделяха.

За четвърти юли предложи да прекарат седмицата в Болинас и я попита дали не би могла да си намери заместничка за кучетата, за да могат да останат поне седмица на плажа. Тя даде на всичките си клиенти двуседмично предизвестие, а една от младите гей приятелки на Лиз заяви, че с радост ще се грижи за кучетата. Ерин беше мила жена и се нуждаеше от удобства. Прекара цяла седмица с Коко, за да свикне с работата. За пръв път от две години Коко щеше да отсъства цяла седмица от работа. Двамата с Лесли очакваха с нетърпение малката си ваканция. Когато пристигнаха в Болинас и разопаковаха багажа, Лесли имаше чувството, че цял живот е живял там. Дори взе един от леководолазните костюми на Иън и отиде да плува в океана, въпреки че се страхуваше от акулите. Но времето беше толкова прекрасно, а водата така топла, че не можа да устои. Коко се почувства малко странно да го види в познатия водолазен костюм. Тялото му беше малко по-различно и тя знаеше, че той не е Иън, но докато не

свали маската си, сърцето ѝ прескочи няколко пъти. В мига, в който видя усмихнатия Лесли, я изпълни безкрайно щастие. Осъзна колко много го обича. Иън винаги щеше да заема специално място в сърцето ѝ, ала сега то принадлежеше на Лесли. Двамата се припичаха с часове на плажа, събираха раковини и разноцветни камъчета, ходиха на риболов, готвеха заедно вечеря, четяха, разговаряха, смееха се, играха карти и спяха на воля.

Той прекара известно време, надвесен над мотора на микробуса и за нейна изненада скоро след това двигателят мъркаше като котенце. Джеф идва няколко пъти, за да се консултира с него. Коко избухна в смях, когато Лесли се върна в къщата. Лицето му бе изплескано с машинно масло, а ръцете му бяха черни до лактите. Но той имаше доволения вид на малко момче, което цял ден си е играло на пясъка. Лесли наистина изглеждаше безкрайно щастлив.

За четвърти юли съседите им ги поканиха на барбекю и Лесли заяви, че иска да отидат.

— Ами ако някой те познае? — разтревожи се Коко. Досега бяха много предпазливи и усилията им бяха заплатени. Водеха идиличен и спокоен живот, необезпокоявани от никого.

— Съседите ти вече знаят кой съм и са много дискретни — звучеше прекалено уверен и сигурен, ала тя не беше спокойна.

— Но останалите може и да не са като тях.

— Ако стане напечено, винаги можем да си тръгнем. Може пък да е забавно да бъдем за малко част от местното зрелище — звучеше толкова въодушевено, че накрая тя се съгласи.

Отидоха по-късно и вече се бе стъмнило, така че се промъкнаха почти незабелязано и си взеха две бири. Лесли седна на един пън и се заговори с малко момче, което беше навярно на възрастта на Клоуи. Накрая майка му дойде, за да го вземе, и застина слисана в мига, в който съзря Лесли. Слухът се разпространи бързо сред гостите. Джеф не каза нищо, но на купона присъстваха поне петдесет души. Всички бяха възбудени, че самият Лесли Бакстър е сред тях и пие бира, но никой не помоли за автограф, нито го притесни с излишно внимание и накрая всички гости се успокоиха. Лесли проведе много приятен разговор с трима мъже за риболов, а децата направо го обожаваха. Той умееше да общува с хлапетата. Джеф погледна към Коко и ѝ смигна, а после се приближи, за да си побъбрят.

— Твоят приятел ми харесва — отсъди Джеф просто. — Първия път, когато се срещнахме при кофите за боклук, малко се стреснах. Но той се оказа много мил, нормален, приятен мъж. Не е надменен и самовлюбен, както би се очаквало от такава звезда. А и ти изглеждаш щастлива, Коко. Радвам се за теб — Джеф беше искрено доволен за нея, както и от приятелството си с Лесли, завързано в задния двор.

— Благодаря ти — усмихна му се младата жена.

Той не я бе виждал такава от години, а самата тя не се бе чувствала по този начин никога досега. Толкова сигурна, толкова уверена, толкова в мир със себе си, удовлетворена от това, което прави и което е. Беше много зряло чувство и й харесваше.

— Ще те загубим ли? Ще заминеш ли за Ел Ей? — попита Джеф, а тя поклати глава.

— Не. Аз оставам тук. Той навярно ще пътува.

Джеф кимна, надяваше се нещата да се наредят.

Лесли смяташе след време да купи къща в града, след като връзката им стане публично достояние и те решат какво да правят. Няма да е толкова помпозна като къщата на Джейн — беше го обещал на Коко, — а нещо семпло и уютно като например стара викторианска постройка. Беше я уверил, че двамата пак ще прекарват доста време на плажа. За него щеше да бъде много по-лесно да пътува от Ел Ей до града. Все още беше твърде рано, за да се правят конкретни планове, но той имаше нещо наум. Беше готов на всичко, за да уреди съвместния им живот, да инвестира в бъдещето им време, усилия и пари. От нея се искаше да направи само малък компромис относно живота му на кинозвезда и времето, което ще му се наложи да прекарва в Лос Анджелис. Коко още се чувстваше леко замаяна, сякаш не можеше да осмисли случващото се с тях, двамата.

Останалата част от седмицата на четвърти юли измина гладко и без особени промени. Единствената промяна бе, че след барбекюто още неколцина души започнаха да го поздравяват на плажа, докато разхождаха кучетата си. Никой не го зяпаше, нито се опитваше да го снима или да извика журналисти. Хората уважаваха правото му на личен живот и усамотение, а той просто се сля с местната общност

както всички останали. Ако търсеше място, където да се скрие, не би намерил по-добро.

Джейн и Лиз бяха в Ню Йорк от шест седмици, когато на Лиз ѝ се наложи да замине за Ел Ей по работа във връзка с филма, който снимаха. Още не бяха намерили постоянен заместник на Коко. Въпросът изобщо не бе повдиган и Коко подозираше, че Джейн дори не се е опитвала да търси друг човек да наглежда дома и кучето ѝ. Но тя беше щастлива да живее с Лесли и също не бе споменала нищо на сестра си. Лиз планираше да остане няколко дни в Лос Анджелис, но Джейн не можеше да напусне снимките. Лиз им се обади от Ел Ей, но нямаше причина да идва в Сан Франциско. Знаеше, че Лесли е още в къщата и двете с Джейн нямаха нищо против. Той беше компания за Коко, ако изобщо двамата си говореха, в което Джейн дълбоко се съмняваше. Тя смяташе, че за него е немислимо да се сприятели с момиче на нейната възраст, а и никога не би ѝ хрумнало, че звезда като Лесли Бакстър ще прояви интерес към сестра ѝ.

Един или два пъти Лиз бе намекнала противното. В крайна сметка и двамата бяха хубави, интелигентни, приятни хора, които живееха сами в една къща. Джейн тутакси отхвърли предположението.

— Престани да измисляш сценарии за сапунени сериали или ситкоми — присмя ѝ се тя, искрено развеселена от идеята. — Лесли Бакстър никога няма да си има работа с жена, която развежда кучета, пък била тя и сестра ми. Повярвай ми. Тя не е негов тип — Джейн беше толкова непреклонна по въпроса, че Лиз не настоя. Но ѝ се струваше странно, че макар бившето му гадже вече да не го заплашваше, Лесли продължаваше да живее в къщата им. Освен това тя уважаваше Коко много повече, отколкото сестра си. За Джейн Коко беше все още дете, при това непокорно и твърдоглаво. Но Лиз знаеше какво лежи под привидно кротката повърхност на по-малката сестра — нещо, което Джейн никога не се бе опитала да разбере. „Но може би Лесли го е направил“, помисли си Лиз.

Както винаги, когато беше в Лос Анджелис, Лиз отиде да посети майката на Джейн, която наричаше „свекърва по любов“. Тя изпитваше искрено уважение към Флорънс и се наслаждаваше на компанията и. Зарадва се, когато видя, че Флорънс е в отлична форма и изглеждаше по-добре отвсякога. От вниманието на Лиз не убягна, че тъкмо когато пристигаше и дома ѝ в Бел Еър, оттам си тръгна млад мъж. Той ѝ се

усмихна, като мина покрай нея; изглеждаше на възрастта на Джейн. Качи се в сребристото порше, паркирано отпред на алеята, и потегли. Лиз нямаше представа кой е, но имаше странното чувство, че младият мъж възнамерява да се върне, след като тя си тръгне. Когато използва банята на Флорънс, видя на закачалката върху вратата да виси мъжки кашмирен пуловер, а в чашата имаше две четки за зъби. Каза си, че това е доста подозрително и се пошегува с нея по въпроса, докато по традиция двете отпиваха от чашите с шампанско в градината. Всички неприятни последици от последния ѝ лифтинг бяха изчезнали и Флорънс изглеждаше с петнайсет години по-млада, а фигурата ѝ бе по-слаба и стройна отвсякога.

— Мъжът, когото видях да отпрашва с поршето, да не е новият ти обожател? — подкачи я Лиз и остана смаяна, когато Флорънс пребледня и се задави с шампанското си.

— Аз... разбира се, че не... не ставай глупава... аз... аз... — Млъкна по средата на изречението, погледна към Лиз, после сведе глава и се разплака. — Моля те, не казвай на Джейн или на Коко... ние си прекарвахме толкова добре. Мислех, че е мимолетно увлечение, но вече почти година сме заедно. Зная, че няма смисъл. Той смята, че съм на петдесет и пет. Казах му, че съм родила Джейн на шестнайсет; знам, че звучи ужасно, но не знаех какво друго да кажа. Той е на трийсет и осем и осъзнавам, че навярно изглежда срамно, но аз го обичам. Обичах Бъз, докато бяхме женени, но той си отиде. А Гейбриъл е прекрасен човек и много зрял за възрастта си. — Лиз трябваше да си напомни да си затвори устата, докато се взираше слисано в свекърва си. Тя винаги беше по-нежна, внимателна и състрадателна от Джейн и Флорънс често ѝ се доверяваше, но никога досега за нещо толкова интимно.

— Ако това те прави щастлива, Флорънс... — започна по-младата жена предпазливо. Не беше сигурна какво да каже, нито какви са мотивите на един мъж да се среща с толкова по-възрастна жена. Съвсем разбираемо това тревожеше Лиз. Освен това бе сигурна, че когато научат, Джейн и Коко ще припаднат. — С какво се занимава той? Актьор ли е? — приличаше на такъв и беше достатъчно красив, за да бъде. Външният му вид допълнително засилваше подозренията на Лиз.

— Той е продуцент и режисьор. Снима независими филми — спомена два, които се бяха радвали на значителен успех, така че мъжът поне не беше жиголо и не преследваше парите ѝ. — Двата прекарваме страхотно заедно. След смъртта на Бъз се чувствах толкова самотна, а момичетата вече не живеят тук. Не мога през цялото време да пиша или да играя бридж. Повечето от приятелките ми все още са омъжени, а аз винаги съм излишната — Лиз разбираше, че ѝ е било трудно, много по-трудно, отколкото по-голямата дъщеря на Флорънс искаше да признае. А Флорънс все още бе достатъчно млада, за да общува с мъже, дори да има сексуални отношения, макар че Лиз беше толкова смаяна от чутото, че това бе последното, за което мислеше. А и беше сигурна, че Джейн едва ли ще иска да знае тези подробности. — Ще кажеш ли на Джейн? — попита Флорънс с паника в погледа и Лиз се замисли.

— Не и ако ти не желаеш — Флорънс не бе извършила престъпление, нито пък бе наранила някого. Не беше с помътен разсъдък, нито рискуваше здравето си. Имаше любовна връзка с по-млад мъж, по-точно с двайсет и четири години по-млад. Но, в края на краищата, каза си Лиз, защо пък да няма, по дяволите? Кой бяха те, че да я съдят или да ѝ натякват, че греши? Да ѝ забраняват? Или да я карат да се срамува и да се чувства зле за това, че е влюбена? При все това се боеше, че Джейн ще постъпи точно така. Тя можеше да бъде много груба и безчувствена. Лиз я обичаше, но бе наясно със слабостите ѝ, недостатъците и капризите, а търпението и съобразяването с другите не бяха сред качествата ѝ. — Мисля, че ти трябва да ѝ кажеш — рече Лиз нежно.

— Наистина ли?

— Да — отвърна честно гостенката. — Когато си готова за това. Ако връзката ви е мимолетна, тогава не е работа на дъщерите ти. Но ако той има сериозни намерения и смята да бъде част от живота ти, съм сигурна, че има право близките ти да го опознаят, приемат и обикнат. Справедливо е и те да знаят какво се случва в живота ти.

— Мисля, че Джейн ще припадне — промълви нещастно майка ѝ.

И аз мисля така — съгласи се Лиз, — но ще го преодолее. Тя няма право да ти казва какво да правиш с живота си. Ще ѝ го напомня, ако това ще помогне.

— Благодаря ти — усмихна се Флорънс.

И при други случаи досега Лиз я беше подкрепяла и бе на нейна страна. Но и двете знаеха, че този път щеше да е много трудно.

— Аз не бих се тревожила за Коко — добави Лиз. — Тя е нежна душа и не е толкова критична като Джейн. Освен това и двете искат да си щастлива.

— Но едва ли искат да си имам млад любовник. В случая не са замесени пари — добави тя, за да увери Лиз и косвено Джейн. — Казах му, че той трябва да се ожени и да има деца. Но той е разведен и има двегодишно дете. Двамата сме толкова щастливи. Не мисля, че някога ще се оженим — завърши Флорънс извинително, все едно това бе нещо срамно.

— Знаеш ли, ако ти беше мъж — заговори Лиз, внезапно изпълнена с гняв и съжаление за тази жена, която очевидно се срамуваше и притесняваше толкова много, че предпочиташе да лъже дъщерите си, — щеше да се перчиш на всеки купон с момиче на половината на възрастта ти, ще я показваш като трофей на приятелите си, докато си пиете коктейлите край басейна в „Бел Еър“, изобщо няма да се срамуваш от децата си, а ще се хвалиш пред бръснаря, шивача, съседите си. Ако беше мъж, вече щеше да си женен и да имаш бебе. Всъщност, ако ти беше десет години по-възрастна, а той десет или двайсет години по-млад, но с разменени полове, щеше да се случи точно това и всички щяха да ти завиждат. Тъкмо това е отвратителното, този двоен стандарт. Това те кара да се криеш и да лъжеш и заради същия този лицемерен двоен стандарт, ако беше мъж, щеше да се качиш на покрива и да крещиш с все сила, та целият свят да чуе колко си велик. Флорънс, това е твоят живот. Само веднъж сме на тази земя. Прави това, което те кара да си щастлива. Преди да срещна Джейн, бях омъжена и навярно щях да си остана така завинаги. Не исках някой да знае или дори само да си помисли, че съм лесбийка. Исках да бъда уважавана, такава, каквато всички ме мислеха и одобряваха, и бях безкрайно нещастна. Най-доброто нещо, което съм направила в живота си, бе да напусна съпруга си и да заживея с Джейн. Най-после имах всичко, от което се нуждаех, всичко, за която бях копняла. И знаеш ли, ако Бъз беше жив, сигурна съм, че щеше да прави абсолютно същото с много по-млада жена — вдигна чашата си с шампанско, за да пие за жената, която беше нейна свекърва по любов, а

не по закон. — Пия за теб и Гейбриъл, Флорънс. Да имате дълъг живот и занапред да ви очаква само щастие.

Няколко минути по-късно Флорънс се обади на любимия си и му разказа за разговора си с Лиз. Искаше да го запознае с нея, но Лиз заяви, че няма да е честно тя да се запознае с него преди Джейн. Приличаше ѝ на заговор и знаеше как ще го приеме партньорката ѝ. Обеща да се запознаят следващия път, когато се видят, след като Джейн и Коко научат за него.

След това си тръгна и двете жени се прегърнаха на вратата.

— Благодаря ти — стисна топло ръката ѝ Флорънс. — Ти си толкова добър и честен човек. Дъщеря ми е много щастлива.

Аз също — усмихна ѝ се Лиз, докато се качваше пъп взетата под наем кола с шофьор, която я бе докарала. Поеха надолу по алеята и видяха поршето да се връща.

Докато двете коли се разминаваха, Лиз свали прозореца си, усмихна му се и му махна. Младият мъж я погледна удивено, но също се усмихна.

„Добре дошъл в семейството“, помисли си Лиз по пътя към летището. Можеше само да си представи бомбата, която ще избухне, когато Флорънс събере сили да каже на Джейн. Лиз щеше да се постарее да смекчи удара, но познаваше Джейн. Щеше да бъде истински ад. Е, поне за известно време.

Две седмици по-късно, в края на юли, Флорънс най-сетне събра смелост да се обади на Джейн. Реши да каже първо на нея. И както очакваше, Джейн побесня.

— Ти какво? — викна невярващо. — Имаш гадже? И откога?

— Вече почти година — призна Флорънс, опитвайки се да звучи по-спокойно, отколкото се чувстваше. Беше изпила три чаши шампанско, преди да се обади. — Той е много мил мъж.

— И какво работи? — изръмжа Джейн.

— Продуцира и режисира филми.

— Познавам ли го? — тя все още беше шокирана, че майка ѝ се обаждаше, за да ѝ каже, че има любовник. — Как се казва? Предполагам, че има собствена продуцентска компания — имайки предвид възрастта на майка си, това беше очевидно. Вероятно беше някой влиятелен в киноиндустрията, когото познаваха от години. Но все още ѝ се струваше малко странно. Джейн никога не бе мислила за майка си по този начин.

— Гейбриъл Уайс.

Джейн се замисли за миг и кимна. В крайна сметка не се оказа толкова страшно. Името беше уважавано в средите ѝ.

— Познавам сина му със същото име. Направи два добри филма. Не знаех, че и баща му също е продуцент.

— Не е. Баща му е бил неврохирург, починал е преди десет години. Говорим за този, когото познаваш.

Флорънс внезапно се почувства много по-смела. Моментът на истината бе настъпил и картите бяха на масата. Гейбриъл ѝ бе казал същия ден, че независимо какво ще се случи, той я обича и двамата не правят нищо лошо. Да обичаш някого въпреки голямата възрастова разлика не беше незаконно, напомни си тя отново. Беше на шейсет и две, но Гейбриъл още мислеше, че е на петдесет и пет. Нямаше смелост да му признае истината.

— Чакай малко, мамо — дъщеря й звучеше обърквана. — Този Гейбриъл Уайс, когото познавам, е на дванайсет години.

— Е, не съвсем. Той ти е връстник. Следващият месец ще навърши трийсет и девет.

— А ти на колко си? — попита Джейн язвително с неприкрита жестокост в гласа. — На шейсет и две? Почти на шейсет и три? Това не е ли малко абсурдно? Всъщност бих казала, че е направо отвратително жена на твоята възраст да излиза с мъж на неговата. Какво му има на този тип? Да не би да му трябва пари за следващия му филм? — Лиз тъкмо влезе в стаята и й прилоша от думите, които чу. Мразеше, когато Джейн се държеше по този начин — злобно и нападателно. Понякога я бе чувала да говори по този начин на Коко, а и на други хора. Вътрешно Джейн беше добър човек, но беше рязка и несъзнателно обиждаше хората. Лиз я обичаше и й прощаваше, но не и останалите. — Мисля, че това е най-срамното, най-гадното, най-долното нещо, което съм чувала. Надявам се по-скоро да се опомниш.

Отговорът на майка й я слиса.

— А аз се надявам по-скоро да се научиш как да се държиш. Гейбриъл е почтен мъж. Той не се нуждае от парите ми. А аз съм почтена жена. И съм твоя майка. Проявявам достатъчно уважение към теб и ти казвам, преди да го узнаеш от някой друг. Ние не вършим нищо лошо, нищо, което не би направил който и да е човек, ако има възможност. Гейбриъл е двайсет и четири години по-млад от мен и щом двамата го приемаме, може би и ти ще успееш. Пак ще ти се обадя — каза тя и затвори, докато дъщеря й кипеше от гняв и възмущение на другия край на линията.

Не можеше да повярва на чутото, а още по-малко, че майка й й затвори телефона! Това се случваше за пръв път. От много време. Двете обикновено се разбираха чудесно, но този път Джейн бе отишла твърде далеч. Тя се извърна потресена към Лиз.

— Майка ми има напреднал стадий на Алцхаймер — заяви тя с ужас в очите.

— И как стигна до това заключение? — заговори партньорката й, като се постара да запази невъзмутимо изражение.

— Има любовна връзка с мъж на моята възраст. Гейбриъл Уайс.

— Той лош човек ли е? — попита Лиз накрая.

— Откъде да знам? Той е добър продуцент. Но не може да е свестен, щом чука майка ми, която е на половината на годините му.

— Тя изглежда много по-млада от възрастта си — напомни ѝ Лиз, — а мъжете на нейната възраст, че и по-стари, постоянно ходят с жени два пъти по-млади от тях.

Не точно това искаше да чуе Джейн от партньорката си.

— Но тя е моя майка, за бога! — очите ѝ се наляха със сълзи и Лиз седна до нея и я прегърна.

— Ами ако и тя бе реагирала по този начин, когато си ѝ казал, че си лесбийка?

— Точно това направи! — засмя се Джейн през сълзи. — Заплашваше да се самоубие. Цели два дни. След това каза на баща ми и той се държа чудесно. Мисля, че отначало бяха разочаровани, но след това винаги са ме подкрепяли. Предполагам, че си права. Но, мамка му, Лиз, защо трябва да прави това? Ами ако този тип преследва само парите ѝ и я прави на глупачка?

— Ами ако не е така? А дори и да е, какво лошо има в това, че за известно време ще я направи щастлива? Не е лесно да се остарява. Тя е сама в Ел Ей.

— Тя има милиони почитатели. Постоянно е на първо място във всички класации, продава купища книги.

— Почитателите ѝ няма да я стоплят през нощта, нито ще я прегърнат и утешат, когато е тъжна. Помисли си как щеше да се чувстваш, ако не бяхме заедно? — изтъкна Лиз и Джейн избърса сълзите си.

— Щях да умра. Животът ми щеше да е празен и безсмислен без теб, Лиз. Единствено ти имаш значение за мен. Ти си моето семейство.

— Опитай се да си представиш живота без това. Баща ти е бил целият ѝ свят. А сега него вече го няма. Сега има този мъж. Може би той е лош човек, но може и да е добър. Какъвто и да е, тя има право сама да открие това, да не бъде самотна, да сподели живота си с този, когото си избере.

— Толкова млада, пък вече толкова умна — промърмори Джейн, издуха носа си с книжната кърпичка, която Лиз ѝ подаде, и се засмя.

— Тя не е моя майка. Но е добра жена и аз я обичам. Искам най-доброто за нея. Нека да ѝ дадем шанс да изживее това. Мисля, че го

заслужава — Джейн сведе глава, замислена над думите ѝ, сетне обгърна с ръце Лиз и се притисна към нея.

— А аз мисля, че майка ми е полудяла, но ти си страхотна — Лиз ѝ се усмихна. С всеки изминал ден връзката между тях ставаше все по-силна.

— Добре. Значи имаш на разположение два дни да ѝ повтаряш, че ще се самоубиеш, както тя ти е казвала на времето, когато си ѝ признала за себе си. Но може би след това ще се примириш и ще се опиташ да я разбереш, за нейно добро. Помисли си.

— Ще си помисля — обеща Джейн тихо, а след това се обади на Коко. Това беше един от онези случаи, когато сестрите се нуждаеха една от друга. Ненапразно казваха, че кръвта вода не става.

Когато телефонът иззвъня, Коко се смееше истерично на нещо с Лесли. Той ѝ разказваше история за поредица от гафове, които бяха станали по време на снимките на един от първите му филми. Тя обичаше историите му, а той беше великолепен разказвач. Още се смееше, когато вдигна телефона и чу мрачния глас на Джейн.

— Майка ни е полудяла — бяха първите думи на сестра ѝ. Коко тутакси разбра какво ще последва, след като вече го бе видяла със собствените си очи. — Има любовна връзка с мъж на моята възраст. — Коко изпита облекчение, че не е по-малък. След като го бе видяла, се страхуваше, че е по-скоро неин връстник.

— Кой ти каза? — попита спокойно.

— Тя самата. Не ми звучиш изненадана — сопна се Джейн обвинително.

— Подозирах, че става нещо подобно.

От известно време майка ѝ изглеждаше много щастлива. А напоследък бе оставила Коко на мира. Всъщност почти не ѝ се обаждаше. А това не беше обичайно. В миналото ѝ звънеше по няколко пъти седмично, за да ѝ натяква какво не е наред в самата нея, в живота ѝ. Напоследък обажданията ѝ се бяха разрешили, а разговорите с дъщеря ѝ бяха кратки и незначителни.

— Е, какво мислиш? — попита сестра ѝ.

Коко въздъхна.

— Не зная. Част от мен смята, че тя има право да прави каквото иска. Друга част смята, че това е лудост и тя прави огромна грешка. Но какво бих могла да зная аз? Та нали живея като хипи в барака в

Болинас, защото така ми харесва. За малко да се омъжа за инструктор по подводно плуване и да замина да живея с него в Австралия. Ти си лесбийка и на практика си женена за жена. Какво право имаме ние да ѝ казваме кое е правилно за нея и кое не е? Може би този мъж е свестен. Тя е достатъчно умна, за да го разбере. Майка ни не е някоя наивна глупачка.

— И откога си станала толкова зряла и философски настроена?
— изсумтя Джейн с подозрителна нотка в гласа. — Вече знаеше ли за тази история?

— Не. Сега я чувам за пръв път от теб. Но кой знае, може би татко би направил същото с някоя много по-млада жена, с някоя тъпа блондинка. Когато хората на тяхната възраст останат сами, често правят такива неща. Никой не иска да е сам — добави тя и се усмихна на Лесли, който вдигна палец към нея.

— Изглежда нямаш нищо против — заключи Джейн раздразнено. — На нейната възраст не би трябвало вече да има значение.

— И защо да няма? Защо да иска да е сама след всички години, прекарани с татко?

— А защо трябва да бъде с мъж два пъти по-млад от нея и да става за смях? — всичко това нямаше никакъв смисъл за Джейн.

— Може би това я кара да се чувства по-млада. Мисля, че тя е самотна.

— Трябваше да я посещаваме по-често — намръщи те Джейн.

— Не е същото. Знаеш го. Не зная какво да мисля, Джейн. И на мен не ми харесва. Но не е престъпление.

— Но е проява на изключително лош вкус. И обидно за нас.

— Тя никога не е казвала подобно нещо, защото си лесбийка — думите ѝ улучиха в целта и сестра ѝ остана безмълвна за миг. — Винаги те е подкрепяла в начина ти на живот.

— Но това не е по мой избор. Аз просто съм такава.

— Все пак би могла да възрази, но не го направи. Винаги се е гордеела с теб — „Но не и с мен“, искаше да добави Коко, но не го направи. Нито майка ѝ, нито сестра ѝ я бяха подкрепяли и все пак тя проявяваше разбиране и към двете. Не беше честно, но такава бе семейството ѝ.

— Тя се гордее и с теб — рече Джейн меко, сякаш отгатнала мислите на сестра си и внезапно засрамена от вечните критики, които ѝ отправяше. Коко винаги бе проявявала уважение и толерантност към тях.

— Не, не се гордее — възрази Коко кротко, но очите ѝ се наляха със сълзи. — Нито пък ти. Това не е тайна. Но мисля, че сега ѝ дължим нещо. Уважение или поне разбиране; да приемем това, което прави, без да съдим.

Дълго време Джейн не каза нищо. Мислеше колко пъти бе изтъквала на Коко какво не ѝ е наред каква неудачница е. Почувства се ужасно и изпита нужда да ѝ сподели една новина.

— Аз също имам да ти казвам нещо — Джейн погледна към Лиз и партньорката ѝ кимна. — Бременна съм от дванайсет седмици. Преди да дойдем в Ню Йорк ми направиха изкуствено оплождане. Не искахме да казваме на никого, докато не е сигурно, че оплождането е успешно. Миналата година също опитахме, но направих спонтанен аборт, ала този път всичко е наред.

Коко беше смаяна. Нямаше представа, че сестра ѝ и Лиз са решили да имат бебе. Но като се замисли, се сети, че Лиз винаги бе искала деца. На Коко ѝ се струваше ирония на съдбата, че Джейн ще стане майка, когато Лиз беше много по-майчински тип и по-топъл човек от двете, но Джейн беше с няколко години по-млада и може би това бе причината.

— Поздравления! — каза Коко и се усмихна, макар че все още не можеше да се съвземе от изненадата. — И кога се очаква да се роди бебето?

— В началото на февруари. Още не мога да повярвам. Пък и не ми личи. Ще бъда в шестия месец, когато се приберем у дома, в зависимост кога точно ще приключим с работата.

— Нямам търпение да те видя! — засмя се Коко. После ѝ хрумна нещо. — Може би трябва да бъдеш по-мила с мама. След като ти можеш да имаш бебе с жена. А аз да напусна правото и да живея като „скитница“ според всички вас. Може би тя също има право да има приятел на своята възраст. Кой сме ние, та да съдим останалите и да им нареждаме какво да правят?

Дълбоко в душата си Джейн знаеше, че сестра ѝ е права. Остана дълго смълчана, после се протегна и улови ръката на Лиз. Лиз я плъзна

нежно по корема ѝ, а погледите им се срещнаха.

— Съжалявам — прошепна Джейн на Коко и беше съвсем искрена — за всички неща, които съм ти казала. Аз те обичам и се надявам бебето да прилича на теб — завърши, докато сълзите се стичаха по лицето ѝ.

— Аз също те обичам — промълви Коко развълнувано. За пръв път Джейн беше сестрата, за която винаги бе мечтала.

Няколко минути по-късно приключиха разговора, Коко избърса сълзите си и погледна Лесли с тъжна усмивка.

— Гордея се с теб — каза той нежно и я взе в прегръдките си.

— Тя ми се извини. Разбрала е за мама и беше бясна.

— Ти каза правилните неща — похвали я Лесли и лицето ѝ се проясни.

— Тя също, в края на разговора — погледна го отново и се усмихна. — Джейн ще има бебе.

— Това е интересно. Може би майчинството ще смекчи донякъде характера ѝ.

— Май вече го е направило — отвърна Коко, замислена за милите думи на сестра си. Лесли я целуна и тя затвори очи.

— Бих искал един ден да имам дете от теб — прошепна той, а тя кимна.

Идеята ѝ хареса, въпреки че досега не бе мислила за деца. Понякога ѝ беше трудно да осмисли всичко. Толкова много неща се случиха за толкова кратко време.

8

През следващите дни и Коко, и Джейн разговаряха няколко пъти с майка си. Джейн все още бе разстроена заради толкова по-младия ѝ любовник и макар Лиз и Коко я убеждаваха, че майка им има право да се среща с когото пожелае, Джейн продължаваше да смята, че е крайно неуместно и дори срамно майка ѝ да има връзка с мъж на възрастта на Гейбриъл. Освен това не бе напълно сигурна, че той не преследва парите ѝ. Но поне се съгласи да се запознае с него и да му даде шанс, когато двете с Лиз се върнат на Западното крайбрежие. А дотогава имаше още няколко месеца. Джейн още не бе казала на майка си за бебето. Заяви, че още имало много време, но накрая Лиз я убеди и няколко дни по-късно тя капитулира и съобщи на Флорънс, че ще става баба. Майка ѝ бе едновременно удивена и развълнувана.

— Знаеш ли, едно от нещата, които толкова много ме разстроиха, когато ми каза, че си лесбийка — призна тя, — беше, че си помислих, че никога няма да имаш деца. Никога не ми е хрумвало, че може по този начин да станеш майка. Не те ли притеснява — запита откровено Флорънс, — че не знаеш кой е бащата?

— Не. Ние избрахме спермата на донора от много сигурна банка след задълбочено проучване. Знаем фамилната му история, произхода, здравния профил, образованието, личните предпочитания и хобита. И той, и баща му са учили в Йейл — като родителите си и Джейн беше сноб по отношение на образованието и не би избрала някого, който не е ходил в колеж. Мъжът беше студент по медицина, здрав, млад, от шведски произход. Знаеха всичко за него, освен името му.

Джейн каза на майка си, че смята да си направи амниоцентеза^[1], за да е сигурна, че бебето е здраво, а и щеше да ѝ е забавно да разбере пола му. И двете с Лиз се надяваха да е момиче. Флорънс не можеше да повярва, че ще стана баба. И когато се замисли за това, се запита дали чувствата на Гейбриъл няма да се променят. През последните дни дъщерите ѝ здравата я бяха разтърсили.

Беше по-мека с нея, но беше явно, че и тя е разстроена. Но тя имаше малко повече време, за да свикне с мисълта, че майка ѝ има връзка с много по-млад мъж, след като ги видя да се целуват в градината на „Бел Еър“.

— Благодаря ти, че не си ми ядосана — промълви майка ѝ.

Накрая, както винаги, Коко се държа мило с нея.

— Не съм ядосана. Просто се тревожа за теб — обясни по-малката ѝ дъщеря. Чувстваше се странно да бъде в ролята на родителя. А Флорънс изглеждаше по-склонна да се довери на нея, отколкото на Джейн, което също беше странно. През годините майка ѝ и по-голямата ѝ сестра винаги са били по-близки. Това се дължеше отчасти на възрастта на Джейн, както и на това, че Флорънс и по-голямата ѝ дъщеря се бяха радвали на връзката между майка и единственото ѝ дете доста години, преди Коко да се роди. В резултат Коко винаги бе имала чувството, че е на второ място в сърцето на майка си, както и че двете с Джейн имат връзка, която рядко, да не каже никога, не включваше и нея. Те просто не я допускаха до себе си. Имаха сходен начин на мислене, бяха еднакво критични към останалите, обичаха да налагат мнението си, споделяха почти едни и същи възгледи и принципи. Почти от самото си раждане Коко се чувстваше като чужденка сред тях. Откакто се помнеше, майка ѝ и Джейн бяха най-добри приятелки.

Джейн бе напуснала дома, за да отиде в колеж, когато Коко беше на шест години, но вместо да се превърне в любимата дъщеря, тя си остана едва ли не нежеланото дете, отглеждано и забавлявано от бавачки, докато майка ѝ работеше. Флорънс се интересуваше много повече от писането на книгите си, отколкото да прекарва време с по-малкото си дете. Джейн беше тази, заради която Флорънс зарязваше работата си, с която прекарваше част от времето си, с която пътуваше, която ѝ бе много по-интересна, защото вече бе голям човек. Неясно как, но Коко винаги се бе чувствала, сякаш никога не е пораснала. А сега изведнъж се оказва, че винаги идеалната, недостижимата, знаещата всичко, арбитърът на доброто и злото, прочутата Флорънс Флауърс бе изпаднала в немилост — съвсем непознато за нея чувство. И тя бе потърсила утеха и подкрепа не от Джейн, а именно от по-малката си дъщеря.

— Как се запозна с Гейбриъл, мамо? — попита Коко по време на един от дългите им разговори за него. След като той явно щеше да присъства в живота на майка ѝ, тя искаше да знае всичко за приятеля ѝ.

Флорънс прие интереса ѝ като одобрение и ѝ бе благодарна. Все още се чувстваше много наранена от нещата, които Джейн ѝ бе казала. И макар че тя ѝ се извини по-късно, горчилката и обидата си останаха. Тя я бе обвинила, че вече е абсолютно изкуфяла, че сигурно е прихванала болестта на Алцхаймер, че е оглупяла възрастна жена, оставила се да я използва един млад мъж, който не се интересува от нищо друго, освен от парите и славата ѝ. Коко осъзнаваше, че не е изключено това да е истина, но беше много по-внимателна в думите си. Въпреки че отношенията с майка ѝ все още си оставаха трудни, тя поначало беше много добър и чувствителен човек и не искаше да я нарани.

— Миналата година продадох правата на една от книгите си на „Кълъмбия пикчърс“, за да заснемат филм по нея, а Гейбриъл бе избран за продуцент и режисьор. Двамата работихме усилено върху сценария, въпреки че ми се струва, че ще започнат да го снимат чак през следващата година. Съвместната ни работа беше доста забавна. Той е много интересен и чувствителен мъж — изведнъж в тона ѝ прозвуча стеснителна нотка, което науми дъщеря ѝ. Това беше толкова необичайно за майка ѝ. — Той казва същото и за мен. Докато е бил в колежа, е имал връзка с по-голяма жена, макар и не толкова възрастна като мен — призна Флорънс. — А когато е бил на осемнайсет, е имал трийсетгодишна приятелка. Явно го привличат по-възрастните жени.

— Нямам търпение да се запознаем — подхвърли Коко тихо. Беше истина по много причини. Въпреки че не го каза, тя все още изпитваше дълбоки подозрения към него. Не ѝ се струваше правилно или нормално мъж като Гейбриъл да бъде с жена, която е двацет и четири години по-голяма, макар майка ѝ да изглеждаше доста млада за годините си, а и той не знаеше истината за възрастта на Флорънс. Но все пак смяташе, че тя е седемнайсет години по-голяма от него, което никак не беше малко. Питаше се дали майка ѝ е имала нещо подобно наум, когато си направи втория лифтинг на лицето след смъртта на баща ѝ. Вероятно не, но не беше изключено. А и тогава си бе направила много процедури за подмладяване като липосукция на корема, бедрата и талията. Флорънс беше много суетна. Това бе едно от

нещата, срещу които Коко толкова се бунтуваше, но които бяха неизменна част от холивудския стил на живот. Джейн също бе суетна, макар и не толкова, колкото майка им, и Коко знаеше, че през последните години си инжектираше редовно ботокс^[2]. Подобна суета и егоцентризъм ѝ бяха напълно чужди.

— Той също иска да се запознае с теб — каза Флорънс в отговор на думите на дъщеря си. Изпита облекчение само да ги чуе. Ужасяваше се от мисълта, че и двете ѝ дъщери ще престанат да се виждат с нея. Джейн го бе обмисляла, но Лиз я бе разубедила.

— А какво мислиш за бебето? — попита Коко между другото.

Едва ли мисълта, че ще става баба занимаваше особено майка ѝ през последните дни. Но това със сигурност бе непривично за нея.

— Мисля, че е хубаво за тях. Макар винаги да съм смятала, че ти ще си тази, която ще има деца. Никога не ми е хрумвало, че Джейн и Лиз ще направят подобно нещо. Малко е странно да не знаеш кой е бащата — но това, което майка ѝ правеше, също беше малко странно.

— Джейн каза, че не иска усложнения в случай, че използва спермата на някой приятел. По този начин бебето ще е само на двете с Лиз. Разбирам я. Вероятно ще се чувства особено, ако има бебе от човек, когото познава. Но има още доста време — оставаха цели шест месеца. — Предполагам, че дотогава всички ще сме свикнали с мисълта.

— Аз не съм сигурна, че ще успея — отвърна Флорънс честно. — В момента ме занимават други неща. Започвам нова книга — притеснението и кротостта вече изчезнаха от гласа ѝ. Тя рядко забравяше коя е, въпреки че яростната реакция на Джейн доста я бе разтърсила и бе нанесла сериозен удар по самочувствието ѝ, поне за няколко дни. Вече почти бе убедена, че да я направи баба сега, когато в живота ѝ има доста по-млад мъж, беше последният акт на отмъщение от страна на Джейн. Никой от тези, които я познаваха, не се съмняваше, че най-важното в живота на Флорънс Флауърс е самата тя. И единственият човек, когото допускаше от време на време в интимния си свят, беше Джейн. Сега с тъга осъзна, че с бебето това ще се промени. Предаността и обичта на Джейн ще се насочат много повече към детето и Лиз. И внезапно Флорънс се почувства излишна, а това още повече я сближи с Гейбриъл.

Същата вечер разговаря с него за дъщерите си. Той знаеше, че им е казала за него, и се чувстваше нервен. Не можеше да си представи, че ще одобрят връзката им и беше напълно прав.

— Те още ли са разстроени? — попита притеснено Гейбриъл, докато двамата вечеряха на терасата на „Айви“.

Флорънс бе облечена в бели джинси и копринена тюркоозна риза, обути в златисти сандали на високи токчета. Изглеждаше по-добре отвсякога и докато го гледаше с нескрито обожание, се чудеше защо толкова се притеснява и страхува от реакциите на дъщерите си.

— Ще го преживеят — увери го тя. — Коко беше изненадана, но тя е много сладко момиче. Каза, че иска само да съм щастлива и няма търпение да се запознае с теб, когато следващия път дойде в града. В момента не може да пътува, тъй като наглежда къщата на сестра си и кучето ѝ — не каза нищо за бебето и нямаше намерение да го прави, докато не стане наложително. Не искаше той да започне да я възприема като баба. Огромната разлика във възрастта им бе достатъчно усложнение и нямаше нужда от още. През последната година това не ѝ се бе сторило толкова значимо, но явно Джейн не бе на това мнение. — По-голямата ми дъщеря е по-трудна — добави тя, докато той поръчваше шампанско за двамата. Имаха повод за празнуване: най-после връзката им бе излязла наяве и нямаше защо повече да се тревожат, че дъщерите ѝ ще разберат. Флорънс се безпокоеше и за пресата. Тя беше знаменитост, а любовта им беше пикантна клюка, която рано или късно щеше да стане достояние на таблоидите и развлекателните списания. Досега имаха късмет, а и бяха изключително внимателни и дискретни.

— Джейн много ли ти се разсърди? — попита с разтревожен вид Гейбриъл, докато вдигаше чашата си за гост. Носеше тениска и бели джинси, а на краката си кафяви мокасини от кожа на алигатор, без чорапи. Обувките му бяха подарък от Флорънс. Беше му купила и черни и обичаше да го вижда с тях. Той ги носеше често, когато беше с нея.

Отначало да — отвърна Флорънс откровено. — Едва ли ѝ е хрумвало, че нещо подобно може да се случи. Мисля, че новината ги разтърси толкова силно заради баща им. Ти си първият мъж в живота ми, след като той почина — не беше съвсем вярно, но тя реши, че това ще му прозвучи добре. В годината след смъртта на Бъз бе имала две

краткотрайни връзки, които никога не бе споменала пред дъщерите си. Те бяха с посредствени и скучни мъже и Флорънс не беше влюбен в нито един от двамата. Но сега беше лудо влюбена Гейбриъл Уайс и така беше още от първата им среща. Той твърдеше, че е почувствал същото към нея. Любовта им беше бърза и гореща и все още си оставаше такава. — Мисля, че ще им трябва време, за да свикнат и да го приемат. Джейн има много мила и много интелигентна партньорка. Когато я видях за последен път, тя ми обеща да се застъпи за мен пред Джейн. И ми се струва, че го е направила. Лиз изобщо не беше шокирана от връзката ни — той ѝ се усмихна, съчувстваше ѝ заради дъщеря ѝ. От това, което самият той знаеше за нея, а и от това, което бе чувал от колегите в бизнеса, Джейн Барингтън беше дявол в пола.

— Възрастта ми сигурно е била немалък шок — отбеляза Гейбриъл спокойно. — Но когато съм с теб, никога не мисля за това — усмихна ѝ се и я целуна по шията, възбуден от гледката на стегнатите ѝ гърди, които се виждаха през процепа на ризата. Харесваше стила ѝ на обличане — едновременно секси и елегантен. Беше най-съблазнителната жена, която познаваше. — Чувствам се така, сякаш сме на една и съща възраст — винаги ѝ казваше хубави неща и Флорънс му вярваше. Връзката им може и да бе лудост, но тя беше сигурна, че любовникът ѝ е искрен. И Лиз беше права. Ако тя беше мъж, никой нямаше да се впечатли от възрастовата разлика, всъщност щяха да я одобрят и да ѝ завидват.

— Джейн ще го преживее — увери го тя отново. — В момента има други неща на главата си. Затънала е до уши в проблеми с профсъюзите. Нашата малка любовна история е последното, за което ще мисли — без да се споменава бебето, за което той още не знаеше и Флорънс се надяваше, че още дълго няма да узнае. Дотогава може би вече щяха да бъдат женени. Гейбриъл говореше за това през цялото лято и идеята я изпълваше с щастие и трепет. Единственото препятствие, което трябваше да преодолеят, бяха дъщерите ѝ. Тя не желаше да ги разстройва допълнително с разговори за брак. Искаше те да го опознаят и се надяваше, че ще се успокоят и ще го приемат.

През останалата част от вечерта разговаряха за филма, върху който Гейбриъл работеше в момента. Двата от месеци обсъждаха сценария и Флорънс му бе дала отлични съвети. Бяха чудесен екип. Всъщност си пасваха идеално във всичко, което правеха. Тя забеляза,

че няколко жени я поглеждат завистливо, докато вечеряха. Други се взираха в Гейбриъл, после в нея с неприкрито възхищение, или поне тя така мислеше. Никой досега не бе изказвал предположение, че ѝ е син, а и той изглеждаше малко по-възрастен от годините си. Хората смятаха, че разликата помежду им е десет години, никой не допускаше, че може да са двацет и четири. А една жена с десет години по-голяма от приятеля си не беше нещо необичайно в наши дни. Деми Мур и Аштън Кътчър вече бяха проправили път за двойки като тяхната. Така че трябваше да ѝ завиждат, или поне така смяташе тя, а не да я критикуват или отхвърлят.

След вечеря, както обикновено, се върнаха в дома ѝ. През последните месеци той оставаше при нея почти всяка нощ. От време на време, когато искаха нещо по-специално, прекарваха уикенда в хотел „Бел Еър“. Когато отсядаха там, винаги плащаше Гейбриъл. Никога не позволяваше на Флорънс да плаща вместо него и бе приел само няколко подаръка от нея. Той ѝ бе подарил диамантена гривна за шестия месец от връзката им и възнамеряваше следващата година да ѝ даде годежен пръстен, но тя още не знаеше за това. Дори вече го бе избрал. Надяваше се, че дотогава дъщерите ѝ ще са се запознали с него и ще е спечелил одобрението им. Не желаше да е причина за раздор в семейството ѝ, но беше безумно влюбен в майка им, за добро или лошо. Смяташе, че тя е изключителна жена.

Гейбриъл се протегна собственически върху леглото, изпълнен със задоволство и радост, че тази прекрасна жена е негова. За Флорънс сексът с него бе на вълнуващото преживяване в живота ѝ. Никога не изпитвала нещо подобно през трийсет и шестте години, които бе прекарала с Бъз, дори и когато бяха млади. Гейбриъл беше невероятен любовник. Наскоро казал на майка си за връзката им и тя бе не помалко разстроена от Джейн. Но в същото време разбираше, че е безсилна да стори каквото и да било. Гейбриъл беше влюбен във Флорънс Флауърс и вече бе решил, че ще е с нея. А тя познаваше добре сина си и бе убедена, че не може да направи нищо, за да накара Гейбриъл да се откаже от нещо или някого. Той беше най-упоритият и настоятелен мъж на земята. Беше се държал така и с Флорънс, която в началото се бе опитала да го отблъсне, макар че съпротивата ѝ не трая много дълго. Тя се бе отдала до забрава на безбройните удоволствия, които споделяха. Сексът не беше на първо място в списъка, макар че

имаше значение, но той обичаше да разговаря с нея, да се смеят заедно, да я държи в прегръдките си часове, след като се бяха любили. Харесваше всичко у нея — ума ѝ, тялото ѝ, стила ѝ, силата, славата, репутацията и огромния ѝ талант. Нямахше друга като нея. Боеше се, че ще се чувства незначителен до нея, но в много отношения тя го бе издигнала до своето ниво. Той бе научил толкова много неща от Флорънс за писането, дисциплината, таланта, хумора. Благодарение на нея писането и режисьорските му умения значително се бяха подобрили. Сам го виждаше, а и Флорънс го бе забелязала. Чувстваше се като покорен обожател в нозете на своята господарка и в много отношения беше точно такъв.

Гейбриъл я привлече върху леглото, свали златистите ѝ сандали и ги хвърли на пода. Последваха ги белите джинси и тюркоазната копринена риза. Тя носеше прашки и секси сутиен от бледосиня дантела. Той я погледна с усмивка.

— На тази планета няма по-сексапилна жена от теб — прошепна с искрено възхищение. Тялото ѝ все още беше стройно и слабо. Тя тренираше усилено всеки ден с един от най-добрите фитнес инструктори в Ел Ей. Да се люби всяка нощ с Гейбриъл бе достатъчна награда за усилията ѝ. А в леглото го бе научила на някои неща, за които той не подозираше.

Флорънс съблече бавно дрехите му, с което го подлуди още повече, и миг по-късно двамата лежаха голи в обятията си. Напоследък тя отпращаше прислугата за през нощта и в топлите вечери двамата се любеха край басейна. Но тази нощ предпочетоха огромното легло с четири колони и розов балдахин, което в последната година се бе превърнало в уютно любовно гнездо за младия мъж.

Тя впи устни в неговите, плъзна се отгоре му и започна да го язди. След секунди Гейбриъл започна да стене и да се извива под нея. Тя продължи със същото темпо, дразнеше го и го предизвикваше, дарявайки го в същото време с невероятна наслада, сетне се плъзна по него и устните ѝ откриха пулсиращата му мъжественост. Той простена, отдръпна нежно главата ѝ, притегли я нагоре, а езикът му се стрелна към съкровеното място между бедрата ѝ. Сега тя се замята, пометена от бушуващите вълни на страстта, и докато тялото ѝ тръпнеше в наслада, той проникна в нея и я облада, изтръгвайки викове на екстаз. Мина доста време и двамата се отпуснаха от малели и задоволени, а тя

се сгуши до гърдите му. Гейбриъл дишаше учестено и изглеждаше напълно изтощен. Изведнъж се разсмя. Не знаеше какво мислят дъщерите ѝ за него, но в този миг изобщо не му пукаше. Никога не бе обичал друга жена толкова силно и докрай. След минути двамата заспаха отмалели и щастливи в прегръдките си. Останалият свят не съществуваше за тях.

---

[1] Пренатален диагностичен метод за изследвания за генетични заболявания на плода. — Б.пр. ↑

[2] Търговско название на невротоксин тип А, използван като средство против бръчки. Инжектира се подкожно. — Б.пр. ↑

9

В средата на август майката на Клоуи се обади на Лесли. Била поканена на яхта за круиз покрай бреговете на Южна Франция за две седмици. Обикновено прекарваше уикендите в Саутхамптън с Клоуи, а вече от година участваше в пиеса на Бродуей.

— Съжалявам, че те притеснявам, Лесли — извини се Моника. Обикновено го предупреждаваше по-отрано. — Нуждая се от почивка, а навярно скоро нямам да имам друга подобна възможност. Намерили са ми добра заместничка, а много бих искала да отида до Сен Тропе с яхта. Би ли могъл да вземеш при себе си Клоуи за две седмици? — обикновено вероятността да прекара известно време с дъщеря си щеше да го зарадва, но сега нямаше представа как ще приемат Лиз и Джейн новината, че в къщата им ще има дете. Вече очакваха свое, но това беше различно. Едно шестгодишно дете можеше да наруши ритъма в дома им. Но много му се искаше да запознае Клоуи с Коко и се надяваше да не възразят.

— Мисля, че ще мога — отвърна той малко колебливо. — Всъщност в момента гостувам на приятели. Ще трябва да ги попитам дали имат нещо против присъствието на малко дете в къщата им. Предполагам, че ако не се съгласят, бих могъл да отида на хотел — но там щеше да изгуби анонимността си и всички щяха да разберат, че е в града. А му се щеше още малко да запази в тайна връзката си с Коко. Нямаха нужда любопитни журналисти да се ровят в живота им. — Ще ти се обадя — обеща той и веднага позвъни на Джейн. Обади се Лиз, тъй като Джейн в момента беше на снимачната площадка и мобилният ѝ телефон не бе у нея. Той ѝ обясни проблема и побърза да я увери, че ще отиде на хотел с дъщеря си, ако не са съгласни тя да отседне в дома им.

— Не ставай глупав — засмя се Лиз. — По-добре да свикваме с дете в къщата. Нали скоро ще си имаме наше. — Не беше сигурна дали Коко му е съобщила новината, или дали са достатъчно близки, за да му

я сподели. Знаеше, че Коко е казала на Джейн, че почти не се виждат, но Лиз малко се съмняваше.

— И аз така чух. Поздравления и за двете ви. Наистина съм ви много благодарен, че сте съгласни Клоуи да дойде тук. Тя е много кротко и добре възпитано дете. И се държи като зряла личност, макар да е толкова малка. Майка ѝ я взима навсякъде със себе си.

„Но очевидно не и на яхта в Южна Франция“, помисли си Лиз.

— Нямам търпение да ѝ покажа Сан Франциско. Мисля си, че двамата с Коко бихме могли да я заведем на плаж.

— Сигурна съм, че ще ѝ хареса — съгласи се Лиз, меко заинтригувана. Думите му не се връзваха с твърдението на Коко пред сестра ѝ, че двамата рядко се насичат. — Между другото, вие, двамата, с Коко как се разбирате? — попита Лиз невинно, не можейки да устои на изкушението да поразузнае малко. Поради някаква странна причина ѝ харесваше идеята Коко и Лесли да се сблизят. Изпитваше голямо уважение към по-малката сестра на партньорката си, много повече от самата Джейн. За разлика от нея, Лиз въобще не смяташе, че Коко е безнадежден случай, а просто беше по-различна от амбициозната си сестра. Освен това знаеше, че смъртта на Иън беше тежък удар за нея. Лиз винаги бе харесвала Лесли и независимо че беше прочут актьор и голяма филмова звезда, винаги го бе смятала за добър човек, с високи морални принципи.

— Разбираме се чудесно — отвърна той малко стеснително. — Тя е забележителна жена. Удивително добър, мил и почтен човек — продължи да сипе хвалебствия, макар че едва ли имаше нужда да изтъква качествата на Коко пред Лиз.

— Звучи, сякаш двамата си прекарвате добре — подхвърли тя одобрително.

— Да, когато Коко не е заета със своите сто и един далматинци. Работата ѝ е малко странна, но има доста клиенти, а и тя е щастлива с нея засега — не смяташе че настоящето ѝ занимание ще е за цял живот и не разбираше защо майка ѝ и сестра ѝ са толкова разстроени. В крайна сметка това бе уважавана и добре платена работа, а и тя се справяше чудесно със задълженията си. Това беше доста доходен малък бизнес.

— Те я обожават — потвърди Лиз. — За кучетата Коко е като Пайд Пайпър^[1].

— Подозирам, че и с децата ще има такъв успех. Сигурен съм, че дъщеря ми ще я обикне. Още веднъж благодаря, че разрешавате да дойде тук. Наистина го оценявам. Струва ми се, че трябва да ви плащам наем за престоя си — вече беше в къщата два месеца и половина.

Лиз се засмя.

— Така Коко си има компания. Чувствам се виновна, че още не сме ѝ намерили заместник. И двете Джейн опитахме, но всички си имат планове за лятото, или през есента отиват на училище. Но поне има възможността да живее с красива кинозвезда. Това би трябвало да я възмезди по някакъв начин, задето се налага да остане да се грижи за къщата и Джек — докато говореше с него, Лиз си даде сметка, че Коко не се бе оплаквала от месеци, нито пък бе настоявала да я освободят от задълженията ѝ. Само по себе си това бе достатъчно да събуди подозренията ѝ, че става нещо. А и Лесли се изказа толкова въодушевено и приятелски за нея, но пък и не заяви, че двамата са безумно влюбени един в друг. Може би са само приятели, въпреки Лиз не вярваше много да е така, или просто бяха дискретни. Това ѝ се струваше по-вероятно. Или пък още не бе станало нищо важно и никога нямаше да научи. Най-малко предполагаше, че двамата се бяха любили страстно още през втората нощ от пристигането му в къщата, при това в тяхното легло. Имаше нещо, които нямаше защо да знае, затова Лесли постара да звучи небрежно. Коко винаги бе казвала, Джейн никога не я е питала и навярно изобщо не ѝ е хрумвало, че двамата могат да имат връзка. Отдавна бе заявила на Коко, че тя не е негов тип.

— Предай поздравите ми на Джейн — каза той, преди да затвори — и още веднъж поздравления и на двете ви за бебето. Това ще бъде огромна промяна за вас.

— Джейн казва, че ще си вземе шест месеца отпуска, но аз ще повярвам едва като го видя. Ако мога, аз ще остана една година у дома. Нищо не ми пречи да пиша вкъщи. През целия си живот съм мечтала да имам дете — винаги бе искала да има деца, но не и с мъжа, за когото беше омъжена, което беше доказателство, че връзката им е била грешка. Сега всичко беше идеално. Нямаше търпение бебето да се роди. Съжаляваше единствено, че не тя е майката, но лекарката предпочете да е Джейн, така че тя се съобрази с препоръките ѝ. Джейн

беше в по-добра форма, а и четири години по-млада, което намаляваше риска от аборт. Не искаха отново да се разочароват и този път всичко вървеше добре. — Поздрави Коко от мен. Тя как прие новината за майка си? — напоследък не бе говорила с нея, въпреки че Джейн често ѝ се обаждаше. Лиз предпочиташе двете сестри сами да се разберат. От своя страна се бе опитала да успокои Джейн. Беше постигнала успех, макар че Джейн още мърмореше. Но не беше чак толкова бясна, както в първия момент, когато бе узнала новината. А и Коко също я бе успокоила. Лиз беше сигурна, че ще ѝ повлияе благотворно. Коко беше много по-толерантна към хората, отколкото сестра си.

— Струва ми се, че го приема добре. В началото беше доста разстроена, но постепенно осъзна, че майка ѝ има право да изживее живота си, както намери за добре и с когото си избере. А напоследък все по-често се случват такива неща. Възрастта вече не е от такова значение, както някога, дори жената да е по-възрастна от партньора си.

— Точно това казах и аз на Джейн. Тя още не го преглътнала напълно — въздъхна Лиз. Но за щастие бременността и очакването на бебето бяха смекчил донякъде характера на Джейн.

— Предполагам, че не е — съгласи се Лесли тъжно, защото добре познаваше Джейн. — Струва ми се, че Джейн е по-труден характер от Коко — додаде, издавайки по този начин повече, отколкото смяташе. И изпускането му не остана незабелязано за Лиз, но тя нямаше намерение да казва нищо на Джейн. Партньорката ѝ си имаше достатъчно свои грижи и нямаш смисъл да я товари с допълнителни. Тя изпитваш доста собственически чувства към приятелите си. Лиз предполагаше, че едва ли ще остане очарована от новината, че Коко се е забъркала с Лесли. Това бе някакво странно съперничество между двете сестри. Джейн искаше Лесли да бъде неин приятел, а не на Коко.

— Коко сподели ли ти, че Джейн е доста властна и безцеремонна към нея? — попита Лиз с искрен интерес. Това беше нещо, което винаги я бе притеснявало и никога не ѝ се бе струвало честно спрямо Коко. По-малката сестра се нуждаеше от подкрепа и разбиране от семейството си, а не от постоянните упреци и натяквания от страна на майка си и Джейн.

— Не съвсем — Лесли се опита да замаже положението, понеже се опасяваше, че се е издал твърде много. Лиз не беше глупава и ако не

внимаваше, щеше да заподозре какво става, ако още не се е досетила. — Подразбрах от нейни откъслечни изказвания.

— Каквото и да ти е казала, не те е излъгала — въздъхна Лиз. — Майка ѝ и сестра ѝ от години я тормозят, още откакто се отказа от правото, а дори и преди това. Флорънс и Джейн са се съюзили срещу нея, а на Коко ѝ е трудно да се изправи срещу двете. Приема всичко стоически, но тя просто е прекалено добра.

Вместо отговор Лесли едва не изтърси, че тъкмо парадни това я обича, но навреме се спря.

— Е, може сега двете да се съюзят срещу приятеля на Флорънс — засмя се Лесли. — Приятно ми беше да си поговорим. Не съм те виждал от векове. Чувствам се малко виновен, че съм окупира дома ви, но тук ми е много приятно. Никой не знае, че съм в града. През септември ще се наложи да се върна в Ел Ей. През октомври започвам снимките на нов филм. Гостуването на Клоуи ще е като черешката в тортата, преди да си замина отгук.

— Забавлявайте се — подметна Лиз загадъчно.

Той ѝ благодари още веднъж и двамата затвориха. Той веднага се обади на Моника.

— Няма проблем, Клоуи може да дойде — съобщи ѝ той радостно. — Кога ще я изпратиш?

— Довечера става ли? — попита Моника с неудобство. — След като я изпратя, утре ще се кача на самолета на един приятел, който ще ме отведе до Ница. Яхтата е в Монте Карло, а оттам ще отплаваме за „Сен Жан Кап Фера“ и „Сен Тропе“. — Това бяха най-модните и светски курорти в Европа.

— Явно водиш доста труден живот — подкачи я Лесли.

— Заслужила съм го — отвърна Моника твърдо. — Цяла година си скъсах задника от работа на Бродуей и не съм почивала нито ден. Две седмици не са кой знае колко. Благодаря ти, че ще се грижиш за Клоуи.

— За мен е удоволствие — увери я той и наистина го мислеше.

— Ще ти пратя есемес за точния час на полета.

— Ще ти се обадя веднага щом я посрещна на летището — обеща Лесли. Разбираха се добре като родители и се редуваха в грижите за детето си. Клоуи беше истинска благословия и за двамата. Лесли и Моника бяха останали добри приятели дълго след като

любовта помежду им си отиде, което беше добре за дъщеря им. Клоуи очакваше с нетърпение посещенията при баща си в Ню Йорк, а той винаги се радваше прекара няколко седмици с нея.

Съобщи новината на Коко веднага щом тя се прибра.

— Довечера? — смая се Коко. Не беше очаквала толкова скоро да се запознае с Клоуи. — Надявам се, че тя няма да се разстрои от присъствието ми — каза с разтревожено изражение. — Може да не остане доволна, че ще трябва да дели баща си с друга жена.

— Сигурен съм, че ще те обикне — заяви Лесли убедено и я целуна. — Побъбрихме си доста приятно с Лиз, когато ѝ се обадох, за да я попитам дали Клоуи може да отседне в къщата.

— Тя подозира ли нещо? — поинтересува се Коко.

— Не мога да кажа, но Лиз е много умна.

— Повече от сестра ми — ухили се младата жена. — Джейн е толкова погълната от себе си, пък и едва ли би ѝ хрумнала подобна мисъл.

— Имам чувството, че си права — съгласи се Лесли и отиде да провери съдържанието на хладилника. Преди два дни бяха пазарували и бяха добре заредени с нещата, които Клоуи обичаше. Овесени ядки, гофрети, замразена пица, фъстъчено масло и конфитюр. Имаха дори кроасани, които момиченцето много обичаше. Той често бе виждал дъщеря си да яде охлюви във френски ресторанти. Майка ѝ я водеше навсякъде със себе си и се държеше с нея като с възрастна. Но в крайна сметка Клоуи си беше малко момиченце и предпочиташе лакомствата, любими на всички хлапета.

Преди да потеглят за летището, двамата хапнаха салата и Лесли забеляза, че Коко е нервна. За нея беше голямо преживяване да се запознае с дъщеря му.

— Ами ако ме намрази? — попита младата жена разтревожена, докато паркираха колата в гаража на летището. Бяха дошли с мерцедеса комби на Джейн, а не с неугледния микробус на Коко. А и в него нямаше да има място за Клоуи, тъй като на микробуса всички седалки, с изключение на предната, бяха извадени, за да има място за кучетата.

— Тя ще се влюби в теб — увери я Лесли. — И не забравяй, че аз вече съм — напомни ѝ и я прегърна.

Самолетът бе кацнал десет минути по-рано и те пристигнаха тъкмо навреме, за да посрещнат Клоуи, която минаваше през пропускателна за пътници. Придружаваше я един от членовете на екипажа, който предаде очарователното малко момиченце в ръцете на баща му. То се хвърли радостно в прегръдките му. Надникна над рамото му и се усмихна на Коко. Имаше огромни сини очи и дълги руси плитки. Беше облечена в розова рокля с волани и притискаше към гърдите си овехтяло плюшено мече. Детето бе наследило боята на майка си и удивителната красота на баща си. Отсега си личеше, че като порасне, ще стане истинска красавица.

Лесли я пусна нежно на земята, а тя протегна ръка, когато я представи на Коко.

— Това е приятелката ми Коко — каза просто той, а тя я погледна с интерес. — Отседнали сме в къщата на есетра ѝ. Тя е много хубава и съм сигурен, че ще ти хареса. В градината има басейн и водата е топла — информира я баща ѝ.

Коко внезапно осъзна, че докато детето е в къщата, тя няма да може да спи с Лесли. Не бяха говорили за това, но в никакъв случай не искаше да шокира Клоуи, а беше сигурна, че и баща ѝ не би искал.

— Добре — поде Лесли, — хайде да отидем да вземем багажа ти. Сигурно си много уморена — двамата се запътиха ръка за ръка към багажното отделение, а Коко ги последва. Клоуи постоянно ѝ хвърляше коси погледи, сякаш се опитваше да прецени каква е.

— Аз спях в самолета — информира ги, — а за вечеря ни дадоха хотдог и сладолед.

— Звучи чудесно. И ние сме ти купили сладолед. В къщата има и две големи кучета, но те са много добри, макар че едното е огромно — той я предупреждаваше за Джак, за да не се изплаши, като го види.

Коко си помисли, че Лесли се държи много мило с дъщеря си. Докато го наблюдаваше в ролята на баща, внезапно ѝ се стори много достолепен и зрял. Беше очевидно, че Клоуи го обожава и се радва да е с него. Изобщо не пусна ръката му.

— Обичам кучета — обяви тя и вдигна глава към Коко. — Баба ми има френски пудел. Той не хапе.

— Нито пък нашите — успокои я младата жена. — Казват се Джак и Сали. Като се изправи, Джак е висок колкото баща ти — засмя

се тя.

— Много смешно — реши детето, а Лесли взе двете ѝ чанти от въртящата се лента и ги остави до Коко.

— Ще отида да докарам колата — оповести той и изчезна, оставяйки дъщеря си с Коко. Тя не знаеше какво да ѝ каже, но момиченцето не спираше да бърби.

— Мама е актриса на Бродуей — обясни то, докато чакаха баща му. — Тя е много добра, ама пиесата е много тъжна. Всички умират. На мен повече ми харесват мюзиклите, но мама не играе в тях, а само в тъжни пиеси. Накрая я убиват. Аз бях на премиерата — тя беше точно такава, както я описа Лесли — едновременно очарователно дете и малък възрастен. — И ти ли си актриса? — попита Клоуи любезно.

— Не. Аз разхождам кучета — Коко се почувства глупаво, като го каза. Беше ѝ трудно да го обясни на едно дете. — Аз разхождам кучетата на различни хора, докато те са на работа. Доста е забавно.

Двете продължиха да говорят непринудено още няколко минути, когато Лесли се върна. Остана доволен, като видя, че Клоуи се чувства съвсем добре с Коко. Той отнесе чантите до колата, нагласи Клоуи на задната седалка и я върза с колана, след това сложи чантите в багажника и след минута потеглиха.

— Какво ще правим, докато съм тук? — попита Клоуи на път за града. — Има ли зоологическа градина?

Коко отговори вместо Лесли, тъй като познаваше града по-добре.

— Да, има. Както и въжени трамваи, каквито няма никъде другаде. Също и едно място, което се казва Чайнатаун. А може и да отидем на плаж.

— Коко има много хубава вила край брега и аз мисля, че там много ще ти хареса — обади се Лесли, а Коко му се усмихна. Бяха заедно от два месеца и половина, но сега ѝ хрумна, че с дъщеря му ще са нещо като истинско семейство. Или по-скоро Клоуи и Лесли щяха да са, а тя щеше да им прави компания. Това беше неговият истински живот. И за двамата беше като полъх на реалността. Перспективата малко я плашеше, но ѝ харесваше.

Щом пристигнаха, Лесли изключи алармата, отвори широко вратата, а после се обърна към Клоуи с усмивка.

— Добре дошла в къщата, която през следващите две седмици ще бъде твоят дом.

После я поведе към кухнята и ѝ предложи сладолед. Тя все още стискаше плюшеното мече. Докато чакаха баща ѝ на летището, бе казала на Коко, че се казва Александър. Беше много хубаво име за такова старо поизтъркано мече. Тримата се настаниха край масата и Коко извади сладоледа. За неин ужас Лесли разказа на дъщеря си за сцената с кленовия сироп, когато се запознаха. Клоуи се хвана за корема от смях. Сладоледът бе потекъл по брадичката ѝ, както и по тази на баща ѝ. Сърцето на Коко се изпълни с нежност, докато ги гледаше. Дватама изглеждаха като истинско семейство — сякаш Клоуи всеки ден е с него, а да бъде баща беше съвсем естествено за Лесли.

След като приключиха със сладоледа, Коко запозна момиченцето с кучетата. Тя накара Джак да протегне лапа и да разтърси ръката ѝ, на което Клоуи само се изкиска. Изобщо не се страхуваше от него, а през това време Сали обикаляше около тях и Коко обясни, че е пазила стадо овце в Австралия. После всички се качиха горе. Тази нощ Клоуи щеше да спи с баща си в стаята за гости. Той ѝ смигна над главата на дъщеря си и Коко разбра, че ѝ подсказва, че ще дойде в стаята ѝ, но чак когато малката заспи.

Коко ѝ разопакова багажа, а Лесли я наблюдаваше, докато си мие зъбите. Тя си изми лицето, облече си пижамата, а накрая Коко ѝ помогна да си разплете плитките. Дългата ѝ, копринено мека коса се стелеше на вълни по раменете ѝ. Клоуи се покатери в голямото легло, младата жена я целуна за лека нощ и се върна в спалнята си, а Лесли остана край дъщеря си докато заспи.

Двайсет минути по-късно той влезе при нея с щастлива усмивка и се тръшна на леглото.

— Тя е прекрасна — усмихна му се Коко, като се наведе и я целуна. — Прилича на теб, само че е руса.

— Така твърдят всички — подчерта той гордо. — Тя смята, че ти си много мила и хубава. Поиска да узнае дали те обичам и аз ѝ казах, че те обичам. Винаги съм честен с нея. Тя ми заяви, че ако искам мога да спя тук. Оставих вратата ѝ отворена и лампата в банята да свети. Можем да оставим и твоята, ако не възразяваш.

— Много мъдро — изкиска се Коко и заприлича на малко дете, а Лесли се засмя.

— Да, нали? Бащинството винаги ми се отразява по този начин. Тя ме кара да се чувствам отговорен. Бих искал да я виждам по-често

— промълви той замислено. — Тя е страхотно хлапе.

— Да, така е — съгласи се Коко, а той се пхна в леглото до нея.
— Сигурен ли си, че може да спиш тук?

— Тя ми каза, че може. Дъщеря ми е много досетлива — беше доволен, че тя се чувства толкова непринудено с Коко и му допадна начинът, по който любимата му бе разговаряла с нея. Сега, след като я бе видял с дъщеря си, я обичаше още повече. Беше прекрасно любимите му хора да са под един покрив. Очакваше с радост следващите две седмици, които щяха да прекара заедно. Привлече Коко в обятията си и двамата останаха дълго да лежат така. Въпреки че Клоуи не можеше да ги чуе от съседната стая, а и вече беше дълбоко заспала, те разговаряха шепнешком.

Половин час по-късно Коко също заспа. Кучетата бяха на долния етаж и спяха кротко в кухнята. Коко ги остави там, за да не притесняват Клоуи, а и да не се катерят в леглото при нея.

Цялата къща потъна в тишина. Когато на другата сутрин Коко се претърколи по корем, за да спре будилника, и отвори очи, видя Клоуи да се усмихва насреща ѝ. Явно се бе събудила и бе дошла при тях в леглото. Лесли още спеше, а Коко се засмя, като я видя.

— Гладна ли си? — попита шепнешком малката си ранобудна гостенка и Клоуи кимна с широка усмивка. — Хайде да слезем долу и да потърсим нещо за хапване.

Двете излязоха на пръсти от стаята, за да не събудят баща ѝ. Коко пусна кучетата навън, а Клоуи бе настани непринудено край кухненската маса, сякаш цял живот го бе правила.

— Какво обичаш да ядеш за закуска? — попита младата жена, докато двете се усмихваха една на друга.

— Овесена каша с банан, препечена филийка и чаша мляко.

— Ей сега идват — обяви Коко, извади продуктите и сложи да се топли вода за чая. — Добре ли спа?

Детето кимна щастливо, а сетне се взря изпитателно в Коко.

— Баща ми каза, че те обича. Ти обичаш ли го? — попита със сериозно изражение.

— Да, обичам го — отвърна Коко и постави чиниите със закуската пред нея. — Много. А той много обича теб, най-много от всички — увери тя момиченцето.

— Мама ми позволява да гледам филмите му, когато си поискам — осведоми я Клоуи, докато загребваше с лъжицата овесената каша. Отпи малко от портокаловия сок.

— Аз също обичам да ги гледам — призна си Коко и седна срещу нея. — В нашата стая има огромен екран и ако искаш можем да гледаме някои от филмите му или други. Много е забавно да се гледа на такъв голям екран.

— Татко не обича да гледа своите филми — информира я Клоуи и Коко кимна.

— Зная. С него можем да гледаме някои други.

— За какво заговорничите вие двете?

Те подскочиха, когато Лесли влезе в кухнята. Не го бяха чули, защото беше бос.

— Говорим си как ще гледаме филмите ти на големия екран — обясни Коко, а Клоуи се опита да заговори с уста, натъпкана с банан, и едва не се задави.

Лесли я имитира и всички се засмяха. Кучетата влизаха и излизаха, докато тримата закусваха. Приличаха на щастливо и задружно семейство.

— Искаш ли да заведем Клоуи на плажа днес, когато свършиш работа към обяд? — предложи той. Беше събота и идеята се стори страхотна и на тримата.

— Може ли да плуваме? — попита Клоуи развълнувано, но баща ѝ ѝ обясни, че водата е твърде студена, за да се плува. Не ѝ спомена за акулите, но ѝ каза, че могат да плуват в басейна.

Заведе я да го видят, докато Коко почисти кухнята и се качи горе, за да се облече. Клоуи се върна с баща си и тя предложи да сплете косата ѝ, преди да отиде на работа. Беше забавно да се грижи за детето. Преди да тръгне, пусна водата в банята и обеща скоро да се върне. Клоуи ѝ махна от прозореца, когато Коко потегли с микробуса. Стопляше я мисълта, че като се прибере, те ще я чакат у дома. Това бе съвсем различен живот от този, който бе водила в Болинас, особено от самотните ѝ последни две години. Харесваше ѝ да си представя, че с Лесли и дъщеря му са семейство.

Коко се върна навреме, за да обядват заедно, и веднага след като се нахраниха, потеглиха към плажа. По пътя Клоуи се оглеждаше с интерес наоколо, задаваше въпроси и разказваше на баща си какво е правила през лятото в Хамптън. Осведоми ги, че майка ѝ си имала нов приятел, който имал лодка, и тя щяла да замине за Сен Тропе, след като се срещнат в Монте Карло. Коко се опита да не се усмихва, докато я слушаше. Клоуи правеше остроумни коментари за хората в живота ѝ и вероятно щеше да разкаже на майка си за Коко, щом се върне вкъщи.

— Той изглежда много смешно — описваше детето единия приятел на Моника. — Има голямо шкембе и няма коса, но е много добър. А мама казва, че лодката му била много голяма — Моника винаги бе излизала с богати мъже, помисли си Лесли, докато слушаше дъщеря си. Но щом имаше възможност, защо не? Виждаше, че Коко едва се сдържа да не прихне. — Освен това е стар — добави Клоуи. Беше взела плюшеното мече със себе си и сега го вдигна, за да погледне морето, когато минаваха покрай скалите. След това насочи вниманието си към Коко. Този път шофираше Лесли. — А ти защо не си омъжена и защо нямаш деца? — полюбопитства момиченцето. Тази сутрин отново бе казала на баща си, че Коко е много мила и ѝ харесва.

— Още не съм срещнала подходящия мъж — отвърна младата жена. — И моята майка ме пита същото.

А имаш ли братя и сестри? — Клоуи искаше да знае всичко и не се стесняваше да задава въпроси.

— Имам сестра, която се казва Джейн. Тя е единайсет години по-голяма от мен.

— Това е странно — промърмори Клоуи и я погледна вече съжаление, като се спускаха надолу по хълма към Стинсън бийч. Над океана се стелеше мъгла, но небето бе синьо и времето топло. Климатът винаги бе непредсказуем през август, а в града често ставаше студено и духаше вятър. Местните жители бяха свикнали, а туристите оставаха разочаровани, но Клоуи, изглежда, не я беше грижа. Беше щастлива, че е с баща си и Коко. Май нямаше нищо против да споделя компанията му с друга жена. През годините се бе запознавала с доста негови приятелки. Беше обяснила това на Коко по време на закуска и тя само кимна, докато я слушаше. — А сестра ти омъжена ли е? Има ли деца? — попита с надежда момиченцето. Обичаше да е и играе с други деца, но се чувстваше удобно и в

компанията на възрастни, както бе казал Лесли. Явно бе много контактно и приветливо дете. За шестте си години бе водила доста светски живот.

— Не, тя също не е омъжена — поклати глава Коко. — И няма деца. Тя живее с приятелка, нещо като съквартирантка. Казва се Лиз.

— Сестра ти обратна ли е? — изстреля Клоуи с широко отворени очи и Коко едва не падна от седалката.

Обърна се и погледна детето с предпазлива усмивка, а Лесли се засмя. Беше изтърпял доста подобни разпити от дъщеря си, но за Коко беше нещо ново.

— Какво означава обратна? — Коко реши да се преструва на невежа, за да чуе обяснението ѝ.

— Не знаеш ли? Това означава, когато момчета живеят с момчета и момичета с момичета и понякога се целуват. Но не могат да имат деца, защото само момичета и момчетата могат. Искаш ли да ти кажа как стават бебетата? Мама ми е обяснила — обяви тя важно и прегърна мечето си. Беше странна смесица от дете и възрастен, една прелестна малка палавница, истинска женичка. Коко никога досега не бе срещала създаване като нея и вече я обичаше. Беше трудно да не я обикне човек. Клоуи беше най-забавното момиченце на света.

— Мисля, че не ми се ще да го чуя — побърза да я спре Коко. — Моята майка също ми е казвала. Макар че бях малко по-голяма от теб, когато ми разказа — добави тя. Коко беше на четиринайсет и вече бе научила основните неща от Джейн.

— Звучи доста странно, нали? — отбеляза Клоуи. Вече преминаваха през малкия град Стинсън бийч и се насочиха към Болинас. — Не искам някой да си пъха пениса в мен, когато порасна — обяви тя със сърдито изражение, сетне отново извърна поглед към Коко. — Татко прави ли го с теб? — втренчи се в нея безцеремонно, а Лесли едва не се задави и стрелна с поглед Коко, която се изчерви.

— Ъъ... ъъ... не, не го прави — излъга със заекване тя. Имаше неща, които бе невъзможно да признае пред едно шестгодишно дете, без значение колко добре информирано бе то.

— Ето защо нямаш деца — заключи Клоуи спокойно. — Но един ден ще ти се наложи, ако искаш да имаш бебе. Мама го е правила с татко — заяви го, сякаш това беше нещо глупаво, но е трябвало да го направят преди много години. Очевидно не разбираше пълното

значение на онова, което ѝ бяха казали, макар че бе схванала основното.

— Е, много се радвам, че си се родила — каза Коко весело, опитвайки се да се съвземе от детските откровения. Лесли зави към Болинас и те продължиха по неравния тесен път, водещ до къщата ѝ. — Ето, че пристигнахме — обяви Коко и побърза да слезе от колата, преди Клоуи да се впусне да обсъжда по-деликатни теми, за които младата жена още не бе готова.

Тримата слязоха, Коко отключи вратата на малката си къща, а детето нетърпеливо подскачаше зад нея. Двете кучетата, настанени отзад в микробуса, хукнаха към плажа.

— О, колко е хубаво! — плесна с ръце Клоуи, пъхнала плюшеното мече под мишница. Остави го на дивана и се огледа. — Прилича на къщата на Голдилокс^[2] или Снежанка.

Коко се засмя. Само за пет минути бяха преминали от секс към Снежанка. Клоуи излезе на предната тераса, а Лесли ѝ се усмихна.

— Това е то моето момиче — прошепна. — Казах ти, че е като голям човек. Майка ѝ се отнася така е нея, но в същото време си остава дете. Ти се справи много добре. Обещавам ти, че повече никога няма да правя онова отвратително нещо с теб, освен ако не искаме да си имаме бебе.

Коко се разсмя гръмко и те се присъединиха към момиченцето на терасата.

— Може ли да поиграем на брега?

— Разбира се, нали затова сме дошли. Искаш ли да построим пясъчен замък, или просто да се пошляем наоколо?

— Искам замък! — Клоуи отново плесна с ръце.

В отговор Коко извади няколко тенджери и купи от шкафа и една малка кофа, за да пренасят вода. Малко по-късно, след като си свалиха обувките, тримата се запътиха към брега.

Коко носеше водата, а Лесли построи по-голямата част от замъка. Клоуи го украси с малки камъчета, раковини, плавеи и водорасли. Тя прояви голям творчески размах. Накрая се получи много внушителен и красив замък и всички бяха много доволни. Беше късно следобед, когато се прибраха у дома.

Коко имаше две замразени пици във фризера и достатъчно маруля, за да си направят голяма салата. Коко и Клоуи разтопиха

бонбони с пълнеж в един тиган върху печката, защото Коко ѝ бе обещала да ѝ направи десерт „Искам още“ — две бисквити с разтопени бонбони между тях. Изядоха вечерята около разнебитената стара кухненска маса, а после излязоха на терасата, за да се насладят на десерта и полюбуват на залеза.

Лесли разказа смешни случки от най-ранното детство на Клоуи. Тя вече ги бе слушала, но с удоволствие ги чу отново. Накрая я сложиха да спи в леглото в стаята на Коко. Младата жена бе предложила да прекара нощта на дивана, въпреки че Лесли настояваше той да спи там, но тя смяташе, че е по-добре да е при Клоуи. Дневната беше удобна и топла, а и след като Клоуи си легна, запалиха огън в камината. Коко беше отишла да целуне момиченцето за лека нощ, а то ѝ подаде за целувка и мечето.

— Благодаря ти. Прекарах си страхотно днес — каза Клоуи.

— Аз също — усмихна ѝ се Коко и я зави.

Детето заспа почти веднага, след като тя излезе.

— Дъщеря ти е най-забавното хлапе на земята — прошепна Коко на Лесли, докато седяха прегърнати на дивана.

— Зная — кимна гордият баща. — И безумно я обичам. Никога не съм си го представял, но Моника се оказа добра майка. В някои отношения може би е прекалено модерна за мен като например по въпросите на сексуалното образование и други подобни теми, но мисля, че Клоуи е много отворено, емоционално стабилно и контактно дете. Но не и благодарение на мен. Аз щях да я разглезя най-безобразно и щях да ѝ позволявам да не ходи на училище, за да си играем по цял ден у дома — усмихна се щастливо, а Коко се сгуши до него.

— Ти си много добър баща.

Той беше търпелив, мил, обичлив и грижовен, какъвто беше и към нея.

— Построихте много красив замък — усмихна ѝ се Лесли. — Трябвало е да станеш архитект.

— Предпочитам да съм плажна скитница — подметна младата жена закачливо.

— Е, и с това се справяш чудесно — Лесли я целуна, сетне плъзна ръка под пуловера ѝ, за да погали гърдите ѝ.

— Не смяташ да правиш с мен онова отвратително нещо, за което Клоуи говореше, нали? — подкачи го ти, докато той с престорено сериозно изражение милваше гърдите ѝ.

— Никога! Никога не бих направил подобно нещо особено след като Клоуи спи в съседната стая... но при други обстоятелства бих могъл да бъда убеден да го сторя... ако някога искаш да имаш бебе... — гласът му заглъхна, а Коко му се усмихна загадъчно.

— Може би един ден — напоследък често си мислеше за това. Мисълта да има едно малко момиченце като Клоуи я привличаше все повече.

Двамата останаха до полунощ да лежат прегърнати на дивана. После излязоха на терасата, за да се полюбуват на нощта. Небето бе осяяно с милион звезди, а голямата красива луна сияеше кротко над тях. Седнаха на шезлонгите и побъбриха още около час на различни теми, а след това Лесли се раздели неохотно с нея и отиде да си легне при дъщеря си. Коко се разположи да спи в спален чувал на дивана.

Тримата се събудиха рано, свежи и отпочинали. Лесли направи закуска. Пригответи палачинки с форма на Мики Маус с пълнеж от банани, за които Клоуи обяви, че са любимите ѝ. После отиде да се види с Джеф и да му помогне по ремонта на колата. Беше го видял, че цяла сутрин човърка нещо по мотора, и нямаше търпение да му предложи помощта си. Коко го наблюдаваше с усмивка през прозореца, докато двете с Клоуи разтребваха кухнята. След това излязоха на терасата и тя ѝ прочете приказка.

След два часа Лесли се върна с ръце, оплескани с машинно масло, но с щастливо и доволно изражение на лицето. Обяви гордо, че са поправили колата на Джеф. Беше прекарал страхотна сутрин, заврял под капака на двигателя.

Малко по-късно тримата отидоха с микробуса в Стинсън и дълго се разхождаха по плажа с кучетата. Върнаха се в къщата на Коко навреме за обяд. Лесли и Клоуи поиграха на домино, а Коко ги наблюдаваше. След това изядоха сандвичите с картопки и накрая се настаниха в шезлонгите на терасата, за да се попекат на слънце. Вечеряха с хотдог и си похапнаха за десерт от бисквитите с разтопени бонбони. Никой от тримата не искаше да си тръгва, Клоуи спа през целия път на връщане. Бяха прекарвали чудесен уикенд.

Същата нощ тримата гледаха „Мери Попинс“ върху големия екран в спалнята, а когато Клоуи заспа, Лесли я отнесе в стаята за гости. Коко ѝ бе обещала на следващия ден да я заведе в Чайнатаун, където щяха да вечерят в китайски ресторант „с пръчици“, както бе настояла Клоуи. По-късно през седмицата планираха да посетят зоологическата градина, а преди да си тръгне, на всяка цена щяха да се повозят на въжен трамвай.

— Благодаря ти, че си толкова мила с нея — промълви Лесли, след като се настани в леглото до Коко.

— Никак не ми е трудно — отвърна младата жена с щастливо изражение. Лесли стана и заключи вратата. — Какво правиш? — попита с усмивка тя, сгושена под завивките. Последните дни с Лесли и дъщеря му бяха едни от най-хубавите в живота ѝ.

— Мисля, че трябва да се уединим няколко минути ни спокойствие, което не е никак лесно с дете в къщата — дотогава се бе разглезил, защото бяха само двамата, но в същото време се радваха компанията на Клоуи.

Лесли угаси лампата и взе Коко в обятията си. Установи с удоволствие, че тя е гола. Беше съблякла нощницата, когато той бе отишъл да сложи Клоуи да спи. Той изу боксерките си и след секунди двамата се наслаждаваха на любовта си. Имаха чувството, че идването на Клоуи ги е сближило още повече. А Коко бе осъзнала какво ѝ е липсвало досега и за пръв път се чувстваше цялостна и завършена.

---

[1] Метод за разхождане на кучета без каишки, въведен от Брайън Съливан през 1999 г. Водачът свири със свирка и се нарича Пайд Пайпър — по прозвището на вълшебника, който повежда извън немския град Хамелн плъховете в приказката на братя Грим „Свирачът от Хамелн“. — Б.пр. ↑

[2] „Голдилокс и трите мечета“ — приказка от Робърт Сауди, написана през 1837 г. — Б.пр. ↑

За двете седмици, които Клоуи прекара с тях, успяха да направят всичко, което ѝ бяха обещали, дори преизпълниха програмата. Посетиха зоологическите градини в Оукланд и Сан Франциско, както и восъчния музей във Фишърмен Хуорф. Коко смяташе, че ще е доста страшен за Клоуи, но тя много го хареса. Ходиха два пъти в Чайнатаун и се разходиха на Саусалито. Гледаха филми, возиха се на въжен трамвай, а за уикенда се върнаха в Болинас и този път построиха още по-голям пясъчен замък. Коко я заведе във фабриката за играчки, където позволиха на Клоуи сама да си направи плюшено мече. Александър се сдоби с приятелка — женско мече с розова рокля, което Клоуи нарече Коко. Тя я показа с гордост на баща си, а последната вечер всички плуваха в басейна. Сетне Коко приготви вечерята. Беше направила торта с розова глазура и изписала името на Клоуи с шоколадови бонбони. Сладкарското творение беше килнато малко настрани, но детето много я хареса.

По време на вечерята Клоуи ги попита дали смятат да се оженят, но баща ѝ беше доста уклончив. Отношенията им с Коко още не бяха стигнали дотам, макар че бяха засегнали темата с бебетата. Той все още се опитваше да я убеди да се премести да живее с него в Ел Ей, но засега безуспешно. Тя изпитваше отвращение и ненавист към родния си град, към начина на живот на хората там. Имаше да преодолеят още препятствия, преди да обсъдят евентуален брак, но той обмисляше идеята. Не искаше да казва нищо на Клоуи, тъй като се страхуваше покъсно да не се разочарова, ако нещата между него и Коко не се получеха. Клоуи обичаше Коко, тя ѝ отвърщаше със същото, детето харесваше и кучетата.

— Все пак си мисля, че сестра ти може би е обратна — сподели тя замислено с Коко един следобед, — след като има такова куче. Момчетата имат пудели или пинчери, или малки пухкави кученца. Само момчетата имат кучета като Джак.

— Може и да си права — отвърна младата жена уклончиво. — Ще трябва да я попитам. — Не ѝ се щеше да лъже Клоуи, но още не бе готова да ѝ отговори. Не искаше, когато се върне при майка си, да обяви, че Коко има сестра лесбийка. Тя можеше да си помисли, че си е позволила твърде голяма волност да говори такива неща с детето ѝ, въпреки че май самата Моника не се колебаеше да обсъжда и по-деликатни теми с дъщеря си. Но Клоуи беше нейно дете и тя имаше това право. Коко не желаше да прекрачва някои граници, още повече че в това отношение самият Лесли беше много по-строг и по-традиционен. Двамата, изглежда, имаха сходни възгледи по много въпроси.

По време на гостуването на Клоуи имаха само едно малко недоразумение. Последната вечер момиченцето си изгори пръста, докато разтапяха бонбони с Коко, надвесени над печката. Тя се въодушеви твърде много и докосна нагорещената до червено вилица, опитвайки се да извади разтопената смес. Нададе писък и избухна в сълзи, а на пръста ѝ се образува мехур. Коко реагира мигновено и го пъкна под студената водна струя, а Лесли, чул вика и плача на дъщеря си, нахлу с разтревожено лице в кухнята.

— Какво стана? — попита той, паникьосан от стичащите се сълзи по лицето на Клоуи. — Поряза ли се?

— Изгори си пръста — отвърна Коко, която бе прегърнала момиченцето и продължаваше да държи пръста му под студената вода.

— Нима си ѝ позволила да си играе сама край печката? — викна той обвиняващо, а Клоуи тутакси се извърна към баща си. Сълзите ѝ секнаха.

— Вината не е нейна! — наежи се тя, готова да защитава приятелката си, усетила недоволството му. — Тя ми каза да не пипам вилицата, но аз не я послушах — продължи Клоуи и се притисна в прегръдките на Коко, търсейки там топлина и утеха. — Вече почти ми мина — добави храбро, докато тримата оглеждаха малкия мехур.

Коко го намаза с балсам против изгаряне и му сложи лепенка, а Лесли я погледна виновно.

— Съжалявам. Беше глупаво от моя страна. Просто се изплаших, че се е наранила — беше ужасно да си помисли, че Коко е проявила небрежност, ала като чу сърцераздирателния плач на Клоуи, се уплаши

много. Но сега виждаше, че Коко е не по-малко разтревожена от него, а и освен това се бе справила отлично при инцидента.

— Няма нищо — увери го младата жена и вдигна Клоуи от стола, на който тя седеше до мивката.

— Обичам те, Коко — промълви детето, обви ръце около талията на Коко и се притисна силно към нея, а Лесли се усмихна на двете.

— Аз също те обичам — прошепна Коко в отговор и се наведе, за да я целуне по главата.

— Може ли сега да разтопим още бонбони? — попита усмихнато момиченцето, вдигнало изгорения си пръст.

— Не! — извикаха двамата възрастни едновременно, а после се засмяха.

Лесли все още се чувстваше ужасно заради забележката си, но Коко разбираше страха и загрижеността за детето му.

— Какво ще кажеш вместо това да си хапнем сладолед? — предложи той, а Коко въздъхна с облекчение. Беше се изплашила, когато Клоуи се нарани, но детето отново изглеждаше щастливо и спокойно. След това тримата се разположиха удобно на голямото легло в спалнята, гледаха филм на големия екран и се наслаждаваха на последната си вечер заедно. Клоуи бе спечелила сърцето на Коко.

На другия ден и тримата бяха тъжни, когато Лесли ги караше към аерогарата. Коко едва не се заплака, като се сбогуваше с Клоуи. Предадоха билета ѝ на служителя от летището, който трябваше да я изпрати до самолета ѝ за Ню Йорк.

— Надявам се, че скоро пак ще ми дойдеш на гости — каза Коко и я прегърна. — Тук няма да е същото без теб — наистина го мислеше, а Клоуи кимна в отговор. Сетне се отдръпна и погледна със сериозно изражение към младата жена.

— А татко ще бъде ли тук, ако пак дойда на гости?

— Надявам се. Понякога. И двамата можете да дойдете по всяко време.

— Мисля, че двамата с татко трябва да се ожените — отново бе повторила това, което бе казала малко след пристигането си. Коко и Клоуи се бяха харесали почти мигновено и връзката помежду им бе укрепвала с всеки изминал ден.

— Ще го обсъдим — кимна Лесли и я прегърна силно. — Ще ми липсваш, маймунке. Поздрави майка си от мен и ми се обади довечера.

— Обещавам — рече момиченцето тъжно.

— Обичам те — промълви той и я прегърна за последно. В този момент обявиха полета ѝ и тя се запъти към гишето за преминаване. Обърна се и им махна, щастливо усмихната. Продължи да им маха, а Коко ѝ изпрати въздушна целувка, посочи към сърцето си, а сетне посочи към нея. Двамата с Лесли я гледаха, докато тя изчезна сред тълпата пътници и се насочи към изхода, стиснала билета си в ръка.

Лесли и Коко изчакаха самолетът да излети, в случай че полетът се отложи поради някаква причина. Чак когато се издигна във въздуха, поеха към колата оставена в гаража на летището. Първите минути и двамата бяха потънали в мълчание, замислени за Клоуи и празната къща, която ги очакваше.

— Вече ми липсва — обади се Коко тъжно на връщане. Допреди две седмици никога не бе живяла с дете, а сега не можеше да си представи живота без нея.

— На мен също — въздъхна спътникът ѝ. — Завиждам на хората, които живеят с децата си. Моника е щастлива, че е през цялото време с Клоуи — но не можеше да си представи да е женен за нея. — Ако имам друго дете, бих искал да живея с него. Сърцето ми се къса, когато тя си тръгва или аз я оставям — изглеждаше тъжен през целия път до града и затова двамата решиха да отидат на кино, за да се поразсеят, а и не бързаха да се връщат в празната къща. Чувстваха се като две изгубени души.

Филмът бе динамичен екшън, с много насилие и за малко отвлече мислите им. Когато се прибраха у дома, Клоуи вече бе изминала половината път до Ню Йорк.

Коко отиде да поплува в басейна, а Лесли седна в кабинета, за да прочете сценария, който агентът му бе дал, и да реши дали да приеме предлаганата му роля. По-късно се събраха в кухнята и се взряха тъжно в остатъка от тортата, която Коко бе направила предишния ден за Клоуи. Беше им трудно да се отърсят от чувството за загуба и накрая Лесли направи по чаша чай и седна до масата с усмивка.

— Мога спокойно да кажа, че гостуването ѝ беше пълен успех — рече той. Вече изглеждаше малко по-добре. — Прекарахме си чудесно.

— Нима е възможно човек да не се забавлява с нея? — Коко отпи от чая си. — Надявам се бебето на Джейн и Лиз след шест години да

бъде поне наполовина толкова сладко — вече очакваше с вълнение появата му.

— Между другото, какво мислиш за предложението, Коко? — подхвърли Лесли нехайно. — За онова, да се оженим? — изглеждаше стеснителен като гимназист, като всеки друг нормален простосмъртен, а не като известна кинозвезда. — Аз самият смятам, че идеята е доста интригуваща — добави, преструвайки се на по-уверен, отколкото се чувстваше. Понякога звучеше много британски и това караше Коко да се усмихва. Скъмността и самокритичността му бяха част от огромната му притегателна сила на екрана, както и в истинския живот. Тъкмо заради това го бе обикнала още от първата им среща, от сагата с кленовия сироп.

— Определено е интригуваща — отвърна Коко и му се усмихна. Очите ѝ светеха от любов. — Но вероятно е малко прибързана. Смятам, че първо ще трябва да решим къде ще живеем и как ще се справим с това.

Последното не подлежеше на обсъждане за Коко. Двамата вече живееха заедно от три месеца в къщата на Джейн и това беше добро начало. Тя никога досега не се бе разбирала е някого толкова добре, дори с Иън. Ала най-голямата ѝ тревога си оставаше неговата слава и какъв живот щяха да имат, ако живеят в Ел Ей. Тя искаше всекидневие далеч от публиката и любопитните погледи. Боеше се, че известността ще разруши любовта им. А ако скоро не намереха разрешение на проблема, връзката им нямаше бъдеще.

С изключение на този важен проблем, двамата с Лесли имаха само още едно малко несъгласие, свързано с кучетата, когато една вечер те нахлуха мокри в спалнята и скочиха върху леглото. Лесли заяви сърдито, че това е вече за четвърти път. С изключение на тази случка и с малката разправа за изгорения пръст на Клоуи, те се разбираха прекрасно. Обичаха да бъдат заедно, да живеят заедно. Тя се интересуваше от работата му и той обичаше да изслушва мнението ѝ за сценариите, които му изпращаха. От своя страна Лесли уважаваше работата ѝ, а Коко обожаваше дъщеря му. Единственият облак, засенчващ безметежното им щастие, бе славата му и как би се отразила тя на съвместния им живот.

Имаше неща, които двамата все още не знаеха един за друг — какви хора харесваха или какъв би бил съвместният им социален

живот, тъй като живееха уединено и не се срещаха с никого. Никога не бяха пътували заедно, нито се бяха сблъскали с някаква кризисна ситуация и тя не знаеше какъв ще бъде Лесли, когато е уморен и стресиран от снимките на някой филм. Но по отношение на обикновеното ежедневие си пасваха добре и се разбираха чудесно. И двамата бяха добри и състрадателни хора, които се уважаваха взаимно и се чувстваха добре заедно. Сериозно я тревожеше единствено, че Лесли живее в Лос Анджелис, плашеше я и стилът на живота там, но той, изглежда, бе готов на компромиси. Предложи да живеят в Сан Франциско или Санта Барбара, както и винаги когато имат възможност да прекарват известно време в Болинас. Дори бе склонен да обмисли преместването си в Ню Йорк. Лесли беше отговорен и разумен човек и в никакъв случай не желаше да се налага. Изглеждаше като идеалния кандидат за съпруг, а и той бе сигурен, че тя е идеалната съпруга за него. На нея просто ѝ беше нужно още малко време, за да помисли. Три месеца не ѝ се струваха достатъчно дълго време, за да вземе решение, което ще повлияе на живота им от тук нататък. А статутът му на кинозвезда бе извор на неизбежни и постоянни предизвикателства, с които щеше да им се наложи да се сблъскат.

— Не съм сигурен, че най-важният проблем е къде ще живеем — каза Лесли тихо. Не искаше да я притиска, но вече не се съмняваше, че тя е жената на живота му. С въпроса си предишната вечер Клоуи само го бе подтикнала да се реши да заговори с Коко. — Не можеш да спреш да обичаш един човек или да го напуснеш само защото не харесваш града, в който живее.

— Не става дума за града, а за стила на живот, който е неизбежна част от работата ти — отвърна тя със загрижено изражение. Това беше единственото ѝ притеснение. — Не зная какво означава да живееш с голяма филмова звезда, нямам представа за всички неща, които я съпътстват. Това ме плаши, Лесли. Пресата и папараците и цялото това напрежение и публично разголване на най-интимните ти тайни, всичко това съсипва живота на хората. Трябва добре да обмисля и да преценя. Не искам да проваля кариерата ти или живота си. Обичам нашия живот тук, но това е временна фантазия, нека си го признаем. Ние се крием. Когато стане време да излезем на светло, ще избухне експлозия, която ще се чуе навсякъде. А това ме плаши до смърт. Не искам да те

загубя заради злонамереността и злобата на други хора, които ще се намесят в живота ни, а знам, че това е неизбежно.

— Тогава да започнем да казваме на хората и да видим какво ще стане. Защо не дойдеш с мен в Италия? Ще бъда във Венеция поне месец, а може и два. Можеш да останеш там с мен, ако намериш някого да те замести в работата ти. Ще си помислиш ли за предложението ми? А може би ще отскочим за няколко дни до Ел Ей и ще видим ефекта от съвместната ни поява — той беше готов да заяви на целия свят, че е влюбен в нея. Всъщност умираше да го видят с Коко, да сподели щастието си с цялата планета. — Обичам те, Коко — промълви нежно. — И каквото и да се случи, както и да реагира пресата, аз ще бъда до теб.

Тя му се усмихна през сълзи.

— Предполагам, че просто съм изплашена. Ами ако медиите ме намразят или направя нещо глупаво, което ще те провали? Никога досега не съм била обект на обществено внимание. Но зная какво са причинили журналистите на татковите клиенти. Не искам същото да се случи и с нас. Сега всичко е просто, но никога няма да бъде същото, когато се разбере за връзката ни — младата жена знаеше също, че можеха да разполагат само с две седмици, изпълнени с идилично щастие. След две седмици той се връщаше в Ел Ей, за да започне снимките на новия си филм. Оставаха им само броени дни. След това всичко щеше да излезе наяве. Лесли също го знаеше. Не можеше да го отрече и се тревожеше за нея. Тя беше затворен човек, обичащ простия, уединен живот, а той беше публична личност и живееше в свят, където бе много трудно да опазиш личния си живот, ако не и невъзможно. През последните три месеца бяха невероятни късметлии, но и много предпазливи. Но след като се върне в Ел Ей, а след това и по време на снимките във Венеция, всяко негово движение щеше да се следи от таблоидите и пресата. Коко имаше нужда да види всичко това, да го вкуси, преди да реши дали ще може цял живот да се подложи на тази диета.

— Нека да караме едно по едно, стъпка по стъпка — промълви той, когато мобилният ѝ телефон иззвъня.

Беше Джейн, за да провери как вървят нещата. След бомбата с майка им тя се обаждаше малко по-често. Събитието донякъде бе сближило двете сестри. Лесли стана, заобиколи масата и целуна Коко,

преди да излезе от кухнята. Самият той не бе намерил още задоволителни отговори на всички въпроси относно брака, а и знаеше, че на Коко ще ѝ е нужно време, за да се приспособи към реалностите в живота му. Сега не изглеждаше толкова ужасена както в началото, но още не я бе убедил. Нямахше намерение да се отказва от борбата, но я остави да говори със сестра си насаме. Обаче имаше намерение много скоро пак да повдигне въпроса. Коко му беше благодарна, че не я притиска. И без това беше разстроена от скорошното му заминаване от Сан Франциско.

Коко попита Джейн как върви бременността ѝ и тя ѝ каза, че всичко е наред. Добави, че двете с Лиз били много развълнувани и все още не можели да повярват, че само след пет месеца в дома им ще има бебе. Коко също още не можеше да го възприеме. Никога не си бе представяла, че Джейн ще стане майка и още не можеше да го повярва. Смяташе, че я познава добре, но се оказа, че може би не е било достатъчно.

— Поне мога да ти кажа, че къщата ти ще е идеална за шестгодишно дете. Дъщерята на Лесли беше тук за две седмици и много ѝ хареса. Много се забавлявахме — от другата страна на линията последва кратко мълчание; сестра ѝ слушаше, без да коментира.

— Между другото, как мина? — попита накрая Джейн хладно.

— Страхотно. Тя е най-сладкото дете, което съм виждала. Надявам се, че ще имаш момиченце и то ще прилича на нея.

— Звучи сякаш тя е някакво чудо — отбеляза сестра ѝ предпазливо. — Надявам се, че не е счупила нещо.

— Разбира се, че не е. Тя е отлично възпитана — тонът на Джейн изнерви малко Коко, особено след разговора с Лесли. Усещаше се, че говори прекалено много в опит да прикрие притеснението си. — Водихме я навсякъде — в зоологическата градина, возихме се на възен трамвай, в Чайнатаун, Саусалито, в музея на восъчните фигури. Изобщо си прекарахме страхотно.

— Ние? Има ли нещо, което не си ми казала, Коко? — Джейн все още не можеше да повярва, че подозренията на Лиз са истина, но чутото внезапно я разтревожи. — Става ли нещо между теб и Лесли? — попита безцеремонно.

От страна на Коко последва дълга пауза. Би могла да я излъже, както досега, но си спомни за разговора си с Лесли отпреди малко. Беше време да излязат на светло, да престанат да се крият. И беше най-добре да започнат от семейството. За начало тя реши да бъде откровена с Джейн.

— Да — отвърна кратко. Нямаше представа какво ще последва. Навярно изумление, но може би и одобрение, след като Лесли беше приятел на Джейн. За пръв път сестра ѝ не можеше да ѝ натяква, че е неподходящ, че е от различен свят, както беше с Иън и с всички останали преди него. Но Коко отново грешеше.

— Да не си се побъркала? Имаш ли представа кой е той? Та той е една от най-големите звезди на планетата! Медиите живи ще ви изядат. За бога, та ти разхождаш хорските кучета в Болинас! Не си ли помислила каква бомба ще е това?

— Аз съм и дъщеря на Бъз Барингтън и Флорънс Флауърс, както и твоя сестра. Отраснала съм в този свят.

— И избяга от него, за да станеш хипи. Той е имал връзка с половината от най-изисканите жени на земята и с всяка жива кинозвезда. Та те ще те хапнат за закуска и ще те изплюят. Ти ще бъдеш срам за него. Как си могла да направиш нещо толкова глупаво? Помолих те да живееш в къщата ми и да се грижиш за кучето ми, а ти се чукаш с моя гост, който случайно се оказва най-прочутата световна кинозвезда? Какво си мислите и двамата? — беше жестока и не мереше приказките си и както винаги се нахвърли с цялата си злост върху Коко.

— Всъщност мислим, че сме влюбени — прошепна Коко. Мразеше сестра си и всичко, което ѝ бе казала, но в същото време бе изпълнена с безкраен страх, че е права.

— Как можеш да си такава глупачка? Това е най-тъпото нещо, което съм чувала. Той ще те забрави пет минути, след като се върне на работа. Ще спи с поредната си партньорка и всичко ще бъде на първа страница на таблоидите, а ти ще станеш за смях, поредният трофей на колана му! Повярвай ми, познавам много добре Лесли Бакстър — точно в този момент той влезе в кухнята и видя отчаянието, изписано на лицето на любимата му. Мигом разбра какво е направила сестра ѝ. Никога не пропускаше да я уязви и нарани. Въпреки че беше приятел на Джейн, Лесли знаеше, че тя може да бъде истинска кучка, най-вече

към по-малката си сестра. Изтича и прегърна Коко през раменете, тя обаче се отдръпна от него и това го разтревожи. Досега никога не го бе правила.

— Ще видим какво ще стане, след като той се върне в Ел Ей — произнесе Коко загадъчно и Лесли излезе отново от стаята. Не искаше да се натрапва. Винаги беше учтив, почтителен и дискретен.

— Нищо няма да стане — сръза я Джейн грубо, — повярвай ми, всичко ще приключи в деня, в който си тръгне. И вече е. Ти просто още не го знаеш. Тази история няма бъдеще за теб. Сигурна съм, че той е невероятен любовник, но това ще е всичко, което ще получиш от него. За него ти си само една мимолетна авантюра, при това не особено ласкателна. Ще се срамува от теб — Коко искаше да й каже, че двамата току-що бяха говорили за брак, но не посмя. Думите на Джейн я нараниха, направо й прилоша. Но сестра й беше права. Тя се самозалъгваше, ако си мислеше, че ще може да се впише в света на Лесли. — Надявам се, че ще се осъзнаеш, ще се събудиш и ще слезеш на земята, Коко. Поне не се унижавай, като се влачиш след него. Когато си тръгне, остави го и не му досаждай повече. Изобщо не е трябвало да се забъркваш с него. Мислех те за по-умна или поне за жена е повече самоуважение, която няма да е поредният задник за расов жребец като него — думите й бяха обидни и жестоки, но Джейн често беше такава. Особено е по-малката си сестра. Винаги е била. Бременна или не, нищо не се бе променило.

— Много ти благодаря — Коко преглътна сълзите си. Искаше единствено да сложи край на това мъчение. — Пак ще се чуем — каза и натисна червения бутон за край на разговора, докато сълзите се стичаха по страните й. Нямахше да достави това удоволствие на Джейн да разбере, че плаче. Лесли влезе отново и я погледна.

— Какво, по дяволите, се е случило? Какво ти е направила тя сега? Харесвах сестра ти, но се кълна, че откакто те познавам, започнах да я мразя заради онова, което ти причинява. Тя винаги ми е била добра приятелка, но се отнася с теб отвратително и наистина ще я намразя! — възкликна Лесли разгневен.

— Просто недоразумения между две сестри — Коко се опита да защити Джейн, въпреки че тя за секунди можеше да я срине със земята. На Лесли му се искаше да направи същото с нея, той поне й беше достоен противник.

Коко хлипаше, обляна в сълзи, и той я взе в прегръдките си.

— Тя е права — промълви през сълзи младата жена. — Каза ми се, че се държа като лека жена и съм полудяла, че ще се срамуваш от мен, че съм само поредният трофей на колана ти, че си бил с най-красивите жени на света, че медиите ще ме изядат жива на закуска и ще ме изплюят и че всичко между нас ще е свършено в деня, в който си тръгнеш — изрече всичко на един дъх, покрусена от злостните думи на сестра си. Коко беше неутешима, а сърцето ѝ бе разбито. В очите на Лесли избухнаха гневни пламъци.

— Кълна се, че ще убия тази жена! Откъде, по дяволите, тя ще знае какво ще направи пресата? И на кого му пука? Ти си прекрасна, красива, интелигентна почтена жена, най-милата и добрата на света и за мен е чест да бъда с теб! Мястото ми е в краката ти. Сестра ти не заслужава да лъска обувките ти! Тя е една злобна и жестока кучка! Ревнува те. Ти винаги ще бъдеш по-млада от нея. И пет пари не давам за всички глупости, които ти е надрънкала. Коко, нито една от тях не е истина. Нищо няма да свърши, когато си тръгна. За нас всичко тепърва започва. Искам да дойдеш с мен и смятам да кажа на целия свят колко съм щастлив, че съм с теб. Всички ще те харесат и обикнат. Попитай Клоуи — усмихна ѝ се нежно той, взрян с безкрайна любов в очите ѝ, — тя знае. А е много трудно да заблудиш едно дете, особено моето — всичко, което казваше, звучеше прекрасно, точно това искаше да чуе тя, но злобата на сестра ѝ бе проникнала дълбоко, бе наранила душата ѝ.

— Грешиш — настоя младата жена, но не толкова убедено, както преди. Лесли бе успял да заличи донякъде болката от думите на Джейн. — Може да навредя на кариерата ти — звучеше като наранено дете, винаги ставаше така, озовеше ли се близо до по-голямата си сестра.

— Не, ако те изгубя, кариерата ми ще пропадне, защото ще се превърна в безнадежден пияница — Коко се засмя през сълзи, но Джейн бе улучила в целта, бе изрекла всичко, от което Коко се страхуваше и което не искаше да чува. — Тя е чудовище! — заяви Лесли яростно. — Повече не говори с нея. Джейн трябва да се извини и на двама ни. Аз те обичам и само това има значение.

След няколко минути той я поведе нагоре по стълбите и я положи нежно в леглото. Измина още час, преди Коко да се успокои

напълно, но му разказа всичко, което я мъчеше, изля всички страхове, които разяждаха душата ѝ. С всяка изминала минута той ставаше все по-бесен. Помисли си дали да се обади на Джейн и да ѝ каже какво мисли за злобната ѝ и безсърдечна атака срещу сестра ѝ, както и за липсата ѝ на уважение и към двамата. Но реши, че не си заслужава и вместо това се съсредоточи върху Коко. Не даваше и пукната пара какво си мислеше Джейн за тях, двамата.

Накрая, след нежните му думи и целувки, Коко започна лека-полека да се отпуска и успокоява. Той ѝ се усмихна и бавно свали дрехите ѝ, а тя вдигна очи към него. Съвсем ясно си спомняше как сестра ѝ я нарече „поредния задник за расов жребец“ и „мимолетна авантюра, при това не особено ласкателна“.

— Какво правиш? — попита тя тихо, докато той целуваше шията ѝ, а горещите му устни я накараха да потръпне.

— Мисля да опитам да ти направя още веднъж онова отвратително нещо. Искам да съм сигурен, че го правя добре. Нужна е доста практика, за да се усъвършенства човек в тези неща — заяви той сериозно, а Коко се засмя. И когато свали и последната ѝ дреха, вече не я бе грижа за думите на Джейн. Лесли беше любовта на живота ѝ.

11

След заминаването на Клоуи последните две седмици от престоя на Лесли в Сан Франциско изминаха неусетно. Всеки миг им бе скъп и те постоянно бяха заедно. Той имаше да организира доста неща, преди да започне следващия си филм, но остана с Коко до последната минута. Щеше да бъде в Ел Ей десет дни, после щеше да замине за снимките в Италия, и искаше Коко да го посети там. Тя му обеща, че ще отиде за няколко дни.

Не бе говорила с Джейн от последния им разговор. Сестра ѝ се бе опитала да ѝ се обади на следващия ден, но Коко не отговори. Беше чула достатъчно грубости и нямаше желание да слуша повече. Джейн бе разказала на Лиз за сблъсъка им на следващата сутрин, преди да тръгнат за снимачната площадка. Лиз не беше изненадана от новината за ромansa между Лесли и Коко, но бе изумена от реакцията на Джейн.

— Защо си толкова разстроена? — попита Лиз, докато наливаше кафето.

— Той е мой приятел, не неин — нацупи се Джейн, сякаш бе дете, изключено от някоя игра.

— Той може да е твой приятел — напомни ѝ Лиз, — но сега е нейно гадже. Това е различна и специална връзка. Лесли е чудесен човек, сериозен и почтен и аз не мисля, че е такъв женкар, за каквото го смяташ. Не мисля, че е безотговорен и само се забавлява с нея.

— Имал е безброй връзки — настоя Джейн.

— Както и много други — подчерта Лиз и се вгледа разтревожено в партньорката си. Можеше само да гадае какви ги е наговорила Джейн на сестра си и колко я е обидила. — От това ли се боиш? Че той само си играе с нея? Защищаваш сестра си или просто не искаш да е забъркана с някого от приятелите ти? Ако е последното, не е честно спрямо нея. Тя ни направи услуга, а след като ние сме му позволили да остане в къщата, случилото се помежду им си е тяхна работа, не наша.

— Той ще я направи за смях! — не се предаваше Джейн и изгледа кръвнишки Лиз.

— Не съм съгласна с теб — заяви твърдо Лиз. — И не мисля, че е справедливо да предполагаш подобни неща. И двамата са възрастни и знаят какво правят и какво искат. Също като нас.

— Защо все си на страната на другите? На майка ми, на Коко. Всеки път, когато направят нещо глупаво или възмутително, ти заставащ на тяхна страна — обвини я Джейн.

— Аз те обичам, но невинаги съм съгласна с теб. А в случая мисля, че грешиш.

— И какво може да иска той от нея? Та тя разхожда кучета, за бога!

— Не бъди такъв сноб. Тя е много повече от това и ти го знаеш. А дори и да не беше, Лесли има право да се влюби в нея. А аз смятам, че той е много подходящ за Коко, ако тя съумее да се справи с всичко, което съпътства славата му.

— Но няма да успее — отсече Джейн убедено. — Тя няма куража. Избяга от Ел Ей и напусна университета. Тя е малодушна и неуверена.

— Не, не е! — възпротиви се решително Лиз. — И каквото и да решат, това си е тяхна работа.

— Той ще я пусне като горещ картоф в минутата, в която започне следващия си филм, а това е след две седмици, доколкото знам. И колко дълго смяташ, че ще продължи аферата им? Лесли ще спи с партньорката си във филма и ще забрави за Коко и хипарския ѝ живот на плажа.

— А може би не. Може би случилото се между тях е истинско — не спираше Лиз. Не знаеше защо, но имаше чувството, че е така. Те много внимателно бяха опазили тайната си и това я караше да мисли, че отношенията им са сериозни. Надяваше се да е така. Много харесваше и двамата. — Коко има право сама да разбере какво се е случило помежду им и какво означава за тях. Ако той няма сериозни намерения, тя много скоро ще е наясно.

— Както и половината свят, като прочете за това в таблоидите. Нямаат нужда от подобни главоболия, нито пък ние. Обичам Лесли, но нямам желание да чета как сестра ми е последното му завоевание.

— Смятам, че за него тя е нещо много повече от това. Освен това той държи на теб и не би се възползвал от сестра ти, нито ще се позабавлява с нея и ще я захвърли.

— И двамата са луди, ако си въобразяват, че от това ще излезе нещо. Помни ми думата, че няма да стане, дори и в момента и двамата да имат съвсем сериозни намерения. Коко няма да се справи с постоянното напрежение в живота му. Ще се срути като кула от карти.

— Мисля, че трябва да имаш повече доверие в сестра си. Тя не рухна, когато Иън умря.

— Не, само дето през последните години живее като дивачка. И какво ще стане, когато папараците обсадят къщата ѝ и започнат да я преследват? Кому е нужно това? Коко живее в измислен свят, Лиз, а явно и той също, ако си въобразява, че тя може да е част от живота му. Медиите ще я направят за смях.

— А може би не. Ако пожелае, тя може да се справи с всичко.

— Коко никога няма да се върне да живее в Ел Ей. А той не може да живее в бараката ѝ на плажа. Той има кариера, много по-голяма от нашата.

— Нека видим какво ще се случи — настоя Лиз тихо. — Освен това смятам, че в момента не това е най-важното. Ако е решила да опита, Коко се нуждае от подкрепата ни. Няма нужда от сарказма и нападките ти.

— Не съм я нападнала — изсумтя Джейн и изгледа ядно партньорката си, но и двете знаеха, че е сторила точно това. Лиз го прочете в очите ѝ и във виновното изражение на лицето ѝ. — Просто ѝ казах какво мисля.

— Понякога с теб това е едно и също. Не осъзнаваш колко много могат да наранят думите ти. Можеш да бъдеш много рязка и безсърдечна.

— Добре де, добре. Ще ѝ се обадя — обеща Джейн на излизане от апартамента. Филмът вървеше много добре и щяха да го завършат по-рано, отколкото смятаха. В крайна сметка Коко се бе грижила за дома им през цялото време, без да се оплаква, но също бе имала изгода. Сега вече знаеха каква.

Но когато по-късно същата сутрин Джейн потърси Коко на мобилния ѝ телефон, тя не отговори, нито го стори по-късно следобед. След два дни Джейн разбра, че сестра ѝ не желае да говори с нея.

Дотогава първоначалният ѝ яд бе преминал и се чувстваше много зле. Реши да се обади на Лесли и да види какво ще ѝ каже той.

Гласът му бе леденостуден, когато отговори на обаждането ѝ и видя номера ѝ, изписан върху дисплея на телефона.

— Какво има? — попита той лаконично. Британският му акцент си личеше повече от обикновено. По реакцията му Джейн разбра колко много е наранила сестра си и се настрои отбранително.

— Коко ми каза за горещия ви летен романс — подхвана тя с небрежен тон, опитвайки се да омаловажи нещата, а и тайно се надяваше да е така. Лятна забегка. Без значение какво бе казала Лиз.

— Не бих го нарекъл точно така — сръза я той. — Дватама със сестра ти се влюбихме. Тя е изключителна жена, при това много мила и добра. През последните три месеца ти ми направи голяма услуга и благодарение на гостоприемството ти аз съм най-щастливият човек на земята. Обаче не е трябвало да ѝ казваш всички онези грозни неща. Намирам го за непостижимо. Не зная каква муха те е ухапала по задника, Джейн, но предлагам да се стегнеш. Ако още веднъж си позволиш да говориш по този начин с Коко, можеш да забравиш за приятелството ни. Не желая да имам нищо общо с хора като теб, които, без да се замислят, обиждат и нанаяват останалите. Какво е това? Някакъв вид спорт за теб? Живееш с една от най-милите жени на света, каквато е и сестра ти. Предлагам ти да се поучиш от тях.

Думите му улучиха право в целта и Джейн се почувства, сякаш я бяха зашлевили през лицето, точно каквото бе и намерението му. Той не искаше Джейн да разстройва Коко, нито да ѝ казва, че той ще я изостави, ще забрави за нея или ще ѝ изневери в минутата, щом изчезне от погледа му. Никога досега в живота си не бе обичал друга жена толкова силно.

— Нямам нужда да ми казваш как да говоря със сестра си. Казах ѝ това, което мисля и все още го мисля. Не се опитвай да ме заблуждаваш, Лесли. В мига, в който започнеш филма, ще си в леглото с партньорката си и няма да даваш и пукната пара за Коко, а следващата седмица няма дори да си спомняш за нея.

И двамата се познаваха от дълго време.

— Благодаря ти за доверието — процеди Лесли. — Не е нужно да си груба с мен или с Коко. Повече няма какво да ти кажа, освен ако не се научиш как да се държиш с хората или не си купиш сърце. Може

би Лиз ще ти даде назаем половината от нейното, защото е два пъти по-голямо от обикновените сърца. Ти имаш само две големи неща, Джейн. Таланта и устата си. Безкрайно уважавам първото, но не желая да имам нищо общо с последното. Просто остави Коко на мира.

— Защо? Защото ѝ казвам истината? Нямах да си толкова сърдит, ако не беше точно така. Звучи, сякаш съм ти развалила играта.

— Няма никаква игра — отвърна той тихо. — Аз обичам сестра ти. И ако имам късмет, ще я убедя да живее с мен в Ел Ей.

— Не разчитай на това. Тя има фобия от Ел Ей и всичко, което представлява. Страда от някакъв вид детска травма, нежелание да расте сред известни и успели хора. Тя ни мрази и накрая ще намрази и теб. Коко не може да се справи с този начин на живот. А доколкото я познавам, няма дори да се опита.

— Аз бих имал повече вяра в нея — отвърна Лесли студено, молейки се Джейн да греши. Беше улучила сърцевината на проблема.

— Ти ще се разочароваш от нея, Лесли — Джейн вече говореше по-спокойно. Двамата бяха равностойни, каквито двете сестри не бяха. Коко не можеше да се сравнява с Джейн. Тя не беше нито злонамерена, нито корава. — Ние всички сме разочаровани от нея. Тя може и да е започнала тази история с теб, но няма да я довърши. Ще се откаже. Коко не притежава куража да издържи докрай, нито да живее твоя живот. Затова разхожда кучета, вместо да е адвокат. Заради това живее на плажа, сред сърфисти, избягали от реалния живот преди четирийсет години. Един ден и тя ще стане като тях. Даже вече е — в гласа ѝ прозвуча горчивина.

— И защо те притеснява толкова, че тя разхожда кучета и е напуснала университета? — попита Лесли, като попадна право в десетката. Джейн беше толкова амбициозна, обсебена от манията за успех и слава, че не можеше да приеме това, което Коко бе избрала за свое житейско поприще. — Мен не ме притеснява ни най-малко. Уважавам я за смелостта да не се съревновава с всички вас. За нея това не би било честно състезание. Тя не е корава като вас. Нито пък зла, слава богу. Тя е нежна душа, която е открила своя свят.

— Много ти благодаря за психологическия анализ на сестра ми. Повярвай ми, аз я познавам по-добре от теб. Обичам я, но тя е слаба. През целия си живот се лута като изгубена.

— А аз мисля, че я познавам по-добре от теб. Тя е много по-добър и стойностен човек и от теб, и от мен. Тя не е предала ценностите си. Следва това, в което вярва, и живее съобразно с принципите си.

— Ако си я накарал да повярва, че ще може да се справи с огъня, на който се пържиш всеки ден, заблуждаваш и себе си, и нея. Тя ще се спаружи като суфле още първия път, когато светкавиците на фотоапаратите защракат в лицето ѝ или те види в обятията на някоя кинозвезда. Ще побегне и ще се скрие вдън земя.

— Ще направя всичко по силите си, за да не се случи — увери той Джейн, но в душата си също се притесняваше за това.

Както и Коко. Не беше лесно да си звезда или да обичаш такава. И Коко отлично го знаеше.

— Е, пожелавам ти късмет — завърши Джейн саркастично.

След разговора и двамата бяха ядосани. Лесли мразеше Джейн за начина, по който се отнасяше към сестра си, и за нещата, които ѝ бе наговорила. Понякога беше толкова сурова и безмилостна в нападките си. Джейн не си поплюваше и не цепеше басма никому. Освен това беше бясна, че той толкова яростно защитаваше Коко. За какъв се смяташе? Все още кипеше от гняв, като вечерта разказваше на Лиз за разговора си с Лесли. Но Лиз знаеше, че Лесли може да се защити достойно, за разлика от Коко, постоянно наранявана от острия език на сестра си.

Лесли също сподели с Коко за обаждането на Джейн, когато същия следобед излязоха да се разходят в Криси Фийлд със Сали и Джак. Тя не каза нищо, докато слушаше, а той смекчи някои реплики, които си бяха разменили, защото не искаше повече да наранява Коко, но държеше тя да знае, че е защитил и нея, и любовта им. Смяташе, че е крайно време да го направи. През цялото време двамата се държаха за ръцете.

— Не е трябвало да го правиш заради мен — въздъхна младата жена. — Мога и сама да се защитя. — „Но не толкова добре, колкото аз“, помисли си Лесли, припомняйки си нещата, казани от Джейн. Малцина можеха да оцелеят при такава атака. Смяташе, че съдбата е проявила милост, задето Джейн вече е била напуснала къщата, докато Коко е растяла.

— Ти не би трябвало да се защитаваши от собствената си сестра. Семейството не е това. Или поне не би трябвало да бъде.

— Те всички са такива — поклати глава Коко, замислена за родителите си и за сестра си. — Нямах търпение да се махна оттам.

— Сега разбирам защо. Мразя нещата, които ти казва, предположенията, които прави. Не мога да понеса факта, че тя е убедена, че аз само си играя с теб, че това е мимолетна афера и за двама ни. Ти си жената на моите мечти — увери я той и се наведе, за да я целуне.

Двамата останаха така дълго, притиснати един до друг, докато хората ги подминаваха тичешком, усмихвайки се на хубавата влюбена двойка. Никой не го разпозна.

Същата вечер им се обади Лиз, за да се извини за поведението на Джейн. Обясни, че е изнервена от всекидневните снимки, както и от бременността. Но съжаляваше, че партньорката ѝ е била толкова груба и с двамата. Лесли подчерта, че чувствата и намеренията му към Коко са сериозни, а Лиз отвърна, че го разбира и им пожела щастие.

Това беше още едно нещо, за което да мислят и с което трябваше да се справят през последните дни от престоя му в Сан Франциско. Вечерта, преди да замине, я изведе на вечеря в един приятен ресторант. Помоли за тиха и уединена маса и направи резервацията на името на Коко.

И двамата бяха потиснати. През последните три месеца и половина животът им бе като вълшебна приказка, но и Лесли и Коко знаеха, че никога вече няма да е същото. Не можеха да избегнат реалния живот и промяната щеше да е огромна. Това плашеше Коко, но и Лесли много се тревожеше. За това как ще реагира тя, заради неизбежната няколкомесечна раздяла, така трудна и за двама им. Мисълта да е далеч от нея го ужасяваше, както и нея, и той не искаше да е сам във Венеция, закъдето заминаваше след десет дни.

— Кога ще можеш да дойдеш в Ел Ей? — попита за стотен път Лесли.

— Уговорих се с Ерин, приятелката на Лиз, да ме замести за три дни през този уикенд — по лицето му се изписа облекчение. Думите на Джейн доста го бяха разтревожили. Страхуваше се, че Коко изобщо няма да дойде в Лос Анджелис. — Тя ще се грижи за Сали и Джек. Джейн не желае тя да спи в къщата.

— Аз ще се опитам колкото е възможно да разчистя графика си, но по някое време ще се наложи да отида на снимачната площадка. Ако искаш, ти можеш да дойдеш с мен — не искаше нито минута да е далеч от нея и се надяваше, че продуцентът и режисьорът няма да ангажират цялото му време. Щеше да се опита да свърши по-голяма част от работата си, преди тя да пристигне.

— Ще го решим на място. Аз мога да те чакам в хотела — щяха да отседнат в „Бел Еър“, където бяха прекарали една нощ в началото на връзката им. — Мога да посетя и майка си, ако не е много заета или не работи върху нова книга — Коко знаеше, че когато майка ѝ пише, не се вижда с никого. — Ще ѝ се обадя, след като уточниш графика си. В Ел Ей, ти си на първо място, а не майка ми — усмихна му се младата жена и сърцето му се разтопи.

Последната им нощ заедно бе изпълнена с много нежност и ласки. Любиха се няколко пъти. Коко се събуди на зазоряване. Наблюдаваше изгрева на слънцето, докато Лесли спеше в прегръдките ѝ. Не можеше да си представи как ще живее тук без него. Щеше да се чувства толкова самотна и дори в къщата ѝ в Болинас вече нямаше да е същото. Сега той бе станал част от света ѝ, неочаквано се бе превърнал в неотделима брънка от живота ѝ. Но много добре осъзнаваше, че неговият свят е много по-голям от нейния. Имаше да прави много други неща. Времето, което бяха прекарали заедно в Болинас, бе безценен дар. И тя беше благодарна на Джейн за това, макар че сестра ѝ не вярваше в дълбочината и сериозността на чувствата им, нито пък в общото им бъдеще. Както винаги, бе изпратила текстово съобщение на Коко, за да се извини за голямата си уста. И Коко бе отговорила. Беше ѝ благодарила, но не бяха разговаряли отново. Явно разговорът между Джейн и Лесли бе постигнал ефекта, който искаше той. Джейн се бе оттеглила от полесражението и така бе най-добре за всички. Лесли не даваше и пукната пара за мнението на Джейн, тревожеше го само това, което бе казала на Коко. Не искаше по-голямата ѝ сестра да я разстройва никога повече. Лиз също бе посъветвала партньорката си да се отдръпне и да не се намесва. А и Джейн беше заета с приключването на филма в Ню Йорк.

Предишната вечер Коко бе помогнала на Лесли да си опакова багажа. Таксито, което щеше да го откара на летището, щеше скоро да пристигне. Същия ден имаше работна среща на снимачната площадка,

но той бе останал с нея до последната възможна минута. Трябваше да хване полета за Ел Ей в девет сутринта, а за целта се налагаше да тръгне от къщата в седем и половина. Лесли застана на прага и я целуна за последен път.

— Пази се — промълви той. — Скоро ще се видим. Ще ти се обадя по-късно веднага щом имам малка пролука в графика. А и след няколко дни ще си в Ел Ей — каза го, за да окуражи и себе си, и Коко. Не искаше да се разделят.

— Обичам те, Лесли — рече младата жена тихо, внезапно осъзнала, че той вече не принадлежи само на нея. Щеше да се върне в своя свят, където и други хора имаха права над него. Продуценти, режисьори, филмови компании, почитатели, агенти, приятели. Искаше или не, вече щеше да се наложи да го споделя с всички тях.

— Аз също те обичам — прошепна той, целуна я още веднъж и забърза към колата. Не биваше да изпуска самолета. Продуцентът бе предложил да изпрати частния самолет на компанията, но Лесли отказа. Щеше да пътува в бизнес класа. А след като Коко нямаше да е с него, нямаше защо да се тревожи как да я предпази от любопитни погледи.

Тя му махна, когато таксито потегли, а той ѝ прати въздушна целувка, сетне колата се насочи към Дивисадеро, зави наляво и изчезна от погледа ѝ.

Коко се върна в къщата, едва сдържайки сълзите си. Качи се горе и легна на леглото, където много скоро щяха да спят сестра ѝ и Лиз. И без това тук нищо вече нямаше да бъде същото без Лесли. Накрая стана и облече пуловер и джинси. Трябваше да отива на работа. Ала мислите ѝ изцяло бяха заети с Лесли. Имаше чувството, че някой е изтръгнал сърцето ѝ.

Той ѝ се обади от летището, когато Коко разхождаше големите кучета. Беше се задъхала от тичането, а Лесли тъкмо щеше да се качва на самолета.

— Не забравяй, че те обичам! — напомни ѝ той.

— Аз също — усмихна се младата жена. Поговориха няколко минути, докато се настаняваше в първа класа и стюардесата го помоли да си изключи телефона.

А тя трябваше да продължи с обичайните си задължения и живота си, който сега ѝ се струваше безсмислен без него. Питаше се

как само допреди четири месеца смяташе, че е доволна и щастлива от ежедневието си. Вече не беше така.

Изведе всички кучета според графика, а в четири часа отиде в центъра. Трябваше да напазарува. Ако ще се среща с него в Ел Ей, трябваше да изглежда добре. От години не си бе купувала дрехи, с изключение на джинси и тениски. Остана в града чак докато магазините затвориха и когато се прибра у дома, микробусът беше пълен с пазарски торби. Беше купила и два куфара, където да ги побере. Искаше Лесли да се гордее с нея, като се видят в Лос Анджелис.

12

Самолетът излетя от Сан Франциско в десет сутринта. Приземи се на пистата на летището на Лос Анджелис в единайсет, а към обяд Лесли щеше да се срещне с нея в хотел „Бел Еър“. Каза ѝ, че ще изпрати кола е шофьор да я посрещне. Надяваше се да прекара с нея два часа на обяд между две делови срещи, а след това трябваше да се връща на работа. Вечерта възнамеряваха да останат в апартамента. Но на следващия ден бе поканен да присъства на вечерята, давана от продуцента за целия екип и звездите. Лесли щеше да я вземе със себе си. Приемът щеше да се състои в къщата на продуцента. Предвиждаше се да бъде първата официална среща на изпълнителите във филма; в него участваха много звезди, но Лесли беше най-голямата. Това щеше да бъде и дебютът на Коко, която щеше да се появи като негова дама на толкова важно събитие. Беше си купила секси черна рокля за коктейли и великолепни нови сандали с високи токчета.

Колата и шофьорът я очакваха на летището, както Лесли бе обещал. След като натовариха багажа ѝ, автомобилът се понесе към хотел „Бел Еър“. Коко се опитваше да не мисли какво може да се случи на следващия ден, а да се концентрира само върху предстоящата среща с любимия си. Питаше се дали тук ще бъде различен. Може би дори само след няколко дни раздяла всичко щеше да се е променило. Дали Джейн беше права? Това беше най-големият страх на Коко.

Този път бяха настанени в още по-голям апартамент. В езерото отново плаваха бели лебеди, а градината бе все така красива. Хотелът тънеше в покой, а апартаментът бе великолепен. Тя тъкмо се оглеждаше, за да види къде да оставят багажа ѝ, когато вратата се отвори. Коко се обърна и видя сияещия насреща ѝ Лесли. Той се страхуваше, че тя ще размисли и в последната минута ще отмени пътуването си. Втурна се към нея и с такава сила я прегърна, че едва не я задуши. Дватамата приличаха на две отдавна изгубили се деца, които

най-после се бяха намерили след войната. Изминалите четири дни бяха мъчение и за двамата.

— Мислех, че никога няма да дойдеш! — възкликна той и я притисна към гърдите си, сетне я отдръпна, за да я погледне. Тя изглеждаше много елегантна и сякаш помъдряла и пораснала за тези четири дни. Беше облечена в джинси, велурено сако и мек бял пуловер, подчертаващ фигурата ѝ, а краката ѝ бяха обути в секси обувки с високи токчета. Косата ѝ падаше свободно по раменете, дълга и лъскава, а в ушите ѝ блестяха малки диамантени обеци. Той никога не я бе виждал толкова издокарана и беше впечатлен от добрия ѝ вкус и колко изискано изглеждаше. В Сан Франциско и двамата носеха обикновени дрехи дори когато излизаха да вечерят навън. Никога досега не бе виждал Коко толкова стилно облечена. — Леле! — възкликна той възхитен. — Ти си неотразима!

— Чувствам се като Пепеляшка на бала. Всеки миг може да се превърна в тиква.

— Е, ако го направиш, ти ще бъдеш моята тиквичка и аз ще те преследвам из цялото кралство с кристална пантофка в ръка — обувките ѝ бяха марка „Лубутен“ и напълно оправдаваха славата си. Като човек, движещ се в обществото на изискани дами, той тутакси разпозна червените подметки. — Между другото и твоите обувки много ми харесват. — Беше изпълнен с възхищение и гордост.

Коко си помисли, че той е много красив. Носеше една от идеално скроените си английски ризи, шити по поръчка, джинси, мокасини от кожа на алигатор, а върху раменете си бе праметнал кашмирен пуловер. Беше се подстригал и се бе измил с шампоан с оцветител, за да прикрие няколкото сиви нишки в косата си. Сега изглеждаше потъмна отпреди. Беше точно онзи прочут Лесли Бакстър, когото тя стотици пъти бе гледала на екрана. Но очите му ѝ казваха, че е неин и това беше всичко, което искаше.

Коко похвали разкошния апартамент, а Лесли ѝ каза, че е знак на внимание от страна на продуцента.

— Той ми предложи за уикенда да отидем в къщата му в Малибу. Там е по-уединено оттук — беше се постарал да осигури всичко, за да е щастлива, както и да ги предпази от любопитни погледи. Наля две чаши шампанско. — За нашето бъдеще — вдигна тост Лесли и я целуна. Коко взе една огромна ягода и я поднесе към устата му, а десет

минути по-късно бяха вече в леглото. Сякаш бяха изминали векове, откакто за последен път беше в обятията му, и двамата искаха да наваксат пропуснатото. Поръчаха си обяд в апартамента, а след това Лесли трябваше да бърза към студиото за друга среща, за да обсъди с режисьора последните поправки в сценария. Когато той излезе, Коко отиде да се изкъпе. Лесли обеща да се върне към шест.

Същия следобед Коко се обади на майка си и секретарката ѝ съобщи, че пишела нова книга. Коко не каза, че е в Ел Ей, и прекара остатъка от следобеда в разходки из градината, после почете малко от книгата, която си носеше. Времето беше топло и приятно. Лесли се върна с един час закъснение в седем. Тази вечер останаха в стаята, поръчаха вечеря, гледаха телевизия и поговориха за срещата му. Той харесваше екипа и продуцента, познаваше режисьора и ѝ обясни, че е с труден характер, но обикновено постига великолепни резултати. И преди беше работил с него. Сериозните снимки щяха да започнат във Венеция. Лесли се оплака малко от един от колегите си актьори и отбеляза, че Мадисън Олбрайт — актрисата, изпълняваща главната роля — е много хубаво момиче.

— Има ли за какво да се тревожа? — попита тя, докато лежах на дивана в дневната на просторния апартамент, а той бе отпуснал глава в скута ѝ. Коко галеше косата му, а той приличаше на дремещ котарак. Оставаше само да замърка от удоволствие. Толкова много му бе липсвала през последните четири дни.

— Няма нужда да се тревожиш за нищо и никого — увери я Лесли. — Аз съм този, който трябва да се тревожи, след като те видях как изглеждаше, когато пристигна — тя бе окачила новите си дрехи в гардероба и бе дала да изгладят черната ѝ коктейлна рокля, за да е безупречна за партито в дома на продуцента на следващата вечер. Лесли още не ѝ бе казал, че ще присъстват и журналисти. Не искаше да я плаши, макар че нямаше причина за тревога. Те щяха да знаят единствено, че е дамата му за вечерта. Чак след като ги засекат няколко пъти заедно, ще разберат, че двамата са гореща двойка и тя е новата му любов. Бившата му луда приятелка вече се бе сгодила, така че това бе минала история, и вече никой не се интересуваше от нея. Кратката им връзка бе типична за холивудските любовни афери, които идваха и си отиваха, макар че конкретно тази му бе причинила доста неприятности, но поне бе успял да попречи да се раздуха из пресата,

въпреки изявленията и обвиненията ѝ, че е гей. Всички вече бяха забравили за това.

Легнаха си рано, понеже на следващата сутрин имаше среща. Клоуи им се обади малко преди да заспят. Тя беше останала до късно с детегледачката, тъй като майка ѝ бе излязла. Същия ден бе започнала училище и им разказа за първия си учебен ден. Заяви, че вече имала много нови приятели. Докладва на Коко, че нейната съименница — розовото мече — се чувства добре. Разговорът с нея припомни на Коко лятната им идилия.

Двамата с Лесли спаха като деца в удобното легло, а телефонистката на хотела ги събуди в седем часа сутринта. Лесли трябваше да бъде в студиото най-късно в осем и го очакваше дълъг ден. Каза ѝ със съжаление, че няма да може да се видят за обяд, защото ще работят с режисьора до шест или осем вечерта. Лесли щеше да се върне в хотела, за да се преоблече и да отидат заедно на приема. Тя му обеща дотогава да е готова. Смяташе следобед да отиде на фризьор.

— Нали няма да ти е скучно, докато ме чакаш? — изглеждаше разтревожен по време на закуската. Изпи чаша кафе, за да се разсъни, а тя предпочете чаша чай.

— Не се притеснявай, всичко ще е наред — усмихна му се младата жена. — Ще обиколя някои магазини и ще отида в музея — все пак бе родена и отраснала в този град и го познаваше. Тук имаше стари приятели, с които би могла да се види, но нямаше желание. Идваше толкова рядко, че през годините бе изгубила връзка с тях. А и животът ѝ бе доста различен от този на съученичките ѝ, една част от които се бяха превърнали в типични домакини от Бел Еър или се занимаваха с шоу бизнес като актьори, актриси или продуценти. Тя бе една от малкото, които бяха напуснали Ел Ей. Повечето от тях обожаваха града.

Лесли я целуна за довиждане и тръгна, защото колата с шофьора вече го чакаше. Коко си взе душ, облече се и напусна хотела в десет. Никой не ѝ обърна внимание, тъй като още не можеха да я свържат с Лесли. Все още беше една от многото анонимни граждани, така че можеше да си позволи да обиколи на спокойствие магазините по Мелроуз, да обядва в ресторанта на Фред Сегал, а после да посети „Музея на изкуствата“ в Лос Анджелис. В четири влезе във фризьорския салон на хотела и накрая в шест се прибра в апартамента.

Разполагаше с достатъчно време, за да се изкъпе и облече, преди Лесли да се върне. Той се появи точно в седем. Изглеждаше уморен и носеше разръфания сценарий, изпъстрен с безброй бележки. На следващия ден щяха да получат новия сценарий с нанесените промени. Имаше да научи доста дълги и твърде сложни реплики.

— Как мина денят ти? — попита той, след като я целуна. За него бе огромна радост да я види след тежкия и изморителен ден. Тя беше неговото тихо и уютно пристанище, където да си отдъхне и почине след напрежението на работния ден. Харесваше му да е част от нормалния му живот. Това беше всичко, за което мечтаеше и за което още не смееше да се надява.

— Беше забавно — отвърна Коко. Изглеждаше отпочинала и щастлива, а той се усмихна и я огледа с възхищение. Тя беше по прашки и черен дантелен сутиен, с диамантени обеци и обувки на високи токчета. Косата ѝ бе дълга и блестяща. Смяташе да облече роклята в последната минута, за да не я измачка.

— Много хубаво одеяние — подкачи я той, докато изпиваше с поглед дългите ѝ стройни крака и идеалната ѝ фигура. Смяташе, че изглежда фантастично. Във фризьорския салон ѝ бяха направили маникюр и педикюр. Хубавото момиче, което разхождаше кучета в Сан Франциско и в което се бе влюбил, сега се бе превърнало в красив лебед. Обичаше оригиналната версия, но трябваше да признае, че харесваше и тази.

Втурна се към банята, за да си вземе душ и да се избърсне, и след няколко минути се появи свеж, с още мокра коса, ухаещ на одеколон. Закопча копчетата на безукорно бялата риза, обу черни панталони, черно кашмирено спортно сако и мокасини от крокодилска кожа. През това време Коко облече черната коктейлна рокля. Беше секси, но не и вулгарно предизвикателна — с достатъчно дълбоко деколте, за да загатне извивката на гърдите, но в същото време изискано дискретна. Изглеждаше красива и спря дъха му, докато двамата се изпиваха с погледи. За пръв път щяха да се появят заедно в света на Лесли.

— Ти си най-красивата жена, която някога съм виждал — промълви той, неспособен да откъсне възхитения си взор от нея, когато напускаха стаята.

Коко стискаше под мишница малка черна, сатенена чантичка. Всичко в нея бе стилно и подчертаваше красотата ѝ. Лесли я хвана под ръка и се запътиха към алеята, където ги очакваше колата. Изведнъж блесна светкавица на фотоапарат. Коко се сепна за миг, но бързо се овладя и двамата влязоха в колата. Тя не каза нищо, Лесли я потупа нежно по ръката и продължиха да си бърбят до дома на продуцента.

Спряха пред разкошно имение, пред чийто главен вход стояха прислужници в ливреи, за да паркират пристигащите коли. Очевидно щеше да бъде много по-голям и бляскав прием, отколкото очакваха, но във филма участваше цяла плеяда големи имена във филмовия бизнес. Отвън нямаше папараци и Лесли въздъхна с облекчение и побърза да я поведе навътре;. Озоваха се в мраморно фоайе с величествено изпита стълба. По стените висяха картини, достойни за Лувъра. Имаше две платна на Реноар, едно на Дега и още едно на Пикасо. Влязоха в огромен салон, където множеството се тълпеше пред красивите антики и безценни произведения на изкуството. Продуцентът ги приветства топло и целуна Коко по бузата.

— Много съм слушал за теб — усмихна ѝ се той. — Познавах баща ти. Той дълги години беше мой агент. Познавам също и майка ти, и сестра ти. Ти идваш от семейството на холивудски легенди, скъпа моя.

Докато той говореше, Лесли се усмихваше на една възхитителна жена, която приближаваше към тях, и Коко мигом я позна. Беше Мадисън Олбrait, изпълнителката на главната роля и партньорка на Лесли във филма.

— Мади, бих искал да ти представя Коко — рече Лесли, а домакинът им изчезна в тълпата, за да посрещне новопристигналите гости.

— През цялата седмица не е спрял да говори за теб — заяви Мадисън с усмивка. Носеше джинси, сандали с високи токчета и широко горнище, украсено с изкуствени диаманти. Имаше невероятна фигура и дълга руса коса. Беше на възрастта на Коко, но изглеждаше на осемнайсет с огромните си очи и безупречна кожа.

Двете жени си поговориха няколко минути, а Коко се опита да не се впечатлява прекалено от присъстващите на приема. Напомни си, че в дома на баща си се е срещала с много влиятелни и известни хора, но все пак оттогава бе минало доста време. Чувстваше се много по-

нервна, отколкото изглеждаше. Но Лесли не се отдели нито миг от нея, представи я на всички, а през по-голяма част от времето ръката му обвиваше талията ѝ.

Преди да поднесат вечерята, сред тълпата се появиха неколцина журналисти, сякаш изникнали от въздуха, и започнаха да снимат големите звезди. Лесли беше начело на списъка им. Една репортерка погледна заинтригувано към Коко и повдигна вежди. Обърна се към Лесли и зададе въпроса, чийто отговор несъмнено би заинтригувал почитателите му.

— Нова жена в живота ти?

— Не е толкова нова — засмя се актьорът. — Познаваме се отдавна. От години съм приятел на семейството — отвърна, без да отделя длан от талията ѝ. Усети, че Коко трепери и взе ръката ѝ в своята.

— Как се казва? — продължи да разпитва репортерката.

— Колет Барингтън — отвърна Коко, представяйки се с пълното си име.

— Да не си едната от дъщерите на Флорънс Флауърс? — жената продължи да драска с бясна скорост в бележника си.

— Да.

— Чела съм всичките ѝ книги и много харесвам филмите на сестра ти — усмихна се хищнически репортерката и заприлича на баракуда. Коко добре познаваше този тип. — Чия рокля носиш?

Коко искаше да отвърне „моята“, но знаеше, че е длъжна да играе по правилата. Беше се съгласила да дойде с Лесли и трябваше да се държи, както се очакваше от неговата придружителка. Поне това му дължеше.

— На Оскар де ла Рента.

— Много е сладка — отбеляза репортерката, а сетне се извърна към Лесли, докато фотографът ги снимаше. — И така, Лесли, това нещо сериозно ли е, или какво? — „Какво“ в случая означаваше поредното хубавичко лице.

— Госпожица Барингтън бе достатъчно любезна, за да се съгласи да ме придружи тук тази вечер, което е достатъчно изпитание за всяка цивилизована личност — отвърна Лесли и отправи към жената една от прочутите си ослепителни усмивки. — Не мисля, че трябва допълнително да проваляме репутацията ѝ.

Репортерката се засмя и изглежда, обяснението я задоволи за момента.

— Кога заминаваш за Венеция? — смени темата тя.

— Следващата седмица — знаеше всички подходящи отговори и как да отбягва неудобните въпроси.

— Вълнуваш ли се, че ще работиш с Мадисън Олбрайт?

— Изключително много — отвърна той с преувеличен възторг и репортерката отново се засмя. — Имам предвид горнището, което е облякла. Всички онези изкуствени диаманти биха заслепили всеки мъж, даже да го ослепят — изрече игриво, сетне доби сериозен вид. — Тя е прекрасна актриса и за мен е чест да работя с нея. Сигурен съм, че ще се справи блестящо с ролята си.

— Късмет с филма — пожела му журналистката и се запъти към друга знаменитост. Зададе подобни въпроси на останалите, както и десетината други журналисти, допуснати до бляскавия прием на продуцента. Всички бяха старателно подбрани, с цел да се извлече максимална изгода от публикациите им.

Лесли прошепна на Коко, че всичко прилича на цирково представление. Фотографите щракаха усърдно. Направиха няколко снимки на Лесли и Коко, както и само с него, а трима пожелаха да го снимат с Мадисън. След това репортерите и фотографите бяха любезно отпратени и вечерята бе сервирана по масите край басейна. Всяка маса бе украсена с орхидеи, а във водата плаваха още стотици от екзотичните цветя. Лесли я погледна внимателно, докато се настаняваха.

— Добре ли си?

Тя се бе справила фантастично с представителите на медиите, държанието ѝ бе премерено, едновременно мило и любезно. Не даде никаква конкретна информация за нищо, освен за роклята си. Беше огромно облекчение да е с някого, който не му се подмазва или не го целува непрекъснато, нито се е обвил около него като змия, както правеха повечето актриси, с които бе излизал, за да се възползват от известността му. Коко не се състезаваше с него за светлината на прожекторите, нито демонстрираше по-голяма близост, отколкото съществуваше помежду им, за разлика от всичките му досегашни партньорки. Но в същото време беше толкова елегантна и спокойна, че не можеше да се разбере дали е само дама за вечерта, или нещо повече.

Лесли ѝ бе благодарен за дискретността и такта. Докато я наблюдаваше, осъзна, че подобни ситуации не са новост за нея и Коко се бе представила отлично, много по-добре, отколкото самата тя вярваше, че е способна.

— Добре съм — усмихна му се младата жена. Вечерта щеше да е идеална, ако нямаше журналисти и фотографи, но някои неща не можеха да бъдат избегнати. Подозираше, че ще присъстват на приема, но не се бе осмелила да го попита. Не искаше да се напруга допълнително.

— Ти беше великолепна — прошепна Лесли, после я запозна със сътрапезниците им, повечето от които бяха актьори във филма с половинките си.

Беше прекрасна вечер и Лесли и Коко благодариха на сбогуване на продуцента и съпругата му. Бяха сред първите, които напуснаха приема. Лесли смяташе, че достатъчно е уважил колегите си, а и виждаше, че Коко е уморена.

Отвън чакаха четирима фотографи, за да снимат тръгващите си гости. Те скочиха към Лесли; той им се усмихна, без да трепне, стиснал ръката на Коко.

— Как се казва тя? — извика единият.

— Пепеляшка! — отвърна актьорът. — Внимавай, защото може да те превърне в мишка — подметка шеговито и влезе в лимузината, придърпвайки Коко. Захлопна вратата и колата потегли, а Лесли въздъхна облекчено и я погледна. — Може би ще се зарадваш, скъпа, ако ти призная, че и аз мразя подобни вечери. Те са по-тежки и от работата ми. Имам чувството, че лицето ми ще се разпадне, ако се усмихна още веднъж.

— Ти беше фантастичен — погледна го с горда усмивка Коко.

— Както и ти. Много ли ти беше неприятно? — загрижено попита той.

— Не — отвърна младата жена честно, — всъщност колкото и да е странно, се забавлявах. Особено когато не посещавам често подобни сбирки. Мадисън е прекрасна — подхвърли тя, опитвайки се да не издаде тревогата си, но сърцето ѝ се бе свило. Много добре си спомняше всичко, което ѝ бе наговорила сестра ѝ за партньорките му във филмите, с които скоро се озоваваше в леглото.

— Мисля, че ти си много по-красива от нея. Изглеждаше вулгарна в онази блуза. А новите ѝ гърди са с четири размера по-големи. Кълна се, че от последната ни среща са се увеличили два пъти. Ти си много по-хубава и елегантна от нея. И аз бях много, много горд с теб — завърши той и си личеше, че е искрен. — Благодаря ти, че се подложи на това изпитание заради мен.

— Хубаво ми е да съм с теб — промълви младата жена. Дори нямаше нищо против представителите на медиите. — Ако винаги е така, мисля, че ще мога да се справя.

Не му се щеше да го признае, но не искаше и да я лъже.

— Става много по-лошо от това. Тази вечер се държаха много прилично, иначе щяха да бъдат изхвърлени незабавно, а можеше да има и по-лоши последици за тях — усмихна ѝ се отново, когато пристигнаха пред хотела. Слязоха и бързо се отправиха към апартамента, в случай че някой фотограф се мотае наоколо, но никой не ги последва. Понякога Лесли се придружаваше от бодигардове, но не и тази вечер. Всичко беше под контрол и мина без сътресения.

Лесли свали самото и обувките си и се изтегна на дивана. После си спомни за нещо, което продуцентът му бе дал, и го извади от джоба си, за да ѝ го покаже.

— Това са ключовете от къщата в Малибу. През уикенда ще е на наше разположение — обяви тържествено и ги хвърли на масичката. Беше петък вечер и той се надяваше сутринта, след като се събудят, да я заведе там.

Коко съблече роклята си, закачи я и го последва в спалнята. Вечерта беше успех и тя бе оцеляла. Беше вълнуващо да е с него, освен това усещаше, че той е много горд с нея, както и тя с него. Няколко минути по-късно вече бяха в леглото. Колкото и приятна да бе вечерта, все пак бе доста изтощителна и за двамата и те се радваха, че свърши. Останалата част от уикенда щеше да бъде само за тях. Лесли беше толкова уморен, че заспа още преди тя да угаси лампата. Коко го целуна нежно по бузата, но той дори не помръдна. Беше мъртъв за света. Денят наистина бе дълъг, изпълнен с много напрежение и работа.

На следващата сутрин си поръчаха закуска в апартамента и Лесли прегледа внимателно вестника. Без да каже нищо, ѝ го подаде. Беше там — голяма снимка на двамата, докато разговаряха с Мадисън

Олбрайт. Името на Коко беше отдолу, но без коментар. Всичко изглеждаше съвсем прилично.

— Хубава снимка — отбеляза доволен Лесли.

Половин час по-късно напуснаха хотела и се отправиха към Малибу. Не беше трудно да открият къщата на продуцента. Хладилникът бе зареден с всичко необходимо, а сградата бе разкошна, разположена точно край брега. Коко отново се почувства като Пепеляшка. Да бъде с него бе като вълшебна приказка.

Прекараха един прекрасен уикенд. Разхождаха се по плажа, спаха в удобните шезлонги на терасата, играха карти, гледаха филми, любиха се и разговаряха за хиляди неща. Беше точно почивката, от която имаха нужда, а Лесли обеща следващата седмица да отиде при нея в Болинас. Щеше да бъде малко сложно, но той искаше да е с нея колкото е възможно повече, преди да тръгне за Венеция.

— Какво ще кажеш да дойдеш при мен там, след като се настаня? — попита той лениво, докато си отдъхваха на терасата след дългата разходка по брега.

— Не мисля, че ще мога, преди Джейн и Лиз да се приберат. Не съм сигурна, че ще мога да си намеря заместник за толкова дълго, но ще опитам. А ти и без това ще си зает по цял ден на снимачната площадка — изтъкна тя разумно, но той беше разочарован. Не искаше да се видят чак след като се върне от Италия.

— По някое време все ще се връщам в хотела. А ти можеш да ме придружаваш на снимките или да разглеждаш Венеция. Градът е прекрасен.

Коко си помисли, че той е прекрасен.

— Ще опитам. Обещавам. Лиз каза, че до две седмици ще се приберат — това означаваше, че те, двете, ще се върнат до една седмица след неговото заминаване. — Ще видя дали Ерин ще се съгласи да ме замести — този уикенд тя бе поела клиентите на Коко и харесваше работата, а и парите, което бе истинска благословия за двамата с Лесли. Коко имаше чувството, че ще може често да се възползва от услугите на Ерин, ако тя е свободна. Жената имаше друга работа на половин ден и трябваше допълнително да уредят нещата.

— Ще полудея без теб — въздъхна Лесли. — Мразя да съм далеч от теб — прошепна тъжно, но и на нея никак не ѝ харесваше. Четирите дни, след като замина от Сан Франциско, бяха истинска агония. А това

беше само началото. Той постоянно пътуваше заради филмите си и често отсъстваше през по-голяма част от годината.

— Ти също ще ми липсваш — погледна го Коко, опитвайки се да не мисли за това. Но поне през следващия уикенд, преди да тръгне за Венеция, щеше да дойде в Болинас.

Той искаше да я попита дали обмисля възможността да се премести да живее с него в Ел Ей, но не посмя. Знаеше, че е твърде скоро. А и нещата невинаги щяха да вървят толкова гладко, както предишната вечер. Приемът в дома на продуцента бе внимателно подготвено и организирано представление. Знаеше колко много мрази Коко светските сбирки, а и него често го отегчаваха. Това бе част от живота му, но не и от нейния. Тя не бе длъжна да се съобразява с изискванията на шоу бизнеса, но той да. А понякога нещата излизаха от контрол, превръщаха се в истинска лудница, където никой нормален и разумен човек не би искал да живее.

В неделя следобед се върнаха в хотела. Отвън стоеше самотен фотограф, който ги снима, когато излизаха от колата. Коко видя, че Лесли се подразни, но отпрати блестяща усмивка към обектива. Придържаше се към философията, че „ако те спипат, по-добре е да не се държиш като убиец, въоръжен със секира, готов всеки миг да я стовари върху нечия глава“. Затова на снимките винаги изглеждаше усмихнат и доволен.

Двамата побързаха да се приберат в апартамента, но никой не ги проследи. Папараците не бяха добре дошли на територията на хотел „Бел Еър“. Останаха в апартамента със спуснати завеси чак докато стана време Коко да тръгва. Любиха се и поспаха малко, после Лесли я събуди с нежелание. Тя си събра багажа, взе душ заедно с него и се облече. Щеше да се качи на последния самолет за Сан Франциско. Ерин не можеше да я замества повече. Бяха прекарвали три вълшебни дни, а Лесли го очакваше дълга седмица, изпълнена с последните съвещания преди началото на снимките.

Лесли взе чантите ѝ, за да не викат пиколото, подаде ги на шофьора и се обърна, за да каже нещо на Коко, когато залп от светкавици избухна в лицата им. Последва истинско стакато от изщраквания, Коко се заслепи от светлините и докато се усети, сякаш прелетя във въздуха и някой я натика в колата. Лесли се стовари отгоре

й, крещейки на шофьора да потегля. Замаяна и задъхана, тя се обърна изумено към Лесли.

— Какво беше това? — простена младата жена.

— Папараци. Цяло ято. Скъпа моя, дотук с репутацията ти. Вече не можеш да минеш само за моята дама за вечерта. Шоуто започна — изрече го с добре овладян глас. Беше преминавал през това хиляди пъти, ала на нея й беше за пръв път. — Нараних ли те, като те бутнах? — попита загрижено той, а тя поклати глава.

— Всичко стана толкова бързо, че не разбрах какво ме сполетя. Не знаех дали ти ме бутна, или те.

— Не исках да те накажат като мухи на мед, а тъкмо това щяха да направят. Бяха около десетина. Предполагам, че някой е пуснал клюката и бяха дошли само да проверят. Получиха каквото искаха и сега са по горещата следа. Радвам се, че тази вечер заминаваш. Щеше да е много неприятно за теб — пък и, слава богу, папараците нямаха представа къде да я открият в Сан Франциско.

Лесли изглеждаше спокоен и Коко се опита да последва примера му и да не позволи случката да я разстрои. Но без съмнение тайната им бе разкрита. „Добре дошла в света на Лесли.“ И той беше прав, невинаги щеше да е толкова цивилизовано, както предишната вечер. Сегашната атака бе груба и безцеремонна, но той бе успял да я защити благодарение на инстинктите и опита си.

Изпрати я до гишетото за проверка на паспортите и я целуна. Наоколо не се виждаха никакви фотографии. Само неколцина пътници го разпознаха и започнаха да си шушукат. Чак след като я целуна за сбогом и Коко си тръгна, приближи някакъв непознат и го помоли за автограф. Той й махна и тя му се усмихна, а после мина през пропуската. Вече й липсваше. Докато вървеше сама към изхода за пътниците, имаше чувството, че каляската се е превърнала в тиква.

13

За голямо изумление на Коко, майка ѝ се обади в осем часа на следващата сутрин, малко преди да тръгне за работа.

— Мили Боже, сега пък какви ги вършиш?

Коко нямаше представа за какво говори майка ѝ. Беше се успала и бързаше за първите си клиенти.

— Тъкмо тръгвам за работа. Защо?

— Е, явно напоследък си правила и нещо много повече. В сутрешните вестници се мъдрят най-различни клюки за теб и Лесли Бакстър. Пише, че си прекарала заедно с него уикенда в Бел Еър и че си последното му завоевание. Кога се случи всичко това? — започна да я разпитва.

— През лятото — отвърна Коко предпазливо. Не искаше да го обсъжда с нея, нито да чува язвителни забележки, както от Джейн. Напоследък майка ѝ изглеждаше по-смирена заради връзката си с толкова по-млад мъж, но тя си оставаше същата, каквато винаги е била. Някои неща никога не се променяха.

— Не мислиш ли, че той е прекалено висока топка за теб?

— Когато не е в Ел Ей, той е съвсем нормален човек.

— Когато са някъде другаде, те всички са като останалите. Или повечето от тях. Но, Коко, той е много, много голяма звезда, а ти не си. Накрая той ще се върне при своите. Ти навярно си като глътка свеж въздух за него, но това няма да трае дълго — предупреди я майка ѝ, повтаряйки, макар и доста по-смекчено, думите на Джейн.

— Благодаря ти за доверието — отвърна младата жена хладно, — но в момента не мога да го обсъждам. Закъснявам за работа.

— Е, забавлявай се с него, но не го взимай на сериозно.

— Ти така ли се отнасяш към Гейбриъл?

— Разбира се, че не. Защо казваш подобно нещо? Ние сме заедно от година и изпитваме огромно уважение един към друг. Връзката ни не е само лятно приключение — отвърна тя обидено.

— Е, може би и нашата не е. Ще видим какво ще стане.

— Ще се окажеш с разбито сърце, когато те изостави заради някоя известна актриса. Освен това е твърде възрастен за теб.

Коко завъртя очи, докато я слушаше.

— Не мога да повярвам, че точно ти ми го казваш. Трябва да тръгвам, мамо.

— Е, просто бъди внимателна. Наслаждавай му се, докато е с теб.

И двете затвориха и Коко се качи разстроена в микробуса. Защо всички си мислеха, че той ще си поиграе с нея и ще я захвърли? Защо една кинозвезда също да не може да се влюби или да бъде нормален човек, да иска нещо повече от мимолетна връзка с поредната си филмова партньорка? Защо всички са толкова уверени, че тя не означава нищо за него? Реакцията им се основаваше на мнението им за нея, а не толкова за него. Че тя е толкова незначителна и невзрачна, че не би могла да значи нищо за него, че всичко ще свърши много бързо, защото тя не го заслужава. През целия ден беше потисната, а не можеше да говори с Лесли чак до късния следобед, защото той беше на срещи. Накрая ѝ се обади в шест, обаче звучеше буквално като изцеден.

— Здравей, скъпа. Как мина денят ти? — попита той, а тя веднага му разказа за обаждането на майка си. Джейн също ѝ бе позвънила, но Коко не вдигна.

— Всичко е толкова изтъркано — заговори на един дъх Коко. — Кинозвезда и невзрачна провинциалистка, която разхожда кучета. Майка ми се държа така, сякаш съм само един задник, при това единствено за временна употреба.

— Не се подценявай — възрази той с напълно сериозен тон. — Мисля, че си страхотен задник, при това за многократна употреба.

— О, я млъквай! — скастри го тя, но се усмихна за пръв път през деня.

— Не обръщай внимание на тези неща. Днес във вестниците има доста писано по въпроса. Включително и страхотна снимка как съм обгърнал задника ти с две ръце, докато те набутвам в колата. Мисля, че тази е любимата ми.

— И какво пишат? — разтревожи се Коко.

— В един от вестниците те наричат „моята последна красавица“. А друг те определя като мистериозното ми ново гадже. Обикновените

неща. Не сме направили нищо лошо. Ти не си се проснала пияна на земята, нито пък аз. Не сме правили секс на публично място, макар че не е зле да опитаме. Просто пише, че си последната ми страст или настоящата ми забивка, или каквото и да е там. След като свикнат да ни виждат заедно, нещата ще се уталожат. В момента пикантната интрига е коя си ти и къде живееш. А след като не живееш тук, а аз скоро ще замина, всичко ще бъде наред — но какво щеше да стане, ако живееше там, с него? Всеки ден щяха да ги преследват. Точно заради това тя не искаше да се премести в Ел Ей. — Не се тревожи. Рано или късно щеше да се случи. Сега вече сме на показ и това е. Все едно да изгубиш девствеността си с пресата, боли само първия път и докато се държим благоприлично в обществото, всичко ще е наред.

Тя си помисли, че той е прекалено оптимистично настроен, но не искаше да спори с него. Мислите ѝ все още бяха заети със случилото се, когато по-късно вечерта майка ѝ се обади отново. Коко бе решила да не вдига телефона, но накрая все пак отговори. Майка ѝ се обаждаше, за да ѝ каже, че някаква репортерка ѝ се обадила, за да я пита къде живее дъщеря ѝ. Коко се запита дали не е същата от партито в къщата на продуцента, която я бе попитала дали не е дъщеря на Флорънс Флауърс. Лесли ѝ бе казал, че в един от вестниците бил упоменат този факт. Майка ѝ каза на секретарката си да отговаря, че Коко живее в Европа и е била в Ел Ей само за няколко дни.

— Много умно от твоя страна, мамо. Благодаря ти — наистина ѝ беше благодарна, въпреки предупрежденията ѝ, че няма да задържи интереса на Лесли много дълго.

— За малко ги отклоних от следата. Кога ще се видиш отново с него? — майка ѝ бе любопитна как се развива връзката им.

— Този уикенд. В Болинас. Той заминава следващия понеделник за Венеция, където ще се снима филмът, и ще остане там месец или два.

— Това може да е краят на авантюрата ви. Той ще работи през цялото време с партньорката си, а ти ще си на хиляди километра далеч. Обикновено холивудските романси не оцеляват при подобни разстояния. Отсъствието пренасочва интереса им към тези, с които работят, а не към онези, които са оставили у дома. Това е нещо като проклетие за актьорите.

— Благодаря за утешението — рече Коко мрачно. Вече го бе чувала.

— Трябва да бъдеш реалистка, щом си решила да се обвържеш с някого като него — Коко искаше да я попита доколко реалистична бе тя по отношение на любовника си с двайсет и четири години по-млад от нея, но не го направи. Винаги бе уважавала майка си много повече, отколкото тя нея. — Коя е партньорката му във филма? — продължи да разпитва Флорънс.

Коко изреди имената на няколко актриси, сред тях и това на Мадисън Олбрайт.

— Вероятно тя ще бъде избраницата му — заключи майка й безжалостно. — Тя е великолепна. Никой мъж не би могъл да й устои.

— Благодаря ти, мамо — Коко отново се почувства депресирана и след като благодари още веднъж на майка си, че я бе скрила от пресата, затвори телефона.

Дълго лежа в леглото, замислена над думите й. На сутринта вече бе изпаднала в пълна паника заради партньорката на Лесли. Срамуваше се да спомене нещо пред него, но през цялата седмица бе нещастна и потисната. Когато разговаряха, тя не спомена нито веднъж за Мадисън. Едва се сдържа да не избухне в сълзи, когато той прекрачи прага на къщата в петък вечер. Отключи си с ключовете, които Джейн му бе дала, и завари Коко във ваната, с коса, увита в кърпа. Погледна я и лицето му се озари от широка усмивка. Свали набързо дрехите си и след секунди вече беше при нея, а тя му се усмихна.

— Ето това се казва посрещане — засмя се доволно той и я целуна. След минути вече се любеха. И въпреки страховете, които не й даваха мира през цялата седмица, прекараха прекрасна вечер. Сякаш той никога не бе заминавал. Всичко беше чудесно както винаги.

На следващата сутрин заедно с кучетата заминаха за Болинас. Времето беше разкошно за септември, дори по-топло, отколкото през цялото лято. Нощите бяха топли и меки, рядкост за това време на годината. А двамата бяха по-влюбени отвсякога. Нямаше никакви признаци, че той харесва Мадисън Олбрайт. Но все пак още не бяха заминали за Венеция. Ала страховете на Коко бяха изчезнали. Докато лежеше отпусната в прегръдките му на терасата в къщата й в Болинас, под отрупаното със звезди небе за нея нямаше съмнение, че Лесли е дълбоко влюбен в нея, така както и тя в него. Той й го бе повторил

нееднократно и тя му вярваше. Нямахше причина да се съмнява. Той дълго я умолява да дойде при него във Венеция и тя му обеща, че ще го направи.

Беше донесъл със себе си всички изрезки със статиите за тях, излезли през седмицата. Имаше публикувани няколко техни снимки и без съмнение журналистите вече бяха по петите им.

В неделя сутринта, на закуска, говориха за това.

— Знаехме, че това щеше да се случи рано или късно — заключи Лесли философски. — Едно ново лице на сцената не може да не събуди интереса им. Те нямат друго занимание, освен да търсят клюки и пикантни истории.

— Аз не съм много интересна — възрази Коко, докато изучаваше снимките им във вестниците и отпиваше от чая си. — Ще видиш какво ще стане, когато някой им каже, че аз разхождам чуждите кучета. Това вече ще е истинска бомба — засега те се бяха съсредоточили върху това коя е майка ѝ, което я правеше най-интересна. Коко вече му бе казала, че са се обаждали на Флорънс.

— Ти си много интересна! — той се наведе и я целуна. — Какво мислиш, че ще каже Джейн, ако ѝ се обадят?

— Че съм хипи, шантава и пълна нула или още нещо, също толкова очарователно — отвърна Коко наскърбено.

— Ако каже нещо подобно, ще я убия! — заяви Лесли разпалено. — Знаеш ли, убеден съм, че тя говори така, защото ревнува — в очите му се появи тъга, а погледът му се зарея към океана. След малко се извърна към любимата си. — Сигурен съм, че я е яд, че ти си красива, че правиш това, което искаш, и че винаги ще бъдеш с единайсет години по-млада от нея. Мисля, че тя е достатъчно самовлюбена, за да го смята за лична обида. Може би те е ревнувала още като си била малко дете, но ти просто не си го осъзнавала. Не вярвам обаче, че отношението ѝ има нещо общо с това, че си напуснала правния факултет или си се преместила да живееш в Болинас. Мисля, че това е само извинение.

Смятам, че я е яд на теб за всичко, което си ти, а тя не е, като започнем с това, че си по-млада. Ти си мила, добра, нежна, сърдечна. Хората те обичат. Джейн е твърда като кремък, трябва да е такава, за да стигне там, където е. Единственото топло и състрадателно у Джейн е Лиз. Тя би била непоносима без нея. Всички харесват много повече

Лиз, както и теб. Навярно ѝ е доста трудно да го преглътне. А като капак на всичко, докато стане на единайсет години, тя е била единственото и обожавано дете, преди ти да се родиш. И ти си ѝ отнела тази привилегия. Струва ми се, че зад всичките тези глупости, които дрънка, зад всички нейни обвинения, се крие точно това — тя все още не ти е простила. Винаги те унижава и се държи към теб като с петгодишна.

Коко трябваше да признае, че в думите му имаше истина и те обясняваха отрицателното отношение на сестра ѝ, откакто се помнеше. Теорията му звучеше съвсем логично.

— Най-лошото от всичко е, че когато съм с нея, аз наистина се държа като петгодишна. Тя ме плашеше до смърт, като бях дете. Винаги е заплашвала, че ще ме издаде на мама и татко, щом направех някоя дребна пакост, и се е отнасяла с мен като с робиня. И все още го прави — въздъхна Коко. — А аз ѝ позволявам. Не зная защо изпитва такъв гняв към мен. Винаги е била любимката на мама, а татко смяташе, че е истинско чудо, особено като стана продуцент. Но дори и преди това беше на седмото небе от радост, когато тя се записа да следва режисура в Калифорнийския университет. Не мисля, че постъпването ми в Принстън го впечатли толкова. Смяташе го за старомоден и отживял. А аз отидох да уча, за да му доставя удоволствие, но мразех всяка минута от престоя си там. Сама се обрекох на провал. Искях единствено да получа магистърска степен по история на изкуството и да работя в музей. Но той ми заяви, че с такава професия няма да спечеля и петак, че е много глупава.

— Защо не го направиш сега? — предложи Лесли и очите му светнаха от въодушевление. — Това или да станеш ветеринар — подкачи я.

Тя обичаше кучета и се отнасяше с тях като с деца. Но той знаеше, че изкуството също я привлича. Малката ѝ къща бе претъпкана с книги по история на изкуствата.

— И за какво ми е? Малко ми е късно да се връщам в училище.

— Не, не е. Ако те прави щастлива, защо не? Би могла да постъпиш в Калифорнийския университет, ако дойдеш да живееш в Лос Анджелис с мен. Или в Станфорд, или в Бъркли, ако се преместим тук — отново се опитваше да я убеди да живее с него. Щеше да бъде

по-лесно да се установят в Ел Ей, но той беше готов да се премести в Сан Франциско заради нея.

— Може би — изглеждаше тъжна. — Винаги съм се интересувала от реставрацията на произведения на изкуството. Когато бях в колежа, слушах лекции по тази специалност и бях запленена — досега не го бе споделяла с никого. Иън не се интересуваше от изкуство, а от живот сред природата, но тогава тя беше по-млада и това я устройваше. А баща ѝ смяташе, че всяко академично образование, с изключение на правото е загуба на време.

— Защо да не се запишеш да следваш, а по-късно ще решиш какво да правиш? Може би няма да ти стане професия, но съм съгласен с теб, че е интересно — тя беше съвсем различна от семейството си, но за Коко беше очевидно, че въпреки това той я цени и уважава, докато те — не. Той я караше да се чувства по-уверена, повдигаше самочувствието ѝ. А теорията му за Джейн намери отклик и у нея. — Щом се интересуваш от реставрацията, Венеция е най-подходящият град за теб. Градската управа от години се опитва да запази сградите от разрушаване. Този град е истинско бижу.

Той вече бе посещавал Венеция, но тя не беше стъпвала там. Беше ходила във Флоренция и Рим, в Помпен и веднъж с родителите си с яхта на Капри, но никога не бе виждала Венеция.

— Няма да отида там заради изкуството — усмихна му се младата жена. — Ако дойда, ще го направя заради теб.

— Можеш да ги съчетаеш. А аз и без това ще работя през по-голяма част от времето. Ако ти харесват църкви, там има стотици, коя от коя по-хубави — звучеше ентусиазирано и тя му обеща, че щом Джейн и Лиз се върнат, ще замине при него. Все още не бяха решили проблема къде ще живеят или дали въобще ще живеят заедно, но малко по малко започваха да правят планове за бъдещето. Коко смяташе, че ако е писано, всичко ще се подреди някак си. Ако напусне Сан Франциско, ще трябва да приключи с бизнеса си. Баща ѝ бе оставил достатъчно средства, за да живее удобно и без притеснения, но тя винаги се бе чувствала зле да харчи пари, които не си е спечелила сама. Развеждането на кучета се бе оказало много по-доходоносен бизнес, отколкото бе смятала в началото, а заплащането бе достатъчно да задоволи всичките ѝ нужди. Дори бе спестила известна сума, която бе инвестирала успешно, и сега разполагаше с прилично състояние.

Беше финансово независима. Разбира се, майка ѝ и сестра ѝ бяха натрупали много пари в кариерите си. Коко никога не бе печелила толкова, но и живееше значително по-скромно от тях.

Същия следобед Лесли на няколко пъти повдигна въпроса кога ще дойде във Венеция. Тя го увери, че ще е скоро, надяваше се да е след няколко седмици. Джейн и Лиз още не ѝ бяха съобщили точната дата на завръщането си в Сан Франциско, но тя вече бе предупредила Ерин, че ще се нуждае от услугите ѝ, когато замине. Искаше да остане с Лесли в Италия за една или две седмици, макар че той се надяваше да я убеди да остане по-дълго.

Върнаха се в града чак след като слънцето залезе. Шофираше Лесли, а Коко гледаше скалите и плискащия се океан, мислейки си какъв късмет има да живее тук. Не се чувстваше готова да си тръгне завинаги. През последните три години беше щастлива в Болинас. За нея щеше да е жертва да напусне уютния и спокоен крайбрежен рай. Там никой не я притесняваше, никой не нахлуваше в живота ѝ. Когато беше в малката къща на плажа с него, наоколо нямаше журналисти, заради които да се тревожи. Беше тихо и уединено място, където се чувстваше в безопасност. Но знаеше, че без Лесли вече няма да е същото. Той бе станал част от живота ѝ. А неговият свят бе на космическо разстояние от всичко тук. Питаше се дали в бъдеще ще могат да прекарват понякога малко време тук в почивките между филмите. На него му харесваше да идва на плажа през лятото, но все пак бе свикнал с големите градове и с много по-шумен и наситен със събития живот. Знаеше, че на един етап ще се наложи да се приспособи към неговия ритъм. Това бе неизбежно, кариерата му го изискваше. А засега тя нямаше кариера, само обикновена работа.

Вечерта си пуснаха един стар филм, който тя не бе гледала, и много ѝ хареса. Лесли каза, че е класика и беше прав. Той имаше задълбочени познания върху историята на киното. Коко бе научила много от него. Не беше само красив актьор, звезда в комерсиални хитове, а изучаваше по-трудно разбираемите за масовата публика сериозни филми. Веднъж ѝ бе признал, че е мечтаел, когато порасне, да стане като сър Лорънс Оливие, но знаеше, че никога няма да достигне великия актьор. Но поне искаше да е добър като него в този тип филми, които снимаше. Продуцентите го избираха за продукции, където изпъкваша най-вече чарът и външният му вид, ала той беше

талантлив актьор и постоянно търсеше по-сериозни и дълбоки роли. Беше великолепен изпълнител, независимо от леките и неангажиращи образи, които пресъздаваше. Джейн много ценеше и уважаваше работата му. Той обичаше да се снима и в комедии и имаше вроден талант за това. Внасяше в тях чувството си за хумор и публиката ги обожаваше. Приемаше огромните хонорари, предлагани за развлекателните и по-леки филми. Беше трудно да се устои на такива пари, но в сърцето си винаги бе копнял да изиграе нещо по-сериозно и дълбоко.

Тази нощ и двамата останаха до късно: ядоха сладолед в кухнята и разговаряха за ролята му в новия филм. Той се опитваше да внесе нещо повече в образа и обсъди няколко идеи с Коко, които ѝ се сториха доста интересни. Тя бе впечатлена от това колко дълго и упорито се подготвя той за ролите си. Попита го дали всички актьори правят така, а Лесли се засмя.

— Не. Само добрите — призна, че малко се тревожи за работата си с Мадисън. Беше чувал от други актьори, работили преди това с нея, че никога не си знаела репликите. Това щеше да затрудни изпълнението му, а с режисьора вече бяха имали няколко разногласия относно ролята му. Те имаха различен подход към характера, а сценаристът подкрепяше Лесли, което никак не допадаше на режисьора. Той имал голямо самочувствие и искал всички безпрекословно да се съгласяват с него. За Лесли снимките във Венеция се очертаваха като истинско предизвикателство. И той се надяваше на подкрепата ѝ, когато отиде при него.

Към два сутринта най-после си легнаха, а той трябваше да стане в седем, за да хване самолета в осем. Когато се събудиха, се любиха набързо и взеха заедно душ. Лесли изяде припряно закуската си, целуна я страстно, преди да тръгне, и обеща да ѝ се обади, щом пристигне, а тя му пожела късмет с новия филм. В момента, в който затвори вратата зад гърба си, къщата притихна и опустя. Стори ѝ се още по-празна, като се прибра на обяд. Мразеше, че го няма, но в същото време съзнаваше, че ако смята да е част от живота му, ще се наложи да свикне с отсъствията му. Той почти винаги беше някъде на снимки. Налагаше се или да се примири с това, или да бъде постоянно с него, но това означаваше, че трябва да се откаже от работата си, дори от личния си живот. Страхуваше се да го направи и да живее в сянката

му, ала той постоянно я уверяваше, че не иска подобна жертва от нея. Искаше двамата да са пълноправни партньори, а не тя да бъде само някакъв придатък или само приятна компания. За разлика от сестра ѝ, която смяташе, че главната задача в живота на Коко е да задоволява дребните ѝ нужди, сякаш тя е маловажна и незначителна личност, за каквато явно я мислеше Джейн. Коко смяташе, че Лесли беше прав предишния ден, когато каза, че появата на Коко в семейството е разстроила живота на сестра ѝ и тя още не ѝ простила за това и може би никога нямаше да го стори.

През нощта къщата беше мъчително тиха. Коко изгледа един от старите филми на Лесли, любимия ѝ, надявайки се, че така ще се почувства по-малко самотна, но вместо това лицето му на екрана я накара да изпита по-голяма тъга. Толкова много ѝ липсваше. Лежеше в леглото, загледана в образа му, и внезапно я осени мисълта в кого всъщност се бе влюбила.

— О, Боже — промълви на глас. Беше лудо влюбена в един от най-успешните актьори в света. Може и да не беше Лорънс Оливие, но в очите на доста от почитателите си беше дори по-велик. В главата ѝ отекнаха всички думи, казани от сестра ѝ, и се запита какво наистина си въобразява и какво прави този мъж с нея. Та тя беше никоя, просто една незначителна жена, която разхожда чуждите кучета и живее в барака в Болинас. Може би Джейн беше права. Обзе я отчаяние и Коко дълго плака, преди да заспи. Успокои я обаждането на Лесли късно през нощта. Вече бе пристигнал във Венеция и звучеше изтощен след двата дълги полета.

Коко се опита да му обясни какво чувстваше — ужасът да осъзнае кой е той и коя е тя.

— Това са пълни глупости! — отсече той, след като я изслуша. — Ти си жената, която обичам, и не го забравяй.

Но след като затвори, в главата ѝ отново изникна единственият въпрос, който я занимаваше още докато гледаше филма. Докога? А ако Джейн беше права, какво ще стане, ако великолепната и неотразима кинозвезда заеме мястото ѝ? Мисълта я накара да потръпне.

Джейн и Лиз се върнаха една седмица, след като Лесли замина за Венеция. Предишната вечер Коко се бе преместила в Болинас, а в понеделник сутринта, преди да се заеме с работата си, се отби, за да остави ключовете. Беше разтребила къщата и почистила кухнята, беше сменила чаршафите и кърпите в голямата спалня. Лиз ѝ се бе обадила в неделя, за да ѝ благодари. Коко се смая, когато в понеделник Джейн ѝ отвори вратата. Бе облечена в черни панталони и тесен черен пуловер, а коремът ѝ бе невероятно издут. Беше бременна в петия месец. Пак си беше слаба, но сякаш бе погълнала голяма баскетболна топка. В сравнение с всичко останало коремът ѝ изглеждаше огромен. Коко се засмя, щом я видя.

— Какво е толкова смешно? — попита Джейн сприхаво, а Коко ѝ се усмихна.

— Нищо. Изглеждаш много сладка — посочи към корема ѝ, където беше нейният племенник или племенница, а в този момент се появи Лиз с широка усмивка.

— Много впечатляващо, не мислиш ли? — рече тя гордо и прегърна сърдечно Коко. Двете сестри си размениха любезна прегръдка и целувка.

— Благодаря ти за грижите за къщата през тези четири месеца и половина — побърза да каже Лиз. Бяха се върнали с един месец по-рано от заплануваното.

— За мен също се получи добре — отвърна Коко и се усмихна. — Искам да кажа... ами, както и да е... беше ми приятно.

Обзалагам се, че е било — подметна Джейн саркастично. — Къде е Лесли?

— Във Венеция. Ще остане там до Деня на благодарността, а може и до Коледа.

— Е, това ще ти даде време да се осъзнаеш — заяви сестра ѝ грубо. — Мама ми изпрати изрезките от статиите. С отиването си в Ел

Ей си разровила гнездо на оси. А ако останете заедно, ще стане още по-лошо. Надявам се да си готова за това — заключи без капка милост.

— Ние преодоляваме препятствията едно по едно, стъпка по стъпка — отвърна тя, повтаряйки думите на Лесли.

— Искаш ли да дойдеш утре на вечеря? — попита Джейн.

— Не мога. Заета съм — поклати глава без колебание Коко. Нямаше желание да слуша издевателствата на сестра си, натякванията ѝ как Лесли ще я зареже веднага щом се влюби в партньорката си във филма. Не искате да чува нищо. И без това достатъчно се притесняваше.

— Е, тогава някой друг път. Между другото, следващия уикенд ще трябва пак да останеш тук — нареди тя безцеремонно, докато трите стояха на вратата. Дори не ѝ хрумна да попита дали Коко ще има възможност. Просто смяташе, че е на разположение. Както винаги.

— Не мога — отказа Коко, наслаждавайки се на непознатите думи. Беше ѝ трудно да ги изрече, но го направи. Джейн винаги щеше да си остане властната и плашеща сестра. Деляха ги твърде много години и навярно затова винаги когато общуваше с нея, на Коко ѝ бе трудно да се почувства като възрастен човек със собствени нужди.

— Ще можеш. Ние заминаваме за Ел Ей за довършителната работа по филма. Ще разгледаме две къщи, които се дават под наем, а и аз искам да се запозная с момчето играчка на мама. Доколкото зная, ти още не си се срещала с него. — Джейн я стрелна въпросително, готова да ѝ се нахвърли, ако го е направила и не ѝ е казала.

— Не, не съм — потвърди Коко. — Като бях там, за да се видя с Лесли, мама работеше върху последната си книга, така че не я видях — и двете знаеха, че майка ѝ не приема обаждания и посетители, когато пише. Питаха се дали тези правила важат и за Гейбриъл. Може би да. Във всеки случай за тях нямаше изключения. Джейн каза, че майка им е завършила книгата и се е съгласила да се срещнат.

— Както и да е, и без това трябва да останеш тук с Джак за уикенда. Ако искаш, можеш да го заведеш в Болинас. След като наемем къща, ще го вземем при нас — Коко знаеше, че ще бъдат няколко месеца в Лос Анджелис за окончателното монтиране на филма. — Но за този уикенд ще трябва да се погрижиш за него.

— Аз няма да съм тук — отвърна Коко и погледна сестра си право в очите. Беше истина.

— И защo не? — смая се Джейн.

Не можеше да си спомни някога досега по-малката ѝ сестра да ѝ е отказвала нещо. Това се случваше за пръв път. Благодарение на Лесли се бе освободила от властта на Джейн. Лиз не каза нищо, но ѝ се искаше да изръкопляска. Усмихна ѝ се окуражително над рамото на Джейн.

— В петък заминавам за Венеция. Ще бъда там две седмици. Сигурна съм, че Ерин ще се погрижи за Джак. Тя ще ме замести при клиентите ми. Всъщност смятах да те попитам дали мога да оставя Сали тук, но явно няма да може.

— Разбира се, че можеш — побърза да отговори Лиз. Искаше да я подкрепи за смелостта да се опълчи на сестра си. — Ерин ще се грижи за тях, а и Джак няма да се чувства толкова самотен, след като Сали ще му прави компания — през последните четири месеца и половина двете кучета живяха заедно и се разбираха отлично.

Джейн не каза нито дума, само се взираше с неодобрение, все още не можейки да повярва на чутото. Момичетата за всичко и робите не си заминаваха ей така, нито пък имаха наглостта да правят собствени планове. Случилото се налагаше Джейн сериозно да преосмисли отношенията със сестра си.

— Мислила ли си как ще се справиш с папараците във Венеция? — попита тя студено. Сякаш искаше да накаже Коко за смелостта ѝ да бъде независима.

— Да, мислила съм — отвърна Коко тихо. — Ще положим всички усилия, за да се справим. Смятаме да отидем за няколко дни във Флоренция в почивката между снимките.

— Звучи страхотно! — възкликна Лиз въодушевено, а Джейн само я изгледа, като се питаше в що за човек се е превърнала сестра ѝ.

Промяната в Джейн беше очевидна, физическа. Тази в Коко не бе толкова видима, но беше много по-дълбока. Ала майчинството не бе смекчило сърцето на Джейн. Тя си оставаше властна и безцеремонна както винаги.

— Получихме резултатите от амниоцентезата — изведнъж смени темата Джейн. — Бебето е добре — за миг по лицето ѝ пробягна лека сянка на разочарование. — Момче е — двете с партньорката ѝ искаха момиче, но Лиз побърза да каже, че за нея няма значение, стига бебето

да е здраво. — Ще бъде по-трудно да се оправим. Момчетата не са моята слабост — усмихна се, като го изричаше, а Коко се засмя.

— Мисля, че всичко ще е наред — наум си помисли, че Джейн е прекалено твърда и коравосърдечна, за да бъде майка на момиче. Всъщност изобщо не я възприемаше като майка. Това бе интересен избор за нея и изненада за всички. Майка им още не се бе възстановила от шока. Перспективата да стане баба не я изпълваше с възторг. Напротив, караше я да се чувства стара, пък и тя никога не бе изпитвала слабост към бебета дори когато бе млада, а бебетата бяха нейните собствени. Сега още по-малко особено когато в живота ѝ имаше двайсет и четири години по-млад от нея мъж. — Как ще се казва? — Джейн и Лиз вече бяха говорили за това и почти бяха решили да го нарекат на името на бащата на Джейн. Бащата на Лиз се казваше Оскар — име, което и двете не харесваха.

— Вероятно ще го кръстим на татко. Ще изчакаме да се роди и да видим на кого ще прилича, а после ще решим.

— Нямам търпение да го видя — заяви Коко искрено. Все още ѝ бе трудно да повярва, че двете ще имат бебе. Никога не си бе представяла, че може да се случи. — Между другото, изглеждаш великолепно. Единственото различно е баскетболната топка в коремата ти.

— Лекарят каза, че е доста едър — въздъхна Джейн и за миг добри разтревожено изражение. Не очакваше с нетърпение раждането. Мисълта за него я ужасяваше, но Лиз щеше да бъде с нея през цялото време, да я окуражава и напътства. Сега повече отвсякога ѝ се искаше Лиз да беше бременна. — Баща му бил метър и деветдесет, така че и той ще е доста висок — Джейн също бе висока; двете с Коко бяха с еднакъв ръст, макар че Джейн винаги ѝ бе изглеждала по-висока, както когато бяха деца. Този спомен се бе запечатал в паметта ѝ.

Коко си тръгна, за да отиде на работа, а в четвъртък следобед доведе Сали. Джейн и Лиз заминаваха на следващия ден за Ел Ей, а Коко за Венеция. Щеше да пътува през Париж. Вече бе опаковала багажа си и трудно сдържаше вълнението си. С Лесли разговаряха по два или три пъти на ден и той я очакваше с нетърпение. Отиде да остави Сали; Джейн бе излязла и Лиз я покани на чаша чай. Коко току-що бе свършила с работата си и заминаваше рано сутринта на другия ден.

— Как вървят нещата с Лесли? — попита Лиз, докато отпиваха от чая.

— Невероятно добре — засия насреща ѝ Коко. — Още не мога да повярвам, че ми се случва, нито разбирам какво е намерил у мен.

— Той е щастлив да те има — заяви по-възрастната жена уверено. Винаги се бе възмущавала от грубото и обидно държание на Джейн към по-малката ѝ сестра. Обтегнатите им отношения ѝ причиняваха болка и тя тайно се надяваше, че някой ден Коко ще събере смелост да скъса тези мъчителни връзки. Но Коко още не бе готова за това. Разликата във възрастта, както и миналото им, не бяха в нейна полза.

— Досега имахме късмет с журналистите — подхвана Коко предпазливо. — Те ме плашат, но се надявам да не ни преследват прекалено ожесточено. Помня какво ми каза Джейн, че ще ме изядат жива, но аз не съм бивша затворничка или наркоманка.

— Доколкото съм запозната, да напуснеш Юридическия факултет, да живееш в Болинас и да се грижиш за кучета все още не е престъпление — отбеляза Лиз спокойно, — противно на впечатлението, което може би сестра ти е създала у теб. Ти си достойна и уважавана личност, издържаш се с почтен труд и си прекрасна жена. Нищо не могат да изровят за теб — увери я Лиз, а Коко въздъхна.

— Джейн смята, че той ще ме зареже на мига заради някоя сексапилна мадама. И аз се притеснявам за това. В неговата професия има много изкушения, а той е човек като всички нас.

— На мен ми се струва, че е човек, много влюбен в теб — напомни ѝ Лиз. Джейн ѝ бе разказала за острата реакция на Лесли, породена от жестоките думи на Джейн към Коко, което според Лиз бе доказателство за любовта му. — Във филмовите среди има много солидни връзки и щастливи бракове. Ние просто не знаем за тях, защото за жълтата преса не са интересни. В таблоидите пишат само за провалените бракове и скандалните връзки. Имай малко повече вяра в себе си и в Лесли. Той е добър човек.

Топлите ѝ думи бяха като балсам за Коко и тя се отпусна.

— Нямам търпение да се видим във Венеция — каза тя с щастлива усмивка.

— Ти заслужаваш почивка. Не си спомням кога за последен път си имала ваканция — доколкото Лиз знаеше, това беше преди три години, когато беше заминала с Иън. Време беше отново да се върне към живота и очевидно правеше тъкмо това. — Ще се радвам да ми разкажеш за всичко, когато се върнеш.

След това двете поговориха за бебето и Лиз сподели колко е развълнувана. Каза, че и Джейн също се вълнува и вече е започнала да свиква с мисълта, че ще роди момче. Щели да превърнат гостната в детска стая, а докато са в Ел Ей, смятали да проведат интервю за бавачка. Коко я слушаше с искрен интерес. Никога не бе очаквала, че ще има племенница или племенник, а през това лято Клоуи ѝ бе напомнил колко страхотни могат да бъдат децата.

Тъкмо си тръгваше, когато Джейн се върна. Сестра ѝ изглеждаше щастлива и спокойна, а дрехите ѝ подчертаваха издутия ѝ килим. Коко не можа да сдържи усмивката си.

— Забавлявай се във Венеция — пожела ѝ изненадващо мило Джейн. Идваше от консултация и беше в добро настроение. Всичко било наред, а сърдечните тонове на бебето били силни и ясни. Вече бе започнала да събира в албум снимките от видеозона и това се стори много забавно на Коко. Подобен сантиментален жест не бе характерен за сестра ѝ и тя се запита дали в крайна сметка Джейн ще бъде добра майка. В това отношение и двете бяха лишени от пример за подражание, тъй като Флорънс не беше майчински тип. Тя беше компетентна и отговорна, но много повече се интересуваше от кариерата си и отношенията със съпруга си, отколкото от децата си. Накрая все пак бе съумяла да създаде прилична връзка с по-голямата си дъщеря, но така и не бе успяла да го стори с Коко. Двете имаха много малко общи неща. Коко винаги е била бялата врана в семейството. Беше се родила твърде късно и винаги е била различна. — Обади ни се, като се върнеш! — извика Джейн след нея, докато Коко се качваше в колата, за да потегли към Болинас.

Мислите ѝ бяха заети с Лесли, Венеция и очакването отново да бъдат заедно. Беше нетърпелива да го види на снимачната площадка, да пътува няколко дни из Италия с него. Той вече ѝ бе обещал да минат с гондола под Моста на въздишките. Според легендата това щяло завинаги да увековечи връзката им. Звучеше ѝ страхотно.

Същата вечер се обади майка ѝ, за да я покани за уикенда, след като Джейн и Лиз също пристигаха в Ел Ей, но Коко ѝ обясни, че заминава за Венеция, за да се види с Лесли.

— Сигурна ли си, че идеята е добра? — подхвърли майка ѝ с подозрителна нотка в гласа. — Не бива да тичаш след него, скъпа. Може да си помисли, че го преследваш.

— Не го преследвам, мамо — Коко завъртя очи, докато я слушаше. — Той настоява да отида. Каза ми го много пъти.

— Добре. Щом си сигурна. Но той ще е зает със снимките на филма. Мъжете не обичат жените да им се пречат, докато работят. Това ги кара да се чувстват като задушени — на Коко ѝ се искаше да я попита дали и Гейбриъл се чувства „задушен“ от нея, но не го направи. Не искаше да се разстройва, като спори с майка си. А освен това майка ѝ и Джейн винаги печелеха в словесните битки.

— Благодаря ти за съвета — измърмори Коко кратко, питайки се какво е сторила, че да заслужи такива роднини. Сестра ѝ смяташе, че е само поредният трофей на колана му, при това не особено привлекателен, и че скоро ще бъде захвърлена заради някоя по-блестяща и красива жена. А майка ѝ мислеше, че тя преследва прочут киноактьор, който всъщност няма особено желание да я види. Защо нито една от двете не можеше да допусне, че е достойна за него и той наистина я обича? — Как е Гейбриъл? — смени темата тя.

— Прекрасно! — възкликна с жар майка ѝ. Любовният ѝ романс я интересуваше много повече, отколкото по-малката ѝ дъщеря, и тя явно изобщо не се съмняваше, че той я обича. Беше ѝ много по-трудно да си представи, че Лесли е влюбен в Коко. — През уикенда ще вечеряме заедно с Джейн и Лиз — Флорънс малко се притесняваше от предстоящата среща, понеже бе наясно колко трудна може да бъде голямата ѝ дъщеря и колко критична, но тя се вълнуваше от перспективата Гейбриъл да се запознае с едното ѝ дете и да сподели щастието ѝ. Коко мислеше, че това е наивна надежда, защото предполагаше, че Джейн ще се възползва от най-малката възможност да му намери някой недостатък, който по-късно ще изтъкне пред майка си.

— Забавлявай се — пожела ѝ на раздяла майка ѝ и двете затвориха.

По-късно се ядоса на себе си, когато осъзна, че майка ѝ отново бе разклатила увереността ѝ. Внезапно се разтревожи дали наистина не се натрапва на Лесли и се запита дали той наистина иска толкова отчаяно да я види, както твърдеше.

— Няма да ги слушам — каза си младата жена, докато посред нощ затваряше ципа на куфара си. — Мама и Джейн говорят само глупости. Те ме мразят и винаги са ме мразили, а на мен не ми пука какво приказват. Той ме обича и аз го обичам, а това е най-важното. Той иска да ме види и ще прекараме чудесно във Венеция — изрече всичко на глас и остана доволна от себе си. Излезе на терасата, погледна към звездите и си пожела всичко да е наред. След това влезе вътре и си легна с мисълта, че само след двайсет и четири часа ще бъде във Венеция, в прегръдките на любимия си. И нямаше никакво значение дали той е кинозвезда, или не. Нямаше да мисли за това, нито за думите на майка си. Щеше да отлети за Италия и да се наслади на най-прекрасните дни в живота си.

Коко пътува по същия маршрут, който Лесли бе изминал преди почти две седмици. Единствената разлика бе, че той летя в първа класа, а тя — в туристическа. Лесли ѝ предложи да ѝ купи билет за първа класа, но Коко му отказа, защото предпочиташе сама да си плаща сметките. Единайсетчасовото пътуване от Сан Франциско до Париж бе дълго и тягостно. Тя спа на пресекулки по време на полета и като пристигна във френската столица, беше много изнервена, изпомачкана и мръсна. По по време на полета бе твърде възбудена, за да заспи дълбоко, и изгледа четири филма, докато летяха над океана. Използва тричасовия престой в Париж, за да вземе един душ в банята на летището и да хапне нещо в най-близкото кафене. Задряма веднага след настаняването си в самолета за Венеция. Спа дълбоко по време на целия полет и стюардесата трябваше да я събуди, когато самолетът се приземи. За нея още бе посред нощ, но имаше чувството, че е пътувала няколко дни.

Още в Париж бе преминала през митническия контрол, така че сега във Венеция трябваше само слезе от самолета и да си вземе подпечатания от имиграционните власти паспорт. Още на борда си изми зъбите и лицето, среса косата си. До Париж бе летяла е една стара тениска, но за полета до Венеция се преоблече в новия черен пуловер и си обу черните обувки без токчета. Щом слезе от самолета е голямата чанта с колелца, видя Лесли да я чака отвъд бариерата след гишетото за паспортна проверка. Във Венеция беше обед и късното октомврийско слънце грееше много ярко. Но най-ярко светеха радостните искри в очите на Лесли, безкрайно развълнуван от пристигането ѝ. Грабна я в прегръдките си, хвана дръжката на тежката чанта и я изведе от терминала до очакващата ги лимузина. Подаде на шофьора квитанцията, за да вземе багажа ѝ, и се настани до нея на задната седалка, целуна я страстно и я увери колко се радва да я види. И двамата се държаха сякаш от месеци са били разделени, въпреки че бяха изтекли само две седмици.

— Толкова се страхувах нещо да не се обърка и да не дойдеш — възбудено бърбеше той. — Не мога да повярвам, че си тук! — изглеждаше като изпаднал в екстаз.

— Нито пък аз. Как напредват снимките?

— Имаме два почивни дни. И мисля, че ще ни отпуснат и следващия уикенд. Резервирах стая за следващата седмица в един хотел във Флоренция — съобщи той, целият сияещ. Едва отдели ръцете си от нея, когато шофьорът се появи с багажа ѝ, сложи го в багажника и се върна на мястото си зад волана. Пътуваха в луксозен мерцедес, купен от продуцента от Германия специално за него. Той ѝ обясни още, че филмът напредва задоволително, макар че възникнали някакви проблеми между него и Мадисън, но не се задълбочи в подробностите. След като Коко бе тук, нищо друго не го вълнуваше.

Пътуването от летището до огромния паркинг се оказа сравнително кратко. Там трябваше да оставят лимузината и да продължат с наетата от него motoscafo — той ѝ обясни, че така наричали тук тези големи моторници, за да ги отведе до палацо „Грити“, където Лесли бе отседнал. Останалата част от снимачния екип и някои от звездите също имаха апартаменти в „Грити“, смятан за най-луксозния хотел във Венеция. Мадисън поискала да отседне в „Киприани“, но продуцентът не ѝ разрешил, тъй като хотелът бил отдалечен и ежедневното ѝ пътуване до снимачната площадка щеше да му създаде доста главоболия. Режисьорът се бе усамотил в „Бауер Грюнвалд“, понеже именно този хотел предпочитал. Лесли пък бе очарован от избора на палацо „Грити“.

Моторницата ги понесе с голяма скорост по Канале Гранде. Коко се оглеждаше със страхопочитание. Градът започна да се разкрива пред тях в цялото си великолепие още щом напуснаха паркинга. Църкви, куполи, базилики, древни дворци и накрая катедралата „Сан Марко“ и площада пред нея — зашеметяваща гледка под октомврийското слънце. Това категорично бе най-красивото място, което бе виждала през живота си. А Лесли се усмихваше, когато по лицето ѝ се изписваше удивление.

— Красиво е, нали? — попита я той, прегърна я и я целуна. Не можеше да измисли по-приятно място, за да го сподели с нея. Вече бе наел гондола за тази вечер, за да преминат с нея под Моста на въздишките по пътя към ресторанта, ако тя дотогава все още беше

будна. Имаше хиляди неща, които искаше да направят заедно, да ѝ покаже. Това беше само началото. И беше благодарен на съдбата, че ще бъде напълно свободен за нея през уикенда. Целият снимачен екип беше работил здравата, за да почиват през съботата и неделята.

Когато пристигнаха в палачо „Грити“, ги съпроводиша във фойето и Лесли я поведе към техните стаи. Тя очакваше той да е настанен в апартамент, но вместо това се оказа, че ще разполагат с няколко стаи, свързани помежду си и оформящи царствено жилище, точно като за него. Това се предвиждаше в договора му, но беше по-елегантно и по-люксово от всичко, което Коко някога беше виждала. От прозорците се разкриваше великолепна гледка отвъд Канале Гранде и дворците, много от тях частни и все още притежавани от венециански аристократи. Венеция наистина беше забележителен и уникален град.

Няколко служители от персонала се впуснаха да се кланят и угодничат пред Лесли, а двете камериерки изчезнаха някъде в другите стаи, за да разопаковат багажа на Коко. Появи се келнер в ливрея, понесъл грамаден сребърен поднос с храна заедно с отлично изстудена бутилка шампанско „Луи Рьодерер“.

— Тук малко прекаляват с глезенето на клиента — прошепна ѝ Лесли с леко стеснителна усмивка.

— Виждам — отвърна тя, като си напомни, че ще бъде тук само седмица или две. А когато си тръгне кралската карета, в която пътуваше с него, отново ще се превърне в тиква. Трябваше непрестанно да си го напомня. Да бъде с Лесли беше също като в приказката за Пепеляшка, а той несъмнено беше прекрасният принц. Трудно бе да се повярва, че кристалната обувка накрая наистина ще ѝ лепне на ходилото. Това се случваше само в приказките с хубав край, но очевидно тази беше тъкмо такава.

Двамата се разположиха на огромния диван, тапициран с жълт сатен, докато келнерът ѝ наливаше чай, после поднесе плато с изключително малки сандвичи, а накрая дискретно се изниза от стаята.

— Не съм сигурна дали съм Пепеляшка, или сирачето Ани^[1] — възкликна тя, несмееща да повярва на очите си. — Преди по-малко от двайсет и четири часа бях в Болинас. Как въобще се озовах тук?

Не беше очаквала нещо подобно. Беше мислила само, че отново ще бъде с него, никога не си бе представяла какъв е начинът му на

живот по време на снимки, нито докъде са готови да стигнат продуцентите, за да му осигурят всички удобства. Това тук не беше само удобно. Беше разкош в пълния смисъл на думата.

— Такъв живот не е зле, нали? — подсмихна се Лесли дяволито. — Но бях нещастен, преди да дойдеш. Без теб никак не е забавно — добави той и ѝ подаде ръка, за да я разведе из стаите. Спалнята беше огромна, достойна за кралски палат, пълна с прекрасни антики, а таванът бе покрит с фрески. Имаше две всекидневни и трапезария, достатъчно просторна, за да побере две дузини гости. За него бе отделен малък кабинет и библиотека. Освен това в апартамента имаше толкова много просторни бани, целите в мрамор, че тя им изгуби броя, докато той ѝ ги показваше. Във всяка стая бяха поставени свежи цветя, а за нея бе избрал баня, облицована изцяло в розов мрамор, с прекрасен изглед към Венеция.

— Мисля, че сънувам — ахна тя, като го последва до прозореца. След това без повече церемонии той я отведе направо в грамадното двойно легло, забулено под богат балдахин. Беше като кралско ложе, но именно в него тя отново откри онзи Лесли, когото познаваше и обичаше. Въпреки луксозната обстановка, той си оставаше любящ и весел, какъвто беше с нея в къщата на Джейн и в Болинас. Една от най-хубавите черти на Лесли бе умението му да се наслаждава на живота и на всичко хубаво в него без самодоволство и показност. А в момента копнееше единствено да е с нея.

През следобеда се любиха и поспаха, после се изкъпаха в огромната мраморна баня. Накрая ѝ каза да си obuе джинсите. Искаше да я отведе на разходка и да ѝ покаже някои от чудесата на Венеция. Изнизаха се набързо през фоайето на хотела. Наетата моторница акостира на кея пред площада „Сан Марко“. Оттам поеха по тесни улички, обиколиха най-близките църкви, от един уличен търговец си купиха италиански сладолед джелато, продължиха по тесните мостчета, прехвърлени над по-малките канали. Тя съвсем изгуби посоката, обаче и двамата никак не се разтревожиха. Той беше поопознал града, но нямаше нищо страшно да се изгубиш във Венеция. Където и да се озовеш, все ще е красиво място, а някой накрая непременно ще те упъти как да се върнеш там, откъдето си потеглил. Видяха и други влюбени двойки като тях да се разхождат; през този сезон от годината повечето бяха от местните. Времето си

оставаше хладно, въпреки че слънцето грееше щедро, а когато се скри зад хоризонта, те се върнаха при моторницата, която ги отведе обратно в хотела.

Прибраха се отново в неговите великолепни покои, а Коко застана до прозореца и дълго гледа града. Когато се обърна към Лесли, очите ѝ издаваха по-красноречиво от всякакви думи цялата ѝ любов.

— Благодаря ти, че ме покани тук — промълви тя тихо. Беше почти като на меден месец, да бъде с него в най-романтичното място, което някога бе виждала.

— Не те поканих — напомни ѝ той с блясък в очите, отражение на нейния. — Умолявах те да дойдеш. Искях да споделя това с теб, Коко. Преди да дойдеш, за мен Венеция беше само работен терен — тя не можа да сдържи усмивката си. Това беше най-страхотният „работен терен“.

После все пак поговориха за филма и за това как напредват снимките. Лесли ѝ наля чаша шампанско и накрая отидоха да се преоблекат за вечерята. Той бе загрижен дали Коко не е прекалено уморена, но този следобед тя бе спала достатъчно, за да възстанови силите си. Не искаше да се лишава нито минута от времето, което можеше да прекара с него, особено когато не беше зает с работата си.

Този път, като слязоха долу, моторницата никъде не се виждаше. Вместо това ги очакваше голяма гондола. Гондолиерът беше с раирана риза, тъмносиньо сако заради вечерния хлад и традиционния плосък рог, какъвто носеха всички гондолиери. Гондолата беше блестящо черна със златист кант, точно каквито са били столетия наред всички гондоли. Както Лесли ѝ бе обещал, преминаха под Моста на въздишките под съпровода на песента на гондолиера. Всичко беше като на сън.

— Задръж дъха си и затвори очи — прошепна ѝ Лесли и тя, макар досега да се оглеждаше с широко отворени очи, се вслуша в съвета му. Той я целуна нежно, задържал и своя дъх. Едва като преминаха под моста, той ѝ каза, че отново може да диша. Тя отвори очи и му се усмихна.

— Добре, сега обетът е сключен — рече той и се усмихна доволно. — Според легендата ще бъдем завинаги заедно. Надявам се, че нямаш никакви възражения.

Тя се засмя, когато той се настани до нея на седалката. Какво имаше да възразява? Че е с най-романтичния, най-влюбения мъж на планетата? Или че е в най-красивия град, който някога бе виждала? Трудно бе да се измисли някакво възражение, пък и тя нямаше никакво желание за това.

— Искам да дойдем тук за медения ни месец, ако има такъв — прошепна младата жена, като гондолата преминаваше под друг мост, потопена в романтичната атмосфера. Невъзможно бе да е другояче, особено с него. — Искам да кажа, ако някога се оженим.

— Ето че и ти заговори за това — видимо се въодушеви той, когато спряха пред малки каменни стъпала, над които ги очакваше приветливо осветен ресторант. Гондолиерът им помогна да слязат от гондолата. Лесли тръгна към ресторанта, обвил ръка около талията ѝ. — Портиерът на хотела ме увери, че тук е тихо и дискретно. Много от местните хора го посещавали. Не е изискано, но той каза, че кухнята е много добра.

Ресторантът се оказа малък и пълен само наполовина. Салонният управител ги поведе към малка кокетна маса в дъното на заведението. Никой не им обърна внимание и те вечеряха като всички други, без някой да ги прекъсва или да им досажда по някакъв друг начин. В началото Мадисън беше създала известна суматоха, когато пресекретарят ѝ се бе обадил в жълтите списания, издавани единствено за феновете на клюките за кинозвездите, с някакви абсурдни истории. Но папараците ги притесняваха само на снимачната площадка, а оттогава, за всеобщо облекчение, не бе публикувано нищо. Такива номера не минаваха пред европейската преса. Лесли не ѝ разказа за какво се отнасят тези слухове, а само отбеляза, че са незначителни и досадни и типични за нея. Добави още, че Мадисън, както по време на снимките на всеки филм с нейно участие, искала да бъде кралицата на снимачната площадка, но това не го притеснявало, стига тя да си знае репликите, да се явява навреме за работа и да не спъва графика за снимките. Той се наслаждаваше на Венеция, ала се надяваше да се прибере у дома и при Коко колкото е възможно по-скоро. Освен това добави, че засега според графика снимките напредват задоволително. През тази седмица трябвало да снимат на площад „Сан Марко“, както и вътре в базиликата; издействането на разрешителни изисквало безкрайни процедури, но техният италиански

помощник-продуцент бил истински гений в уреждането на всичко необходимо.

Разговаряха оживено през цялата вечер, макар че Коко усещаше как дрямката започваше да я надвива. Биоритмите ѝ бяха напълно объркани заради голямата часова разлика, въпреки че тази вечер се наслаждаваше на вечерята в ресторанта и последвалата разходка до площад „Сан Марко“. Както и на пътуването обратно до хотела с гондолата. Но щом се върнаха в стаите си, започна да се прозява. Едва държеше очите си отворени. В Италия вече беше полунощ, а тя беше будна от толкова много часове. Някъде от пътя над океана ѝ се губеше една нощ, но поне беше за добро.

Коко заспа, преди Лесли да я люби. Остана да лежи до нея в леглото и да ѝ се любува с усмивка на уста, после се сгуши до нея. Да бъде тя тук, до него, беше като сбъдната мечта. Все така прегърнати, спаха почти до пладне на другия ден. Събудиха се чак когато слънчевата светлина заливаше стаите им и след като се любиха, се приготвиха за новия ден.

Той я заведе в „Барът на Хари“^[2] за обяд, това беше любимото му място. Тя си избра ризото по милански, каквото само тук можеха да ѝ предложат, с много шафран. Лесли си поръча салата от омар, после се заеха да обсъждат какво ще правят през днешния следобед. Той отново бе наел гондола, понеже беше много по-романтично да се плава с нея по каналите, отколкото с иначе доста по-бързата и по-практична моторница. Нямаше за къде да бързат. Следобедът посветиха на посещение в Двореца на дожите, в камбанарията на базиликата „Сан Марко“, наричана от италианците Кампаниле, и в кралските градини. Накрая продължиха разходката си с още няколко от красивите стари църкви, преди да се приберат в хотела. Измина още един прекрасен ден. Решиха да си поръчат вечеря в стаята, понеже на сутринта той трябваше още в шест да тръгне към снимачната площадка, за да му оформят косата и грима. Тя му бе обещала да го придружи поне през първия ден от престоя си. След това Коко смяташе да открие сама Венеция. В този малък град имаше толкова много за разглеждане, а и тя не желаше да му досажда, докато той бе зает със снимките.

Лесли пътуваше съвсем скромно, като никога не влачеше антураж след себе си. Той сподели с Коко, че не се нуждае от личен асистент, след като портиерът на хотела е толкова сведущ за всичко във

Венеция. А палацо „Грити“ беше прочут с отлично подобрания си персонал. За косата и грима си Лесли използваше услугите на фризьорите и гримьорите от снимачния екип и никога не водеше свои лични. За звезда от такъв ранг той бе учудващо непретенциозен и скромнен. Не обичаше да създава суматоха, нито да привлича всеобщото внимание. За разлика от Мадисън, която бе довякла във Венеция личния си фризьор, двама гримьори, сестра си, две асистентки, както и най-добрата си приятелка. Беше известна с това, че още при обсъждането на договора за всеки нов филм тя връчваше на продуцентите дълги списъци с личните си изисквания. И не подписваше контракта, преди да получи уверенията им, че всичките ѝ капризи ще бъдат задоволени. Навсякъде пътуваше с доверения си бодигард и личния си треньор, като настояваше антуражът ѝ да бъде настаняван в нейния хотел, за да ѝ бъдат всички денонощно под ръка. С това естествено тя не можеше да спечели приятели сред нито една от кинопродукциите, в които участваше, но никой не дръзваше да спори с нея, след като оглавяваше боксофис класациите за киноактриси. Просто изпълняваха исканията ѝ, за да не прави сцени, за което тя никога не би се поколебала.

— Малко е изморително да си сред всичко това — сподели Лесли с Коко на следващия ден на път към снимачната площадка.

Коко носеше дебело яке от овча кожа, за да я предпазва от въздуха, доста студен преди изгрева, и любимите си каубойски ботуши. Изглеждаше свежа, млада и красива, макар и без никакъв грим, възхитителна с големите си зелени очи и буйна като грива коса с цвят на мед. Тя възпяваше всичко, на което той се възхищаваше в жените — честна, семпла, естествена, непретенциозна, без излишни превземки. От нея се излъчваше доброта и прямота, някаква завършеност, озаряваща всичко около нея. Двамата представляваха красива двойка. На снимачната площадка се настаниха в личната му каравана, разположена под арките около площада „Сан Марко“. Тя не можеше да си представи как бяха уредили да се докара тази каравана чак тук, но така Лесли разполагаше с достатъчно пространство за отмора между сцените или за последно разучаване на следващите реплики.

Фризьорът и главният гримьор вече го очакваха. Бяха наети сред местните специалисти, но говореха добре английски, така че Лесли

успя да размени по някоя и друга шега с тях, докато отпиваше от чашата си с димящо кафе. Коко се настани в ъгъла притихнала, и безмълвно наблюдаваше с интерес сцената.

Въпреки че екипът бе събран толкова рано, снимките започнаха едва към девет часа. Преди това поднесоха закуска на всички, а накрая почукаха на вратата, за да му съобщят, че вече са готови за появата му. Техниците довършваха настройките на осветлението, а дубльорът му, млад италианец, облечен и гримиран като Лесли, с ръст почти колкото неговия, зае полагащото му се според сценария място. Лесли носеше черен костюм, превъзходно ушит по мерките му, черни ботуши от чортова кожа и поло. Изглеждаше много секси, много красив, когато напусна караваната и се отправи към площадката с напълно готов грим. Никога не си позволяваше да прекалява с грима. Косата му беше грижливо вчесана и обработена със спрей.

Коко гледаше като омагьосана как на площадката се събираха и другите актьори. Режисьорът зае мястото си до оператора и го инструктира за изискванията си към кадрите. Той знаеше точно какви ъгли на насочване на камерата му бяха необходими. Разговаряше с актьорите, без да прибъгва до викове или заплахи. Коко и преди бе присъствала на снимки, на които я бе водила сестра ѝ, но тук цареше някаква непозната за нея напрегнатост и сериозност. Актьорите от този филм бяха сред най-добрите в бранша. Никой не подценяваше задачите си, никой не искаше да пропусне нито един кадър. Ако филмът пожънеше успех, можеха да натрупат цяло състояние, а за изключителните си постижения можеха да претендират за „Оскар“-ите. Очевидно това се въртеше в умовете на всички тук. Затова и никой не си позволяваше да върши лудории.

Тя стоеше притихнала там, където ѝ бе казано, че може да остане, така че на никого да не пречи. Проследи внимателно как Лесли се справи с първата сцена от снимачната програма за деня. В нея Мадисън не участваше. Измина още цял час, преди тя да се появи в червена коктейлна рокля, адски съблазнителна, полуразголена, с прочутата цепка, но наметната с палто, с много секси високи токчета. В тази сцена тя се показваше заедно с него, но после трябваше да побегне през площада. Някой се опитваше да я отвлече, а Лесли тичаше след нея, опитвайки се да я спаси от преследвача, макар че се предполагаше, че тя няма представа кой всъщност я гони бясно сред

навалищата. Беше някакъв сложен, заплетен заговор, но Коко се бе запознала с историята от сценария, докато помагаше на Лесли в хотела да заучава репликите си. Тя помнеше сцената, но тук всичко беше по-различно заради наелектризиращото атмосферата изпълнение на актьорите и осезаемото дори във въздуха напрежение. Италиански карабинери бяха оградили зоната за снимките и помагаша за опазването на реда. Някой мълчаливо подаде на Коко сгъваем стол, за да има на какво да седне. След няколко минути една жена с руса коса се настани на стола до нейния. Коко нямаше представа коя бе тя, освен че принадлежеше към многочисления антураж на Мадисън.

— Добра е, нали? — подхвърли жената на Коко по време на паузата. — Аз щях да се пребия, ако трябваше да бягам на такива високи токчета.

Вместо отговор Коко се разсмя.

Жената не я попита коя е или защо е тук. Толкова много хора се тълпяха около снимачната площадка, че никой никого не питаше откъде и защо се навърта наоколо. Като всички останали от екипа Коко имаше пропуск за снимачната площадка, окачен на шнур около врата ѝ, което означаваше, че беше член на техническия или актьорския състав, или на нечий екип.

— Двамата изглеждат много добре заедно, нали? — отново поде непознатата, вперила поглед в тях.

Коко също ги следеше със затаен дъх. Не ѝ бе хрумвало това, но те наистина изглеждаха добре заедно. В тази сцена Мадисън се озоваваше право в обятията на Лесли. Беше останала без дъх от трескавото търчане по площада преди малко, когато той най-после я застигна и здраво я прегърна. Коко малко се притесни, като осъзна каква чаровна двойка са, но нали затова ги бяха избрали на кастинга.

— Прочетохте ли какво писаха за тях в списанията миналата седмица? — попита я жената небрежно и отново погледна Коко. — Изглеждат страхотно секси. Истории като тази подклаждат интереса към филма. И всеки ще иска да узнае какво ще се случи, след като си тръгнат оттук, нали? — и тя се ухили.

Коко се насили също да се усмихне, но усмивката ѝ се получи доста вяла. Доби още по-смутен вид, когато непознатата измъкна от голямата си пазарска чанта едно списание и услужливо ѝ го подаде.

Коко едва не се задави, като видя фотографията на корицата. Беше снимка на целуващите се Лесли и Мадисън, най-отгоре с набрано в най-едрия шрифт заглавие: „Гореща новина! Нов романс с Лесли и Мадисън се задава в Италия“.

Коко не искаше да го чете, но беше като хипнотизирана, затова прелисти списанието на съответната страница. Там имаше още няколко снимки — две от тях също със сцени със страстни целувки, а на третата изглеждаха сепнати, сякаш някой бе прекъснал нещо, което не са желали друг да види. Стомахът ѝ се преобърна, докато четеше статията. В нея се казваше, че той е скъсал с последната си приятелка през май, която го обвинила, че бил гей. Продължаваше с обяснението, че Лесли никак не изглеждаше съсипан, защото се потопил в пламенен любовен романс с Мадисън Олбрайт по време на снимането на новия им филм в Италия. Не се споменаваше нищо за Коко, нито за появата ѝ с него в Ел Ей. След няколко минути тя върна списанието на жената и ѝ благодари. Но имаше чувството, че започва да ѝ прилошава.

Именно това имаше предвид сестра ѝ: винаги така ставаше, когато се влюбиш в прочут киноартист, който спи с партньорките си от всеки филм. Те бяха тук заедно от две седмици. Не му е отнело много време. И не можеше да отрече това, което току-що бе видяла по страниците на лъскавото списание. Нямахме никакво съмнение, че той я целуваше, и то страстно. Стоеше там като вкаменена и го гледаше заедно с Мадисън. Що за проява на лош вкус да я покани във Венеция, докато върти любов с филмовата си партньорка? Все пак бе длъжна да признае, че той я бе поканил, преди да напусне Щатите, но ако имаше сърце, щеше да я предупреди да не идва. А на всичко отгоре беше правил любов с нея през последните два дни. Що за човек е той, щом като е способен на всичко това? Какъв ли? Ами очевидно беше какъв е — филмова звезда. За Коко бе убийствено да си го признае, но Джейн се оказа права.

През следващите три часа тя следеше като безчувствен робот как Лесли изпълнява сцена след сцена. Единственото, за което жадуваше сега, бе да се върне в хотела и да си опакова багажа. А Лесли Бакстър да върви по дяволите. Очите ѝ се наляха със сълзи. Искаше ѝ се само да се прибере у дома си, в Болинас, и да изплаче там сълзите си.

Лесли я потърси веднага щом снимките приключиха. Прибра се в караваната, където хората от кетъринга им бяха сервирали обяд. Тя

забеляза, че на тръгване от снимачната площадка той каза нещо на Мадисън, което я разсмя, а после я притегли към себе си и я прегърна. На Коко ѝ се искаше да повърне, докато ги гледаше, но не каза нищо, нито когато вървеше с него към караваната, нито след като влязоха вътре.

— Как ти се сториха кадрите? — той свали сакото си, отпусна се на най-близкия стол и я погледна с щастлива усмивка. — В началото всичко ми се стори много зле и все още си мисля, че сцената с преследването е глупава, но режисьорът не се отказва от нея. Повече ми допада сцената под арките — Коко не можеше да повярва, че той можеше да ѝ говори така спокойно след онова, което току-що бе прочела в онази статия. Внезапно сякаш се бе превърнал в непознат. — Май не са ти харесали — продължи той, леко разтревожен, понеже погрешно бе изтъквал мълчанието ѝ като безмълвна критика на изпълнението му. Той беше перфекционист в работата си и това го притесни още повече.

— Мисля, че сцените се получиха много добре — промълви тя тихо и седна на стола срещу Лесли. Не знаеше дали да му каже какво си мисли за него сега, или да изчака, докато се върнат в хотела след края на снимките.

— Тогава какво не ти хареса? — лицето му внезапно пребледня и се стегна. Той държеше на мнението ѝ, точно както ѝ бе заявил, когато я помоли да прочете сценария.

— Всъщност това, което никак не ми хареса — заговори тя, решила да сложи край, без да чака нито миг, за да може веднага да се прибере в хотела и да си тръгне, преди той да се върне от снимачната площадка, — беше статията, която някой от екипа ми показа.

— Каква статия? — Лесли изглеждаше напълно незаинтересован и това още повече смути Коко. Досега той винаги бе честен с нея или поне тя така си мислеше, а ето че сега бе решил да се преструва на глупак.

— Не мога да си спомня името на списанието. Обикновено не чета такива боклуци. Беше статия за твоята любовна афера с Мадисън, започнала очевидно тук, по време на снимките. Можеше поне да ми кажеш нещо по въпроса, преди да дойда. Щеше да ми спести пътуването.

— Разбирам — кимна той, сведе глава и заби поглед в краката си; после рязко се изправи със сериозно изражение. — Мога да си представя как се чувстваш. Но, ако не възразяваш, бих искал да ме придружиш за малко. Ако правилно съм разбрал, личността, която ти е дала статията, е някоя от любимците на госпожица Олбрайт?

— Мисля, че да. Тя така и не се представи. Но я видях да идва на снимките заедно с нея.

— Чудесно. Това означава, че може би е сестра ѝ или някоя от нейните четиринайсет асистентки или пък любимата ѝ приятелка от гимназията. Всички пристигнаха с частен самолет — отвори вратата на караваната си и подкани Коко да го последва. Тя се поколеба за миг, но Лесли внезапно придоби толкова заплашителен вид, че не посмя да спори с него. Слезе по стъпалата и продължи под арките към близката каравана, значително по-голяма от неговата.

Лесли почука на вратата и без да дочака отговор, я отвори със замах. И със същия гневен замах издърпа Коко след себе си. Караваната бе препълнена с хора. Отвсякъде се разнасяха миризми на евтини парфюми и цигари. Някои се смееха, други говореха по мобилните си телефони, трети опипваха перуките по стойките. Коко забеляза жената, която ѝ бе показала списанието, — тя ѝ се усмихна, когато минаха покрай нея. Лесли продължи до някаква стая в дъното на караваната, защото знаеше, че Мадисън обикновено се оттегляше там, за да е по-настрани от останалите. Почука на вътрешната врата и като чу гласът ѝ, веднага разтвори вратата и застина на прага, вперил яростен поглед в нея. Тя се бе разположила на дивана с един мъж, облечен само с потник и джинси, ръцете и гърдите му бяха покрити с татуировки. Изглеждаше изненадана, когато зърна Лесли на прага.

— Здравей — поздрави го тя с напълно невинен вид. — Нещо не е наред ли? — тази сутрин, по време на снимките, Лесли се бе държал съвсем добре с нея.

— Може и така да се каже. Една от твоите приятелки е показала на Коко отвратителната статия от онова жълто списание, след като ти миналата седмица покани журналистите със задачата да съсипят живота ни.

— Не съм ги канила — още по-невинно заяви тя. — Направи го моят прессекретар. Не мога да контролирам с кого контактува.

— Не можеш, как ли пък не! — обърна се към Коко, кипящ от гняв. — От госпожица Олбрайт или евентуално от нейния пресекретар е била отправена покана към най-гадните влечуги в бизнеса, за да отразят последните новини за нея и да ни снимат. И тогава някой от замесените в целия този процес — разбира се, че не знаем кой точно — им подхвърлил, че между Мадисън и мен е пламнала любов. Всичко това е целяло единствено да събуди по-голям интерес към филма. Но аз — продължи той, извърщайки гневния си поглед от Коко към партньорката си, — нямам никаква любовна афера с нея, никога не съм имал и не възнамерявам да имам въпреки забележителната ѝ фигура, страхотните ѝ импланти и изключително красивите ѝ крака — добави той, като натъртваше на всяка дума с великолепно школуваната си актьорска дикция. — Освен това тя е омъжена за своя фризьор, като този джентълмен — и за да е напълно ясно на Коко, Лесли посочи към мъжа с татуировките — присъства на снимките на всичките ѝ филми и никога не я изпуска от очи. Има и още нещо: макар че би трябвало да е най-строго пазената тайна, за да се опази секси имиджът ѝ непокътнат, в случая за моя сметка, тази персона тук е бременна в петия месец. И съвсем случайно — и това е поредната тъмна тайна — тя е напълно щастлива като омъжена жена. А сега, като изчистихме всички недоразумения, след като обърка живота ми с глупостите, поднесени на пресата, може би ще бъдеш така добра да обясниш на моята приятелка вярно ли е всичко това, което казах. И между другото... — той отново се обърна към Коко, — публикуваните снимки, на които се целуваме, са от заснетата през миналата седмица сцена. Не зная кой, по дяволите, е прибрал парите, платени от журналистите за тези снимки, но най-вероятно е някой от твоите хора — обърна се той с нескрита неприязън към Мадисън. — Но точно в момента ни най-малко не се нуждаем от подобна реклама. Обичам тази жена и нито тя, нито аз искаме да страдаме от подобни лъжливи слухове — от ушите на Лесли направо излизаше пара; Мадисън го гледаше стреснато, а фризьорът ѝ се изкашля притеснено и побърза да се изниже като мокра връв от стаята. Той въобще не показва никакви признаци на ревност към Лесли, но очевидно нямаше какво да добави към казаното от него. Дори на излизане се усмихна притеснено на Коко, преди да се присъедини към тайфата от навлеци в по-голямото помещение отвън. Явно съпругът на звездата

предпочиташе да не се забърква в скандала и да остане в сянка, тъй като женитбата му с Мадисън се пазеше в дълбока тайна. Остави я сама да води своята битка.

— Стига, Лесли, трябва да признаеш, че такива неща винаги изострят интереса към филма — Мадисън се усмихна на Коко и остана доволна, като видя искра на удивление в очите ѝ. Коко никога досега не се беше забърквала в подобна каша. — Но ако кажеш на някого, че съм бременна, ще те убия — обърна се тя към Коко със спокоен тон. Единствената, за която се предполагаше, че е наясно с най-съкровената тайна на кинозвездата, беше гардеробиерката ѝ. Мадисън беше подписала договора за филма, още преди да забременее и не искаше да изгуби своя дял. Но за разлика от нея, Лесли беше на път да изгуби Коко.

— Направи ми една услуга — процеди през зъби, без да откъсва гневния си поглед от Мадисън. — Ние с теб трябва да работим заедно през следващите няколко месеца. Това ни е работата. Аз не се бъркам в личния ти живот. Не се бъркай и ти в моя.

— Добре де, добре — съгласи се тя и се надигна от дивана. На Коко едва сега ѝ направи впечатление леко издутият ѝ корем, очертаващ се под пенъоара ѝ. Под дрехите си носеше силно стегнат корсет, но го сваляше, като се прибереше в караваната си. — Само не казвай на никого, че съм омъжена и бременна. Ужасно зле ще е за имиджа ми. На сексимволите не се полага да се омъжват или забременяват.

— А какво ще обясниш за бебето, когато се роди? — попита я Лесли, донякъде смаян от дръзките ѝ лъжи. За Коко вече бе съвсем ясно, че той въобще не я харесва. Никак не бе трудно да разбере защо.

— Светът ще узнае само, че бебето е на сестра ми — отвърна Мадисън студено.

— И къде планираш да го родиш? Под листото на някоя зелка?

— Всичко вече е уредено — измърмори тя и отново погледна към Коко. Мадисън беше красива, но Коко сега осъзна, че е напълно лишена от чувства. Тя се вълнуваше единствено от своята кариера. И въобще не ѝ пукаше, че междувременно може да съсипе нечий живот. — Скъпа — заговори тя на Коко, — отведи го обратно в караваната му и му направи свирка. Явно има нужда от изпускане на парата преди следващите снимки.

След това вулгарно предложение вбесеният Лесли задърпа Коко към вратата, преди тя да успее да продума нещо. Те разбутаха нетърпеливо тълпата от придружители на Мадисън, струпани отвън. Коко влезе след него в караваната му и го погледна с дълбоко съжаление. И за двамата сцената беше крайно неприятна. Но явно нищо не можеше да смути непоклатимото самочувствие на Мадисън Олбрайт.

— Съжалявам, Лесли — заговори тя тъжно. — Аз си помислих, че... когато видях онова списание...

— Разбирам. Не се безпокой повече за това — махна с ръка той и се отпусна с тежка въздишка в стола си. Но още изглеждаше силно разстроен. — Няма откъде да знаеш, че всичко това е само една изфабрикувана гадост. Тази кучка и собствената си майка би продала за пари, ако въобще има такава. На всичко е готова, само и само да се снима в някакъв филм — това бе грозната страна на неговата професия, с която Коко едва сега се сблъскваше. — Но трябва също да знаеш — добави той и я изгледа тревожно, — че не съм сигурен дали това няма да се повтори. Мадисън е отвратителна усойница и отново ще се опита да ме изиграе. Така се случва при всеки филм, преднамерено или не. Достатъчно ти е обаче да знаеш, че никога няма да ти причиня подобно нещо. Прекалено много те ценя, за да падна дотам, а освен това те обичам. Ако се забъркам с друга жена или ако дори само го пожелаея, ще ти го кажа и ще изчезна от живота ти. И тогава няма да ти се налага да го научаваш от разни жълти списания или таблоиди. Колкото и лошо да съм се държал в миналото, никога не съм постъпвал така подло с никого и категорично нямам намерението да започвам да го правя отсега нататък. Съжалявам, че те разстроих — завърши той, протегна ръце към нея и притегли в скута си.

Коко беше напълно засрамена.

— Безкрайно съжалявам, че го направих на такъв въпрос. Нямах никакво намерение да създавам проблеми между вас, двамата.

Разигралата се преди малко сцена нямаше да облекчи работата му с Мадисън, но се радваше, че всичко между тях се бе изяснило, и то в присъствието на Коко. Ако Мадисън толкова държеше да сее слухове за своите похождения, трябваше да избере някой друг. Лесли нямаше никакво намерение да съсипва връзката си с Коко заради Мадисън Олбрайт.

— Обичам те. А и защо, за бога, ще искам тъпа блондинка като нея? — Мадисън бе показала истинското си лице, обкръжена от всичките онези лигави подмазвачи и асистенти. Приличаше на евтина уличница. — Такива неща постоянно се случват в нашата професия, Коко. Това е непрестанно работеща фабрика за слухове и повечето от хората са готови в следващия миг да те стъпчат или да ти забият нож в гърба. Рядко се случва да срещнеш достойни хора, които не са готови да те продадат при първата възможност. Ще ти се наложи да свикнеш с това.

— Ще се опитам — за Коко бе истинско облекчение да осъзнае що за манипулаторка е партньорката му във филма, но в същото време изпита голямо възхищение от начина, по който Лесли се бе справил със ситуацията.

Внезапно той се разсмя.

— Предполагам, че малко си поизпуснах нервите — и двамата бяха забелязали как съпругът ѝ се изниза тихомълком от стаята. — Все пак мисля, че онова предложение за свирката си го биваше. Какво ще кажеш по въпроса? — погледна часовника си и отново вдигна очи към нея. — Разполагаме ли с достатъчно време? — само я поднасяше, разбира се, затова и двамата се разсмяха. Но в следващия миг стана сериозен. — Завърши първият рунд. Ти току-що премина успешно изпитанието с огъня. Добре дошла в шоу бизнеса.

— Мисля, че се провалих с гръм и трясък — въздъхна Коко, все още разтърсена от случилото се. Тя беше готова да се отдръпне, когато повярва, че той има любовна афера с Мадисън. Какво ли щеше да стане, ако си бе заминала от Венеция без въобще да говори е него? Беше получила един изключително ценен урок.

— Тъкмо обратното — възрази той и я погледна с обич, — според мен се справи учудващо добре. Ние оцеляхме, нашата любов оцеля и не мисля, че тази зла кучка ще може отново да ни изиграе — Лесли го изрече с такъв тон, сякаш те се противопоставяха на целия останал свят. Ала и двамата много добре знаеха, че Мадисън може би няма повече да им вреди, но рано или късно някой друг ще се опита. Коко започваше да вниква в същността на професията му. Хората се нахвърляха един срещу друг при всяка удобна възможност, по всеки достъпен за тях начин.

Обядваха спокойно в караваната, като разговаряха само за филма и за това, което Коко искаше да разгледа във Венеция. И тя внезапно осъзна, че сестра ѝ грешеше. Тя се беше сблъскала с нещата, за които Джейн беше предсказала, че са неизбежни. Ала напук на мрачните ѝ прогнози тя не беше рухнала като кула от карти. А Лесли я бе защитил, бе честен с нея. Наистина беше разтърсена, но не и сломена. И което беше още по-важно: онова жълто списание бе сгрещило. Така че засега всичко беше наред.

---

[1] Героиня от прочут комикс на Харолд Грей от 1924, която живее само с куклата си и кучето си. По сюжета са създадени радиопиеса, мюзикъл и филм. — Б.пр. ↑

[2] Легендарен бар, любим на Хемингуей, Чаплин, Тосканини, Орсън Уелс, Ротшилд, Онасис, Уди Алън, отворен през 1931 от Джузепе Киприани. Кръстен е на младия богаташки син Хари Пикеринг от Бостън, един от първите редовни посетители на бара. — Б.пр. ↑

Коко прекарваше по няколко часа всеки ден на снимачната площадка, за да наблюдава как напредва филмът на Лесли. На няколко пъти забеляза напрежението между него и Мадисън. Понякога това наелектризираще атмосферата при снимките, но в други случаи превръщаше любовните сцени в болезнено преживяване, което със сигурност не бе лесно за него. Той не я харесваше и това си личеше. Но така или иначе длъжни бяха да работят заедно, а никой от тях не искаше да пострада филмът. Това накара Коко отново да осъзнае, че всичко това беше само актьорска игра, а не любов. Лесли беше удивително добър в работата си. Много по-добър от партньорката си, която постоянно си забравяше репликите.

А когато се уморяваше да гледа как се снимат епизодите от филма, Коко прекарваше много часове в обиколки из Венеция. Лесли се шегуваше, че сигурно е посетила всички църкви в града. Коко разгледа манастирите и базиликите като „Сан Грегорио“, „Санта Мария дела Салуте“ и „Санта Мария де Мираколи“. Много часове посвети и на Академията за изящни изкуства, театъра „Ла Фениче“ и галерията „Керини Стампаля“. Към края на седмицата вече бе опознала всеки сантиметър от Венеция и вечер, когато той се прибираще в хотела, му разказваше с часове за видяното през деня. След дългите снимачни часове той се връщаше много изморен, най-вече заради споровете с режисьора и напрежението от работата с Мадисън. Но независимо колко бе изтощен, Лесли винаги изтръпваше от радост, като заварваше Коко да го чака в хотела. И двамата очакваха с нетърпение да заминат през уикенда до Флоренция. Той беше взел кола под наем и беше решил този път той да шофира.

Вечерта, преди да потеглят на път, Лесли се оплака, че на снимачната площадка са се появили някакви папараци. Някои от тях дошли чак от Милано и Рим. Той подозираше, че Мадисън или нейният прессекретар са ги повикали, макар да признаваше, че това бе неизбежно. Всеки от минавачите по площад „Сан Марко“ през тази

седмица можеше да види, че там се снима филм. Едва ли бе изненадващо, че журналистите се бяха заинтересували, още повече че прочути американски кинозвезди се снимаха в техния град.

— Радвам се, че не беше там днес. Не искам да се тълпят и около теб — Лесли й обясни още, че карабинерите пазели зорко границите на снимачната площадка, но десетина папараци се изхитрили да го чакат пред караваната му. Ако и Коко беше там, щяха да обсадят и нея. Според Лесли британските и италианските папараци били най-лошите, най-нахалните. Винаги оценяваше френските им колеги като много по-сдържани, по-почтени, като съдеше от периодите, когато бе снимал филми във Франция.

Тази вечер той извади пътната карта на Италия и двамата набелязаха маршрута за пътуването им до Флоренция. Искаше да я заведе и до остров Лидо, но нямаше да им стигне времето, тъй като дотам трябваше да плават двацет минути с корабчето. През целия ден бе работил усилено, а тя бе кръстосвала пеша из Венеция.

По пътя към Флоренция предвиждаха да спрат в Падуа и Болоня. Коко искаше да разгледа в Падуа параклиса „Скровени“, прочут с фреските на Джото, за които някога бе учила. Разказа на Лесли най-подробно за тях, както и за това, че градът бил заобиколен от масивни крепостни стени от тринайсети до шестнайсети век. В Болоня искаше да се полюбува на базиликата „Сан Петронио“ в готически стил, а ако й останеше време, да посетят и Националната галерия, или Пинакотеката.

Планираха да стигнат до Флоренция късно следобед, където също имаше толкова много за разглеждане. Галерия „Уфици“, двореца „Пити“, двореца „Векио“, катедралата. Нямаше как да успеят да разгледат подробно всичките тези забележителности. На сутринта, когато потеглиха от Венеция, се очертаваше прекрасен ден. Моторницата ги отведе до просторния паркинг, където ги очакваше наетата от Лесли кола. Беше поръчал да му осигурят едно мазерати. Усмихна се щастливо, щом подкара мощния автомобил.

Пътят до Падуа и Болоня беше много красив, както и когато покъсно излязоха на аутострадата, за да се доберат до Флоренция. Той бе запазил апартамент в хотел „Екселсиор“, но Коко настоя първо да отидат в галерия „Уфици“. Нямаше търпение да я види. Беше я посещавала преди години с родителите си, а Лесли никога не я бе

виждал. С нея откри цял нов, прекрасен свят. Забравиха за всичко останало и бяха неизказано щастливи, когато се прибраха в хотела.

Вечеряха в ресторанта, който им препоръчаха от хотела, след което се разходиха из площада. Ядоха джелато, слушаха уличните музиканти, а накрая се прибраха. Тук също изобилстваше с чудесни гледки, съвсем различни от онези във Венеция. Накрая Коко сподели, че изобщо не съжалява, заедно не са отишли и до Рим.

— Остани, докато свърша филма — подкачи я той. — Тогава ще можеш всичко да видиш.

Тя искаше да посети още Перуджа и Асизи. Но и двамата знаеха, че трябваше да се прибере у дома. Не можеше просто така да зарече клиентите си и работата си, а Ерин щеше да я замества само за две седмици. Бяха натъжени от мисълта, че няма да се видят, докато той не се завърне в Ел Ей. Възможно бе това да се случи чак след месец, дори два, ако Мадисън не започне най-после да учи репликите си. За Лесли ставаше все по-трудно да работи с нея. Никак не му се искаше тя да провали филма. Актрисата бе обещала на режисьора да посвети целия уикенд на заучаването на репликите. Лесли се надяваше поне този път да спази обещанието си. Пищните ѝ гърди не бяха достатъчни за успеха на филма.

Коко и Лесли прекараха спокойна нощ в елегантния си апартамент. На другия ден, тъкмо когато се приготвяха за тръгване, бяха изненадани от управителя на хотела, който внезапно се появи на прага на апартамента. Мъжът се впусна в пространни извинения и обяснения, че нямал представа как се е случило, но някой уведомил представителите на пресата, че Лесли е отседнал в хотела. И в момента отпред гъмжало от журналисти, очакващи с нетърпение появата му. Охраната на хотела полагала отчаяни усилия, за да не ги допусне да нахълтат във фойето. Невъзможно било той да се покаже и да не бъде отвсякъде обкръжен от тълпата от нахалници. За тях било голяма новина присъствието на прочутия Лесли Бакстър в града. Лесли го изслуша и погледна към Коко, смръщил нещастно чело. За щастие, увери ги управителят, колата им била паркирана в гаража на хотела.

Той направи единственото предложение, което му хрумна в този напрегнат момент — да ги изведе през задния вход, използван само от персонала. Каза им още, че ако се дегизират с черни очила, шапки и каквото друго имат под ръка, може би ще успеят да се измъкнат, преди

папараците да ги видят на излизане от сградата. Поклони се ниско, като изказваше съжаленията си, и Лесли заподозря, че вероятно някой от персонала на хотела ги беше издал на журналистите.

Един от пазачите дойде да вземе багажа им, докато Коко си нагласяваше черните очила и шала върху главата. Папараците не търсеха нея, те искаха Лесли, това и двамата го знаеха, но ако го докопат, щяха да се доберат и до нея. А след като ги бяха засекли в Лос Анджелис, ако се появи с него и в Италия, всеки щеше да се досети, че връзката им е сериозна. Лесли се надяваше да ѝ спести поне за известно време тези неприятности. Но след като открият коя е тя, както и ако установят откъде е дошла, щяха да започнат да я обсаждат и в Болинас. А той не искаше да я подлага на това изпитание. Достатъчно зле беше, че той бе принуден да живее така, но поне засега искаше да опази Коко от папараците.

Взеха асансьора до сутерена и излязоха през гаража. Лесли носеше черни очила и шапка за голф, която управителят изнамери отнякъде. Скриха се бързо в колата и потеглиха през задния вход, прикрити зад един камион от пералнята и някакъв микробус на местен цветар. Успяха да се отдалечат на значително разстояние, преди папараците да открият, че са заминали. Пътуваха спокойно до Венеция, а по пътя си припомняха как ловко са изиграли журналистите.

— Добре свършена работа — кимна ѝ Лесли, щастливо усмихнат. Благодарение на предупреждението на управителя измъкването им от хотела премина съвсем гладко. Сега двамата с Коко можеха да си отдъхнат.

Върнаха се във Венеция достатъчно рано, за да вземат корабчето до Лидо, а после да изпият по едно питие в „Киприани“^[1]. Това бе прекрасен хотел с невероятен изглед към Венеция. А когато се върнаха обратно в палацо „Грити“, вечеряха усамотено в апартамента, нает от Лесли. Уикендът беше чудесен. Коко изтръпваше само при мисълта, че ѝ предстоят още пет прекрасни дни с Лесли. Отново заобича живота с него. И за двамата тези дни бяха безценни. Преди да си легнат, се обади на Клоуи. Тя им разказа за всичко в училището, но най-вече за това как спечелила наградата за най-добър костюм за Хелюин. Помоли баща си да дойде, за да го види. Лесли беше обещал да празнува Деня

на благодарността с нея и майка ѝ в Ню Йорк, ако дотогава приключи с филма. След като затвори, погледна извинително към Коко.

— Глупаво беше от моя страна, нали? Първо трябваше да те попитам какво предпочиташ. Но обикновено прекарвам празника с нея.

Коко знаеше, че не я бе виждал от два месеца и че ще изминат още три седмици, преди да може да я посети.

— Не се безпокойте за мен — успокои го младата жена с усмивка. — Аз винаги прекарвам Деня на благодарността с майка си в Ел Ей. Обикновено се събираме и по Коледа, но тази година ще го прекараме при Джейн. Дотогава бременността ѝ ще е твърде напреднала, за да пътува — почувства се странно при тези думи. Идеята на Джейн да забременее и да си има бебе все още ѝ бе непонятна.

— Ще дойда да те видя веднага след Деня на благодарността — обеща ѝ той. — Дотогава се надявам да съм свършил с работата си тук. И тогава ще си позволим малко почивка в Ел Ей, преди да започнат довършителните снимки в студиото. Ще си организираме и празнуване за Коледа, когато ще имам ваканция. Ще прекарвам с теб всяка минута, която успея да открадна. Обещавам — тя се отпусна в прегръдките му със замечтано блажен поглед.

Опитаха се през тази последна седмица да бъдат заедно колкото можеше повече. Тя го гледаше с часове как се снима във филма, а през свободното си време посещаваше отново онези църкви, които най-много харесваше, но понякога откриваше и нови. Вече лесно можеше да намери пътя за връщане навсякъде из Венеция. Лесли остана силно впечатлен от способността ѝ да се ориентира. Сега тя познаваше града много по-добре от него, но причината бе, че той имаше много малко свободно време, главно вечер и нощем.

За последната ѝ вечер в града отидоха на вечеря в малък приятен ресторант, скътан в тясна уличка. Дотам ги отведе една гондола, различна от онази, която той бе наел за първата им вечер във Венеция. Намери тази гондола сред един от древните речни пристани. Оттам продължиха надолу по една малка улица и завиха зад ъгъла, където се намираще ресторантът. Коко го откри без никакви затруднения благодарение на своите многочасови обиколки из Венеция. Щом влязоха вътре, завариха очарователна гледка. Градината беше малка и

почти нямаше други посетители, въпреки че беше доста хладно, за да се стои дълго навън. Храната се оказа превъзходна, най-вкусната, която им бяха поднасяли досега. Поделиха си бутилка кианти и бяха в отлично настроение, когато си тръгнаха, макар и натъжени заради нейното заминаване на следващия ден. През изминалата седмица снимките напредваха много добре, по-добре от предишната. Мадисън наистина беше научила репликите си. Очевидно имаше полза от упоритото им повтаряне през уикенда.

Лесли се спря на улицата пред ресторанта и целуна Коко. Престоят ѝ във Венеция беше прекрасен и за двамата, почти като сбъднат сън. И което беше още по-важно, беше реален.

— Имаш ли представа колко много те обичам? — прошепна ѝ той и отново я целуна.

— Почти колкото и аз теб — отговори му тя, затаила дъх, усмихвайки се в очите му. И точно в този миг избухна експлозия от ослепителни светкавици. Наобиколиха ги хора и преди някой от тях да проумее какво става, отвсякъде бяха обкръжени от притискащи се агресивни папараци, които отдавна ги чакаха и сега се нахвърлиха върху тях. Бяха ги издебнали от засада. Някой се беше обадил на пресата и сега тук не бяха само шепа фоторепортери, а цяла глутница. А от канала, където ги очакваше спасителната гондола, ги делеше голямо разстояние. Той направи отчаян опит да разблъска тълпата или поне най-близкостоящите, струпани около него и спътницата му. Искаше да я защити от набезите им, но не знаеше как да го стори. Нямаше представа дори накъде да поемат, макар да бе ясно, че единственият им начин за бягство си оставаше чрез гондолата. Ала пътят им към лодката беше препречен от най-малко трийсетина папараци.

Коко го погледна безпомощно, шокирана и крайно объркана. Той ѝ изкрещя нещо, което не се чу много ясно в суматохата. Май че я попита по кой път да избягат. Вече беше съвсем объркан, а и изпитата половин бутилка не му помагаше да се ориентира бързо.

— Насам! — провикна се тя сред крясъците на тълпата. Нахалниците непрекъснато блъскаха и притиснаха Лесли и Коко в различни посоки, за да направят проклетите си снимки. Озовалият се най-близо до тих фоторепортер беше стиснал цигара между устните си и пепелта ѝ поръси палтото ѝ, когато Лесли ядосано го тласна назад.

— Хайде, момчета — заговори им Лесли на английски, стига, достатъчно. Basta... Не! — кресна той на един, който ги улови за палтата, за да не им позволи да побегнат. И тогава цялата тълпа вкупом се извърна, за да ги обкръжи отново като глутница от разярени зверове. Притиснаха ги до стената, без да престават за миг дори да щракат с фотоапаратите си. От мощния им тласък Коко си удари силно гърба о стената. Лесли се паникьоса. Беше преживял подобни атаки на папараци, при някои, най-вече в Англия, неизбежно се стигаше и до наранявания. Не искаше да я сполети това, но не можеше да се добере до нея през тълпата. „Не!“, разкрещя се той, разблъска ги диво и накрая сграбчи Коко за ръката и я повлече през пресата от мъже, които не преставаха да ги снимат, откакто ги бяха сгасчили. Бягството им до гондолата беше агонизиращо мъчение, което сякаш нямаше край. За щастие гондолиерът още ги чакаше край брега на канала, но и той се изплаши, като съзря побеснялата сган, препускаща след клиентите му. На всичко отгоре наблизко бяха акостирали три моторни лодки, с които натрапчивите преследвачи бяха доплавали дотук. Внезапно Лесли осъзна, че в суматохата дочува не само италианска реч, но и британска, френска, че дори и немска. Те бяха международна шайка от папараци, обединили усилията си, за да ги атакуват. При това решително ги превъзхождаха с броя си. За него и Коко нямаше спасение. По принцип той нямаше нищо против фотографите, но тази тълпа тук беше много опасна, всичко отдавна бе излязло от контрол и ситуацията застрашаваше и двамата.

Двамина от папараците скочиха направо в гондолата, преди Лесли и Коко да стигнат до нея, затова гондолиерът се принуди да ги избута с греблото като някакви пирати от миналото. Те цопнаха в студената вода и се разкрещяха с все сила. Лесли с ужас осъзна, че тези диваци нямаше да имат нищо против, ако вместо тях в мръсната вода на канала се бяха озовали двамата с Коко. Тя се сви на седалката в гондолата, а той се опитваше да я брани, засланияйки я с тялото си като щит, докато гондолиерът с отчаяни усилия успя най-после да потегли. Побеснялата тълпа на пристана зад него се метна в лодките и се опита пак да ги настигне, но този път по вода. Гондолиерът започна да крещи на италиански някакви обиди към своите колеги, но вместо отговор те само вдигаха безучастно рамене. Плащаше им се да си вършат

работата, а какво се случваше оттам нататък не беше техен проблем. Въобще не искаха да знаят за последствията.

— Как си? — попита я Лесли, опитвайки се да надвика крясъците на папараците и шума от моторите на лодките.

Фотосветкавиците не престанаха да ги заслепяват и заради това от много бързана гондолата едва не се преобърна, докато стигнат Канале Гранде. Коко изглеждаше ужасена. Не можеше да се отърси от натрапчивото чувство, че ще ги убият. А гондолиерът и Лесли не можеха почти нищо да направят, за да ги отблъснат. Той се молеше да срещнат по-скоро някоя от патрулните лодки на венецианската полиция, ала за нещастие нито една от тях не се появи. Все пак продължиха да напредват неотклонно към палацо „Грити“, опитваха се колкото се може по-бързо да се скрият, макар и все още да бяха заобиколени от лодките на папараците. Накрая се добраха до пристана, съседен на кея пред хотела. Лесли пъкна триста евро в ръката на гондолиера, който бе готов да изчезне веднага щом те напуснат гондолата. От кея до входа на хотела оставаше да бъде пробягано само доста късо разстояние, но чевръстите фоторепортери нямаше да ги оставят да им се изплъзнат така лесно. Лесли така се обърка, че по едно време се зачуди дали да не спре и да им се помоли да го оставят най-сетне на мира, ала то явно не бяха склонни на компромиси. Беше ги обхванала лудостта на тълпата, така че бяха готови със същата ярост да се нахвърлят дори един срещу друг. Лесли искаше само по-скоро да отведе Коко по-надалеч от всичко това, при това колкото може по-скоро.

Слезе пръв от гондолата и я издърпа след себе си, но там, между брега на канала и входа на хотела, вече се бе изпречила жива стена от репортери. Лесли разбра, че единственият начин е да си пробие път със сила, за да я отдалечи на сигурно място. Коко тъкмо бе стъпила с единия си крак на края на пристана, когато един от натрапниците се пресегна от лодката, сграбчи я за глезена и се опита да я върне обратно в гондолата. Тя изпищя, падна назад и си удари главата. Едва не се строполи във водата. Лесли я погледна отчаяно и веднага се върна при нея, повдигна я, сграбчи я в ръцете си и я понесе към хотела. Опитът от младежките му години, посветени на мачовете по ръгби, сега му помогна много да се провре с рязък тласък през преградата от тела и да изтича до входа на хотела, следван от папараците по петите си.

Портиерът и останалите мъже от охраната и персонала се опитаха да преградят достъпа на преследващата го тълпа. Пред входа се струпана невъобразимо меле от преплетени борещи се тела, размахващи юмруци и сипещи ругатни, докато Лесли побягна нагоре по стъпалата, все още с Коко в ръце. Един от мъжете от охраната го последва с крайно загрижено изражение.

— Ранен ли сте, сър? — попита той тревожно, докато Лесли внимателно я изправи на крака пред вратата на апартамента им. Дватама се вмъкнаха вътре задъхани и изтощени. Коко едва се държеше на крака, цялата се тресеше от преживяния ужас. Палтото ѝ бе оцапано с кръв. Кръв имаше и по сакото на Лесли. Тя се беше порязала, когато един от папараците я бе сграбчил за глезена и тя бе паднала в гондолата.

— Повикайте доктор! — викна Лесли и мъжът от охраната се втурна да изпълни заповедта. Но преди да излезе, провери дали от рецепцията ще изпратят охрана в коридора, за да дежури през цялата нощ. Обеща на Лесли, че лично ще доведе лекар и екип от полицията.

Лесли положи нежно Коко на най-близкия стол и изтича за кърпа в банята. После ѝ помогна, пак толкова грижливо, да свали палтото си, а тя потръпна болезнено. Той видя, че ръката ѝ е извита под неестествено остър ъгъл. Нищо не ѝ каза, но беше сигурен, че е счупена.

— О, Господи, скъпа... толкова съжалявам... никога не съм очаквал... трябваше да отидем някъде другаде... или да останем тук... — малко оставаше и той да се облее в сълзи, като я гледаше как тя заплака горчиво. Пое я в прегръдката си и я държа дълго така, докато тя продължаваше да се тресе неудържимо, без да отрони нито дума. Достатъчно му бе само да погледне лицето ѝ, за да се увери, че още е в шок. Затова остана така, люлееше я, опитвайки се да я успокои, но тя не спря да плаче. Продължаваше да ѝ повтаря колко я обича чак до пристигането на лекаря. Лесли му обясни какво се бе случило, а лекарят я прегледа колко можеше по-внимателно. На гърба си Коко имаше силно охлузване от удара в стената пред ресторанта. Прорезът на ръката ѝ изискваше може би седем шева, прецени докторът. Но най-лошото бе, че китката ѝ бе счупена. При тази констатация на Лесли му прилоша.

Лекарят би три инжекции на Коко. Първата за обезболяване, преди да се заеме с шевове, втората, за да я успокои и третата против тетанус. Когато хирургът ортопед пристигна, тя бе замаяна. Той постави пластмасова шина на китката ѝ. Нито лекарят, нито Лесли искаха да я отвеждат в болница и да я подлагат отново на риска да бъде нападната. Ортопедът каза, че неколцина папараци се мотаели пред хотела, макар че фойето било разчистено. От охраната ги бяха изхвърлили. Лекарите ѝ казаха, че китката ще я боли няколко дни, но може да пътува. Лесли искаше да се махне по-скоро отгук. Нямаше намерение да рискува някой от папараците да подкупи служител на хотела, за да се добере до стаята им. Ловът бе започнал. Акулите бяха усетили мириза на кръв и сега нямаше да ги оставят сами. Венецианската им идилия се бе превърнала, в катастрофа. Време беше Коко да се върне у дома.

Лесли остана буден през цялата нощ, за да бди над съня ѝ, галеше лицето и косата ѝ, докато тя лежеше унесена от упойката. Беше подпрял ръката ѝ на една от възглавниците, а тя се пробуди веднъж или два пъти, когато той поставяше компреси с бучки лед, но лекарствата подействаха достатъчно силно, за да не се събуди. Отвори очи само за кратко, за да му каже колко много го обича и да му благодари, преди отново да се унесе в сън. Събуди се чак в шест сутринта. Вече можеше да говори с него в пълно съзнание, но вместо това отново се разплака.

— Толкова се изплаших — промълви младата жена с ужас в очите. — Помислих си, че ще ни убият.

— И аз се уплаших — призна ѝ той с нещастен вид. — Понякога се случват такива неща. Нахвърлят се като побеснели кучета — никога през живота си не се бе чувствал толкова безпомощен. Бе искал да ѝ предложи последна романтична разходка с гондола, но се оказаха напълно беззащитни. Нямаше как да им избягат. — Толкова съжалявам, Коко. Никога не съм искал да те сполети нещо подобно. Някой трябва да ни е издал, от ресторанта или от хотела. Платили са му за това и никога няма да узнаем кой е той. Горкият гондолиер бе изплашен до смърт — Лесли му бе заплатил щедро за преживяното, но той се съмняваше, че парите могат да заличат ужаса. Човекът бе в стрес, макар че вероятно бе получил много повече от негодника, издал ги на папараците.

— Какво е станало с китката ми? — тя сведе изумен поглед към ръката си. Нищо не помнеше от манипулациите на лекаря, защото беше силно упоена.

— Счупена е — обясни ѝ той с прегракнал глас. Под очите му имаше тъмни кръгове. Не се беше бръснал. — Казаха ми, че като се прибереш у дома, на всяка цена трябва да те прегледат. Не искаха да те отведа в болница, понеже имаше риск отново да се стигне до сблъсък с проклетите папараци. Имаш няколко шева на ръката си — добави той и лицето му придоби още по-измъчен вид. — Биха ти и инжекция против тетанус. Не бях сигурен дали си ваксинирана — беше се грижил чудесно за нея, но не бе успял да я защити срещу кошмарната глутница от папараци, за което сега горчиво съжаляваше. Беше се сбъднало най-лошото, от което тя се бе опасявала. Тъкмо това я ужасяваше в живота му и я караше да се колебае дали да живее с него. Той беше обречен на подобен начин на живот, откакто бе станал актьор. А тя бе направила всичко, за да избяга от този свят.

— Благодаря ти — промълви тя тихо и го погледна сломено. — Как можеш да живееш така? — беше изплашена до смърт.

— Нямам друг избор. Те ще ме преследват дори и да спра да се снимам. Това е лошата страна на моята професия.

А за нея това бе огромен недостатък.

— А какво ще стане, ако имаме деца? Какво ще стане, ако и те бъдат подложени на нещо подобно? — всички тези тревожни опасения бяха изписани в погледа ѝ. Това, което Лесли видя в тях, бе неподправен ужас. Нямах право да я обвинява, че се страхува. Нощта се оказа кошмарна, една от най-лошите в живота му. Най-лошото бе, че се случи, докато той беше с нея, а тя пострада най-зле. Чувстваше се като чудовище, задето я бе изложил на толкова рискована ситуация.

— Винаги съм много внимателен с Клоуи — рече той тихо. Но с нея също беше много внимателен. Беше просто злощастно стечение на обстоятелствата, че се бяха озовали в уязвимо положение. — Никога не водя Клоуи с мен, когато се налага да посещавам местата, където се събират повече хора — обясни ѝ той. Но да се случи тъкмо това в едно толкова затънтено ресторантче на една безлюдна уличка във Венеция? Макар че и двамата знаеха, че все някога щеше да се стигне дотам. — Съжалявам, Коко, наистина много съжалявам. Просто не зная какво друго да ти кажа.

Тя кимна и остана да лежи мълчаливо в леглото, след което отново заговори. Сега не можеше да мисли за нищо друго, освен за онзи кошмарен миг, когато един от папараците я сграбчи за глезена и тя падна в гондолата и си удари главата, но все пак успя инстинктивно да протегне ръка, за да омекоти удара. Знаеше, че винаги ще помни това падане.

— Обичам те, наистина те обичам — натъжено изрече тя. — Обичам всичко в теб. Ти си най-добрият, най-нежният мъж на този свят. Но не мисля, че ще мога да живея така. Ще бъда ужасена, ако трябва да отида някъде, и ще бъда безкрайно изплашена и за нашите деца, и за теб.

— Беше дяволски зле да започнем така живота си — печално въздъхна той.

Ако тя се нуждаеше от потвърждение за опасенията си, беше ги получила в изобилие през изминалата нощ.

Коко отново се обля в сълзи, когато той се наведе да я прегърне.

— Толкова много те обичам, но и толкова много съм изплашена — изхлипа тя мъчително. Невъзможно ѝ бе да заличи кошмарния спомен за всичките онези ужасяващи мъже, неподвластни на никакъв контрол.

— Зная, малката ми, зная — промълви той тихо, докато я притискаше в прегръдките си. — Разбирам — не му се искаше, но го призна. Искаше му се да може да я убеди в обратното, но нямаше да е честно спрямо нея. Тя беше толкова смела. Но да иска още жертви от нея ставаше вече твърде много. Да се справя с папараците и да оцелява след набезите им беше част от живота му, но не биваше да се превръща в част от нейния живот. Тя имаше и друг избор, докато той нямаше. Сега му оставаше само да се моли тя все пак да избере да живее с него, след като се успокои и възстанови.

— Нека сега се погрижа да те кача на сигурно място в самолета за Париж. После, като се прибера у дома, ще можем пак да говорим — в състоянието, в което беше, не искаше тя да взима крайни решения. Опасяваше се, че ще скъса с него. Но нямаше никаква гаранция, че и по-късно няма да се стигне дотам.

Обади се на режисьора и му разказа какво се бе случило миналата нощ. Помоли да го освободят за тази сутрин. Режисьорът му изказа съжаленията си и попита дали не може с нещо да помогне.

Лесли поиска да му изпратят една от фризьорките на продукцията с комплект перуки, но сред тях да няма някоя с цвета на косата на Коко. След това позвъни на управителя на хотела и поръча няколко мъже от хотелската охрана да я съпровождат при плаването с моторницата. Добави, че ако от хотела преценят, може да поискат помощ и от полицията. Но управителят се усъмни в необходимостта от тази мярка.

Лесли я отведе под душа. Лекарят ѝ бе поставил пластмасова шина, която можеше да се мокри. Той я държа в прегръдките си, за да е сигурен, че няма да падне в банята от болка, слабост или прилошаване. После ѝ помогна за обличането. Вече бе решил да не напуска хотела с нея. Не искаше да привлеча вниманието. Папараците вече познаваха Коко, но преди всичко дебнеха него или тях двамата заедно, за да ги снимат. Не искаше да я излага на повече опасности и смяташе да се сбогуват в хотела и да я остави да потегли сама, придружавана само от охраната на палацо „Грити“. Докато ѝ помагаше при обличането, не преставаше да си задава въпроса дали някога пак ще я види. Тя си бе приготвила багажа още предната вечер, преди да отидат до ресторанта, така че сега не ѝ оставаше нищо друго, освен да прибере якето, пуловера и джинсите си.

Фризьорката от снимачния екип пристигна в апартамента малко след като Коко се облече. Лесли настани Коко пред тоалетната масичка и видя очите ѝ в огледалото. Можеше да се закълне, че любимата му все още беше в шок.

Фризьорката бе донесла със себе си няколко руси перуки от онези, които ѝ бяха под ръка, както и една черна, по-къса от останалите. Всички бяха много стилни, достатъчни, за да скрият косата на Коко. Тя закрепил косата ѝ с фиби, поставил отгоре мрежата от материя като чорапите, както го правят във филмовите студия, сетне нагласил и самата перука. За Лесли бе шокиращо да я види с черна коса и не можа да сдържи усмивката си. Изглеждаше невероятно красива, а перуката напълно я бе преобразила — точно това, което искаше той. С тази черна коса Коко бе направо неузнаваема.

— Приличаш на Елизабет Тейлър на младини.

Коко само кимна. Никак не се вълнуваше как изглежда. Сърцето ѝ бе разбито. Мразеше всичко, което бе научила за неговия начин на живот. Любовта им бе оцеляла въпреки клюките в жълтото списание и

измислената му любовна афера с партньорката му от филма. Но беше много по-трудно да преодолее кошмара, преживян миналата вечер.

Лесли благодари на фризьорката и тя си тръгна, а той остана загледан в Коко.

— Какво още да ти кажа? Обичам те, Коко. Но не искам да съсипвам живота ти. Зная колко много мразиш всичко това.

Тя му се усмихна тъжно.

— Предполагам, че нещата ще се уредят едно по едно, стъпка по стъпка — каза тя, отвърщайки му с неговите думи, а той се усмихна.

— Бих искал да мога да тръгна с теб още сега. Моля те, не се отказвай от мен. Двамата заедно ще успеем да се справим.

Знаеше, че тя има всички основания да приключи с него и нямаше да я обвинява, ако го стори. Като подарък беше сменил билета ѝ за обратния полет от туристическа на първа класа. Искаше поне да пътува комфортно. Още помнеше колко се изненада, когато Коко му съобщи, че е прелетяла над океана в туристическата класа. Така поне ще може да спи добре през целия път към дома. Но не можеше да се отърси от мрачното предчувствие, че това ще е последното, което прави за нея.

— Зная само, че те обичам. За останалото трябва да помисля — промълви Коко тъжно, а той кимна. Знаеше, че засега така бе най-добре. Тя все още не можеше да се съвземе от преживяния ужас, а той предполагаше, че китката много я боли. Случилото се бе тежко и за двамата, но най-вече за нея. А от тази мисъл най-много го болеше.

На вратата се почука. Отвън я чакаха четирима широкоплещести мъже от охраната. Портиерът пое багажа ѝ. Поведе я надолу по стъпалата към служебния вход. До брега на канала я очакваше моторна лодка. Щеше да се измъкне през задния вход, както във Флоренция. Лесли често го правеше.

Прегърна я и я притисна до себе си и за миг не каза нищо. Искаше само да почувства топлината ѝ, както бе опряна на гърдите му, да запомни всяка подробност от красивото ѝ лице.

— Искам само да знаеш, че те обичам и ще те разбере каквото и да стане занапред — страхуваше се, че с тяхната любов беше свършено. Това бе изписано в очите ѝ, когато тя се извърна, погледна го за последен път и му кимна.

— И аз те обичам — след което добави неловко: — Никога няма да забравя Венеция... Зная, че звучи абсурдно след снощи. Но никога не съм била толкова щастлива през живота си. До вчера всичко беше съвършено.

— Не го забравяй — едва сега се осмели да заговори с нотка на надежда въпреки всичките си опасения. — Погрижи се за китката си и не забравяй да отидеш на лекар, когато се прибереш у дома.

Тя кимна и го целуна нежно по устните.

— Обичам те — за последен път повтори младата жена, а сетне излезе от хотелския апартамент и затвори вратата след себе си. Лесли имаше чувството, че някой току-що е изтръгнал сърцето му и го е разкъсал на дребни парчета.

---

[1] Луксозен хотел на остров Гуидека. — Б.пр. ↑

Коко се усещаше вцепенена и замаяна през целия път обратно до Сан Франциско. Мислеше да позвъни на Лесли от Париж, докато изчакваше часа на полета през океана, но знаеше, че по това време той е на снимачната площадка, затова не му се обади. Обратният полет до Сан Франциско ѝ се стори безкраен. Китката я болеше. Не я отпускаше и главоболието от миналата нощ. Чувстваше цялото си тяло като пребито. Гърбът ѝ бе чувствителен заради охлузванията. Сега не искаше нищо друго, освен да се наспи. С никого и за нищо не желаше да разговаря. Но всеки път, щом се унасяше в сън, я връхлитаха кошмарите, при това свързани не само с папараците, но и с Лесли. Знаеше, че не може да споделя неговия начин на живот, тъй като бе прекалено плашещ и обсебващ. На два пъти се събуждаше и се обливаше в сълзи. Имаше чувството, че бе изгубила не само мъжа, когото обичаше, но и мечтите си, а това бе ужасяващо чувство.

Заради часовата разлика при пристигането ѝ в Сан Франциско часовниците показваха два следобед. По това време във Венеция беше единайсет вечерта, но никой не ѝ позвъни на мобилния ѝ телефон. Тя също не му се обади.

Повика един носач, за да ѝ помогне да премине през гишето за митнически контрол. Излезе от терминала, без да се озърта наоколо. Реши да си вземе такси до Болинас. Чувстваше се твърде изтощена да пътува с обществения транспорт. Но като се огледа на тротоара, забеляза Лиз да тича към нея. Самолетът ѝ бе кацнал малко по-рано, но изобщо не ѝ хрумна, че Лиз е дошла да я посрещне. Коко още бе прекалено замаяна, за да мисли трезво.

— Здравей. Какво правиш тук? — учуди се Коко, все още недоумяваща, докато Лиз я оглеждаше с тревога.

— Лесли ми позвъни. Разказа ми какво се е случило. Много съжалявам, Коко.

— Да, и аз — кимна тя и очите ѝ се наляха със сълзи. — Джейн беше права. Всичко беше толкова ужасно.

— И би било за повечето хора — отбеляза Лиз състрадателно. — Лесли те обича, но разбира какво изпитваш и не иска да съсипе живота ти — тя не й спомена, че той се бе разплакал, когато разговаряха по телефона. Беше ужасен, че е изгубил Коко завинаги. А това, което сега Лиз виждаше изписано в очите на Коко, потвърждаваше опасенията му.

— Защо се случи всичко това? — попита Коко с нещастен вид. — Всичко беше свършено. Прекарвахме си чудесно. Никога през живота си не съм била по-щастлива, а той е толкова добър човек.

— Зная, че е. Но това е част от живота му. Може би все пак е по-добре, че го видя с очите си. Защото сега ще си наясно какво те очаква — това можеше да й помогне да вземе правилното решение, онова, което ще определи занапред бъдещето на Коко.

— Този начин на живот е ужасен — въздъхна Коко, като се замисли за онзи миг от кошмарната вечер, когато падна назад в гондолата. Не можеше да го заличи от паметта си и все още бе разтърсена от спомена.

Лиз й предложи да седне на една пейка и да я почака, докато тя отиде за колата си. Върна се след няколко минути. Носачът започна да подрежда багажа ѝ в колата, а Коко оставаше все така замислена.

— Какво каза Джейн? — обади се Коко вяло, щом потеглиха от летището.

От шофьорската седалка Лиз се извърна назад към нея, но побърза да впери поглед към шосето.

— Не съм й казала. Ти трябва да решиш какво да ѝ кажеш. Не е нужно да узнае за това, ако не искаш да го споделиш с нея — Коко кимна, благодарна на Лиз за дискретността. — Да си уплашена от атаките на папараците още не означава, че си слаба. Всеки здравомислещ човек няма да понесе да живее така. Сигурна съм, че и Лесли не е изключение. Но просто се е случило. Не е могъл да направи нищо.

Коко пак кимна. Знаеше, че е вярно.

— Това е ужасна причина да не искаш да останеш с някого, когото обичаш — заговори Коко, изпълнена с вина. Обичаше Лесли. Но мразеше това, което съпътстваше успеха и живота му. Не искаше до края на дните си да е принудена да се крие, да бяга и да носи перука, да се измъква през задните входи. Това би било твърде мизерно

съществуване. Не можеше да забрави опиянението в очите на папараците през онази вечер — тази сцена, завинаги щеше да остане най-страховитата, която някога бе виждала. — Изплаших се, че ще ни убият — изхлипа тя, а Лиз само поклати глава, когато Коко отново се разплака. Лиз осъзна колко много е травмирана от случилото се.

— Очевидно и Лесли е преживял същото. Чувства се много зле.

— Зная — рече Коко тихо. — След това се държа чудесно с мен.

— Между впрочем, трябва да те заведем на лекар.

— Не искам. Искам само да се прибера у дома — прошепна Коко уморено.

— Лесли ми каза, че се налага. Наместили са ти китката без рентгенова снимка. Опасявали са се да те изведат от хотела, тъй като папараците още се навъртали навън. Затова трябва да бъдеш прегледана.

Коко само кимна послушно. В момента бе прекалено уморена и разстроена, за да може да спори с Лиз, която вече бе уредила консултация при един свой познат ортопед.

За прегледа отидоха до Лоръл Вилидж. Ортопедът потвърди, че китката е счупена, като похвали свършеното от италианския му колега. Смени пластмасовата шина с нова и след един час двете жени поеха към крайбрежието.

— Не е нужно да ме караш у дома — отбеляза Коко нещастно, а Лиз ѝ се усмихна.

— Мога да те оставя да походиш пеша или да се прибереш на автостоп. Но какво пък, по дяволите, денят е толкова хубав. И за мен ще е добре да слеза до плажа.

За пръв път от толкова часове Коко се усмихна.

— Благодаря ти, че си толкова мила с мен — промълви тя тихо, след което си спомни. — А как е бебето?

— Расте с всеки изминал ден. Джейн изглежда страхотно, но бебето май е много едро — сестра ѝ вече беше бременна в шестия месец, но Коко не бързаше да се види с нея. Джейн веднага щеше разбере, че нещо ужасно се е случило в Италия, а точно сега никак не бе настроена да го обсъжда със сестра си. Само с Лиз. Лиз много повече приличаше на по-голямата сестра, която Коко винаги би искала, но никога не бе имала.

Коко задряма в колата по пътя към брега. Когато пристигнаха, Лиз внимателно я събуди. Коко се сепна, огледа се наоколо, остана смутена за минута, сетне погледна с тъга към къщата си. Копнееше сега да е с Лесли във Венеция и всичко да бе свършило другояче. За пръв път през живота си не искаше да е в Болинас. Освен това се страхуваше, че никога вече няма да са заедно. За нея ситуацията бе мъчителна и безизходна.

— Хайде да влезем вътре — подкани я Лиз и взе багажа ѝ, а Коко отключи вратата. Не бяха спрели да вземат Сали, но Лиз спомена, че нямат нищо против кучето да остане при тях още няколко дни, докато китката на Коко заздравее. Лиз бе съобщила на Джейн само, че сестра ѝ е пострадала при някакъв инцидент в Италия и си е счупила китката.

— Благодаря ти, че ме взе от летището — каза ѝ Коко и я прегърна. — Толкова бях объркана. Мисля, че още съм.

— Сега имаш нужда да поспиш. Утре ще се почувстваш по-добре. И не се опитвай да взимаш решения веднага. Нещата постепенно ще се изяснят.

Коко кимна, после Лиз си тръгна.

Коко отиде в банята и си облече старата избеляла пижама. В Болинас беше пет часа, а във Венеция — два през нощта. Сега не искаше нищо друго, освен да се наспи. Дори не ѝ се ядеше. Вече беше прекалено късно, за да позвъни на Лесли, но и без това не ѝ се искаше, защото не знаеше какво да му каже. Може би Лиз имаше право, каза си тя, докато се настаняваше в леглото. По-късно ще мисли за всичко. Точно сега искаше само едно: да се опита да забрави какво се бе случило и да спи.

Лесли се обади на Коко на следващия ден, след като се прибра у дома, за да разбере как е и какво става с китката ѝ. Не ѝ каза, но предишната вечер, веднага след завръщането ѝ в Сан Франциско, той бе позвънил на Лиз — във Венеция бе четири сутринта. Лиз му съобщи, че е завела Коко на лекар, който ѝ сменил шината. Обясни му, че изглеждаше объркана и сломена, но започвала да идва на себе си. Предложи му да изчака известно време, за да се уталожат нещата. Но Лесли искаше Коко да знае, че той мисли за нея, затова на следващия ден ѝ се обади от снимачната площадка. Каза ѝ, че тя ужасно му липсва и отново ѝ се извини за това, което се бе случило.

— Вината не е твоя — опита се Коко да го утеши, когато той ѝ позвъни. Но Лесли долови промяната в гласа ѝ, сякаш се отдалечаваше от него. — Как върви филмът? — попита тя, за да смени темата. Още се чувстваше зле след дългия полет, но вече бе станала. Ерин не можеше днес да я замести, а тя не искаше да изостави клиентите си. Лекарят ѝ бе обяснил, че може да работи, ако се чувства годна за това, макар че не ѝ го препоръча.

— Днес всичко върви много добре. Мадисън вчера оплеска всичките си реплики, както и аз. Така че бяхме равностойни партньори — не можеше да събере мислите си, след като Коко замина. Сърцето му и умът му бяха с нея. — Все още се надявам да се приберем у дома за Деня на благодарността — дотогава обаче оставаха цели седем седмици, през които той трябваше да бъде във Венеция. Лесли жадуваше да се прибере и да се види с нея, но не посмя да ѝ го каже. Усещаше колко е съсипана тя, както и самият той. По всички европейски вестници можеха да се видят фотографиите на папараците. Той приличаше на луд, докато се опитваше да я защити, а тя изглеждаше ужасена. Дори имаше една снимка как пада назад и си удря главата в гондолата. Лесли нямаше сили дори погледне снимките, защото още повече му напомняха колко силно му липсва тя. Както и разговорите е нея. — Опитай се да не напругаш през първите няколко

дни. През онази нощ преживя голямо сътресение — подозираше, че още дълго няма да се съвземе, а можеше да страда и от посттравматичен стрес.

— Аз съм добре — привидно бодро изрече тя, но се чувстваше като робот. Сърцето ѝ се късаше, докато разговаряше с него. Сега го обичаше повече дори и времето, когато беше при него в Италия, но атаката на папараците я бе убедила, че не е достатъчно силна, за да му бъде достойна партньорка. Не можеше да живее по този начин. — В момента съм на път за работа — добави тя, като прекосяваше моста. Струваше ѝ се, че бе минала цяла вечност, откакто бе във Венеция. На него също.

— Обади ми се, когато поискаш да говориш с мен — завърши той тъжно. — Не искам да те притискам, Коко — искаше да ѝ даде време да си поеме дъх. Според Лиз идеята беше добра. Травмата бе прекалено тежка за Коко.

— Благодаря ти — рече тя, докато свиваше по отбивката към Пасифик Хайтс. Така ѝ се искаше отново да са в къщата на Джейн, в началото, а не в края на тяхната любов. — Обичам те — прошепна тя, но не смяташе, че ще се получи, освен ако не искаше да води същото налудничаво съществуване като него. Но тя не искаше. Както и нямаше сили да му го каже. Макар че той го знаеше.

— И аз те обичам — бе всичко, което ѝ каза Лесли.

После Коко отиде да прибере Сали, преди да вземе и другите кучета. Джейн излезе на вратата и ѝ каза, че много съжалява за китката ѝ. Като я видя, Коко не можа да сдържи усмивката си — сестра ѝ изглеждаше огромна.

— Все повече наедряваш — отбеляза Коко, а Джейн потри заобления си корем. Носеше анцуг и пуловер. Изглеждаше по-красива от всякога. Нещо в лицето ѝ се бе смекчило.

— Остават още цели три месеца — въздъхна Джейн. Изглеждаше доста загрижена. — Просто не е за вярване — двете с Лиз постоянно пътуваха от Ел Ей до Сан Франциско, заети с последния етап от завършването на филма. Лиз бе споменала, че за Деня на благодарността ще приключат и това беше добра новина. Означаваше, че Джейн ще разполага с два месеца, за да се поуспокои и подготви за майчинството. — Ти и Лесли ще дойдете ли при мама за Деня на благодарността? — поинтересува се тя, но Коко поклати глава.

— Аз ще дойда, но той ще бъде в Ню Йорк с дъщеря си — Коко не искаше да се впуска с нея в разговор за Лесли, затова побърза да смени темата. — Между другото, как ти се стори Гейбриъл? — тя си спомни, че Джейн се е запознала с него в Ел Ей, но оттогава двете не бяха разговаряли. Джейн се засмя.

— Млад. Господи, той наистина е млад. А мама има вид, сякаш се чувства на шестнайсет. Малко е изнервящо, меко казано. Все пак ми се струва почтен мъж. Не би могло да трае дълго, но поне тя се забавлява — Коко остана шокирана от спокойствието, с което Джейн говореше за всичко това. Очакваше сестра ѝ да се впусне в някаква опустошителна мисия, а вместо това май никак не бе загрижена. — Всичко може да се очаква. Мисля, че всеки от нас има своите луди моменти и има право сам да решава как да живее, независимо какво си мислят останалите. После неочаквано попита: — Как беше в Италия?

Коко едва не се разтрепери при този въпрос, но успя да се овладее.

— Беше прекрасно — отвърна тя с широка усмивка и се помоли мислено сестра ѝ да не прозре истината. — Като изключим това с китката ми.

— Дяволски лош късмет, но поне е лявата, а не дясната — Джейн не спомена нито дума за Лесли. След няколко минути, като крачеше заедно със Сали към микробуса, Коко се запита дали Джейн вече не възприема по-спокойно и Лесли. През цялото време, докато разговаряха, Джейн потриваше корема си, какъвто навик имат бременните жени. Коко продължаваше да се чуди дали нещо не се бе променило. Джейн и Лиз щяха да се върнат в Ел Ей и да останат там до Деня на благодарността. Коко се надяваше дотогава да престане да се чувства все едно животът ѝ е свършил. Беше преживяла трудни дни, когато Иън умря, но бе оцеляла. Сега, след Лесли, трябваше отново да преодолее нещо подобно, но бе сигурна, че отново ще оцелее.

Отиде да вземе големите кучета и онези от Коу Холоу. Следваше обичайната си програма и вършеше всичко точно както бе свикнала. Прекоси целия маршрут и късно следобед се прибра в Болинас. И това се повтаряше всеки ден, но вътрешно се чувстваше мъртва. През следващите три седмици Лесли не ѝ се обади. Както и тя. Той не искаше да я притеснява, а тя се опитваше да го забрави. А за целта най-добре беше изобщо да не говори с него. Не искаше да чуе гласа му

и отново да се влюби в него, понеже прекрасно знаеше, че именно така ще стане. И тогава всичко пак ще се завърти от началото. Не, не можеше. Прекалено много беше изплашена.

Бяха изтекли три седмици от връщането ѝ от Венеция и Коко не бе разговаряла с никого, докато не замина за Ел Ей за Деня на благодарността. Остави Сали на Ерин. Планираше да отсъства само два дни. Лиз я бе поканила да се настани в къщата, която бяха наели с Джейн. Очакваше се и Гейбриъл да се присъедини към тях за празничната вечеря. Коко щеше да се срещне за пръв път с него, макар че го бе зърнала онази вечер в „Бел Еър“, когато ги видя с майка си в хотела.

Лиз я взе от летището и я отведе с колата си в къщата, където я очакваше Джейн. Беше вечерта преди Деня на благодарността и трите щяха да прекарат една спокойна вечер. Лиз не я попита за Лесли, нито Коко спомена нещо за него. Тя се питаше дали е успял да отиде в Ню Йорк, за да посрещне празника с Клоуи и майка ѝ. Той не ѝ се бе обаждал и тя не знаеше дали е напуснал Венеция. Все си мислеше, че ще е най-добре да остави нещата така, както са си, с надеждата постепенно всичко да утихне. Жребият бе хвърлен в онази последна вечер във Венеция и тя бе взела своето решение. Мълчанието ѝ бе достатъчно красноречиво, а от неговото тя разбираше, че той е наясно с желанието ѝ. Още се обичаха, но вече бе твърдо решила. Двамата нямаха общо бъдеще.

Като се прибраха от летището, Коко и Лиз завариха Джейн изтегната на дивана. Само махна с ръка на сестра си. Приличаше на голяма надуваема плажна топка, но с ръце, крака и глава. Коко отиде до нея, за да я прегърне.

— Мили Боже, каква си огромна! — коремът ѝ като че се бе удвоил за последните три седмици.

— Ако това е комплимент, благодаря ти — усмихна ѝ се Джейн. — Но ако не е, майната ти. Трябва и ти да опиташ — Коко изтръпна при думите на сестра си. Тя се бе постарала да изтласка от ума си всички мисли за женитба и за бебета, ала коментарът на Джейн я накара тутакси да се замисли за Лесли. — Дори не ми се мисли колко голямо ще стане това бебе след два месеца. Изплашена съм до смърт.

По време на вечерята продължиха да говорят и да се смеят. Лиз и Джейн бяха завършили филма и през идната седмица щяха

окончателно да се приберат в Сан Франциско. Но наред вечерята, когато бяха преполовили бутилката вино, Джейн неочаквано се обърна към Коко и я попита за Лесли. Вероятно чак сега бе осъзнала, че сестра ѝ тази вечер нито веднъж не спомена името му.

— Предполагам, че е добре — смотолеви Коко, като се опитваше да се окопоти и подготви за това, което ще последва. Погледна бързо към Лиз, която очевидно нищо не бе казала на Джейн и Коко ѝ беше благодарна за това. Последните три седмици ѝ бяха нужни, за да се съвземе, преди да каже на Джейн.

— Всичко наред ли е между вас двамата? — смръщи Джейн вежди.

— Всъщност не — отвърна Коко тихо. — Всичко свърши. Ти беше права. Имахме няколко малки сблъсъка с папараците, а през последната ни вечер във Венеция ни устройоха засада и ни нападнаха. Точно както ти предсказа — продължи тя стоически, — аз се срутих като кула от карти. Изплашиха ме до смърт. В резултат получих седем шева и счупена китка, така че реших, че аз съм дотук. Не мога да живея така. И ето ме сега отново сама. Само аз — надвисна продължителна пауза след краткото ѝ обяснение и Коко зачака с трепет неизбежното „нали ти казах“. Но вместо това Джейн се протегна и докосна китката ѝ. Шевовете вече бяха зараснали и раната на ръката ѝ бе заздравяла. Имаше само малък белег, колкото да подсказва за случилото се, но това не беше нищо в сравнение с раната в сърцето ѝ. Чувстваше се като смазана.

— Папараците ти счупиха китката? — възкликна Джейн изумено. Изглеждаше едновременно изпълнена със съчувствие и невярваща.

— Не беше преднамерено. Тъкмо слизах от гондолата на пристана пред палачо „Грити“, когато един от тях ме сграбчи за глезена и се опита да ме дръпне назад, а аз паднах на главата си в гондолата. Докато се опитвах да омекотя падането, си срязах ръката и си счупих китката. Преди това те ни бяха издебнали на излизане от ресторанта и ме блъснаха силно в стената. Накрая успяхме да изтичаме до гондолата, но двама от тях скочиха в нея заедно с нас и едва не я потопиха. Бяха около трийсетина и ни преследваха с моторни лодки, а след това се опитаха да ни попречат да слезем от гондолата. Наистина беше отвратително.

— Шегуваш ли се? — ахна Джейн, напълно смаяна. — Това, което имах предвид, беше, че тези типове ще се навъртат около теб и ще нарушават усамотението ти. А тъй като си затворен човек, знаех, че няма да издържиш. Но никога не съм и помисляла, че ще се нахвърлят върху теб, ще те блъскат в стени, ще се опитат да те съборят от лодка, ще се порежеш и ще ти счупят китката. Къде беше Лесли през цялото това време? — искаше да разбере дали той не я е оставил сама на вълците, защото ако е било така, смяташе веднага да му се обади и да го сравни със земята.

— Той беше с мен. Направи каквото можа, но и двамата не можехме да сторим кой знае колко. Намирахме се на една пуста уличка във Венеция и отначало не можахме да се доберем до гондолата. Те бяха поне трийсет — агресивни и безмилостни, а ние — само двама.

— Господи, при това и аз бих рухнала като кула от карти. Скъса ли с него?

— Малко или много. Той знае как се чувствам. Това не е животът, който искам — добави тя, като се опитваше да говори равнодушно, но гласът ѝ потреперваше.

Джейн и Лиз отлично разбираха колко страда. Коко още го обичаше, но бе взела решението си и нямаше да отстъпи, независимо колко трудно ще ѝ бъде. Убедена бе, че ако остане с него и живее по този начин, ще стане още по-зле. Но беше ужасно мъчително да го загуби. Раздялата с Лесли се оказа най-трудното в целия ѝ живот.

— Никой не иска да живее така. Той трябва да се е чувствал ужасно след преживяното — Джейн изглеждаше потресена от разказа на сестра си. Сърцето ѝ се сви, когато видя мъката в очите на Коко. Наведе се и я прегърна.

— Да, беше смазан. Но се държа чудесно с мен. След като паднах в гондолата, той просто ме грабна и побягна с мен. А на другия ден четирима от охраната на хотела трябваше да ме изведат дегизирана е черна перука през служебния вход.

— Боже мой, та това е ужасяващо. През годините съм чувала за подобни изстъпления, но случаите не бяха много. Повечето от папараците само се бутат, ръгат и ти се навират в лицето. Учудвам се как Лесли не е убил някого от тях.

— Беше прекалено разтревожен за мен. От раната ми течеше кръв през целия път до хотела.

— Защо не ми каза още когато се върна? — попита Джейн, все още потресена. Обърна се към Лиз, но тя не отрони нито дума.

— Бях твърде разстроена — въздъхна Коко и погледна сестра си право в очите. — И се страхувах какво ще ми кажеш. Ти ме предупреди още от самото начало и се оказа права.

— Не, не съм — възрази Джейн. Изглеждаше засрамена. — Аз ти наговорих какво ли не, но после Лесли ме скастри жестоко, и то е право. Лиз също ми се скара. Не зная, може би просто съм се тревожила, че действаш безразсъдно заради едно глупаво лятно увлечение. Винаги съм те имала за малко хлапе. Той е свикнал да живее така в Холивуд, но аз не мога да си представя ти да станеш част от този живот. Но вие, двамата, се обичате, Коко. Това, което се е случило с теб в Италия, е крайно необичайно. Ако се наложи, той може да ти наеме бодигардове. Сигурна съм, че ще го направи. Не можеш да се откажеш от човека, когото обичаш, само защото има трудности — чувстваше се ужасно за всичко, което някога бе наговорила на по-малката си сестра, но се надяваше да не ѝ е повлияла чак толкова много, че сега тя да се откаже от любовта. Лесли я бе впечатлил, когато ѝ се обади и ѝ даде да се разбере. Изобщо не се съмняваше, че той дълбок обича сестра ѝ, както и че Коко също го обичаше.

— Не съм създадена за такъв живот — каза Коко протичко. — Това може да ме подлуди. Ще се страхувам да отида някъде, ще се опасявам да изведа децата си, ако имаме деца. Какво ще стане, ако някое бъде наранено от тези манияци? Ти какво би сторила, ако твоето бебе всеки ден е изложено на опасности?

— Ще намеря начин да го защитя. Но няма да се откажа от Лиз — отвърна Джейн тихо. — Ти го обичаш, Коко. Зная, че е така. Твърде много има за губене във вашата история.

— Както и в живота. Онази вечер като нищо можеха да ни убият. Оттогава все си спомням за ужасните истории, които татко ни разправяше за клиентите си. Като дете не исках да бъда като тях и още не искам — по страните ѝ се стичаха сълзи и тя замълча за миг, за да ги изтрие. — Лесли няма избор. Той е длъжен да живее така. Но аз не мога — докато го изричаше, светлината в очите ѝ угасна.

— Сигурна съм, че Лесли ще се погрижи случилото се никога повече да не се повтори — опита се Джейн да я успокои.

Коко не отговори, а само сведе очи към чинията си, после отново ги вдигна към сестра си и поклати глава.

— Прекалено много съм изплашена — промълви тя тъжно, а Джейн се пресегна и докосна ръката ѝ. Лиз се почувства горда, когато Джейн направи това, както и от всичко, което беше казала досега. Джейн имаше да изкупва доста вини, но се бе справила. Предстоящото майчинство бе смекчило острия ѝ характер.

— Защо не си дадеш малко време? — запита Джейн тихо, без да пуска ръката ѝ. — Той кога се връща?

— Не зная. От три седмици не съм говорила с него. Мисля, че приблизително по това време, ако не са изостанали с филма.

— Не можеш да позволиш на онези копелета да те съсипят. Не бива да им се даваш.

Но тя вече се бе предала. Коко усещаше, че за нея няма връщане назад. Не искаше всичко да свърши по този начин, но след нападението на папараците тя се страхуваше за живота си. Лесли го знаеше и затова не бе много настоятелен в опитите си да я убеди да не се разделят. Ала той я обичаше достатъчно, за да ѝ позволи да напусне живота му, щом това бе най-доброто за нея.

Коко помогна на Лиз за прибирането на масата, а Джейн се настани на дивана да погледа телевизия.

— Какво си ѝ направила? — прошепна Коко на Лиз в кухнята. — Станала е толкова мила.

Лиз се засмя.

— Мисля, че хормоните ѝ най-после са се задействали. Това бебе май ще успее да я превърне в човешко същество.

— Впечатлена съм — усмихна се Коко, докато слагаше последните чинии в миялната, след което отиде на дивана при Джейн.

Повече не споменаха за папараците, а малко след това си легнаха. На следващия ден щяха да гостуват на майка си за обяд — официално и тържествено събитие според традициите в тяхното семейство. И както подметна Джейн е усмивка на лицето, щеше да присъства и Момчето чудо.

На следващата сутрин всички станаха късно. В един часа потеглиха към имението на Флорънс в Бел Еър. Джейн бе облякла

единствената си прилична рокля, която още ѝ ставаше, от бледосиня коприна, много подходяща за дългата ѝ руса коса. Коко носеше бялата вълнена рокля, с която беше в Италия, а Лиз бе в елегантен черен костюм. Като отвори вратата, Флорънс ги посрещна с розов костюм на „Шанел“, в който изглеждаше възхитително. И докато стояха в просторното фоайе и се прегръщаха, към тях се приближи красив мъж в сив двуреден костюм и вратовръзка „Хермес“. Коко тутакси се досети кой е той.

— Здравей, Гейбриъл! — поздрави го тя е топла усмивка и стисна ръката му.

Отначало той изглеждаше нервен, но след като се настаниха във всекидневната под огромния портрет на Флорънс в бална рокля, обсипана с бижута, рисуван преди няколко години, всички се поотпуснаха и си прекараха много добре.

Лиз и Гейбриъл се заговориха за филми. Той предвиждаше скоро да започне нов филм и не пропусна да отбележи, че Флорънс изключително много му помогнала за сценария. Тя току-що бе довършила новата си книга. Това напомни на Коко за доброто старо време, когато баща ѝ още беше жив и всички разговаряха оживено за книги, филми, нови и стари клиенти, за прочути автори. Цареше същата атмосфера, с която бе израсла и която ѝ бе толкова позната. Когато седнаха край масата да обядват, тя изненада всички, като им съобщи, че ще започне да учи.

— В Юридическия факултет ли? — смаяна попита майка ѝ.

— Не, мамо — усмихна ѝ се Коко. — Ще избира нещо безполезно, например история на изкуството. Мисля, че ще ми допадне да изучавам реставрация. Но още не съм решила — тази идея всъщност я занимаваше още отпреди два месеца, когато я бе обсъждала с Лесли, но още повече се бе запалила след видяното във Венеция и Флоренция. — Не мога да прекарам остатъка от живота в разхождане на кучета — добави тя тихо, а майка ѝ и сестра ѝ се усмихнаха одобрително.

— Винаги си искала да учиш история на изкуството — отбеляза майка ѝ. За голяма изненада на Коко никой не се зае да я критикува, никой не ѝ напомня недостатъците ѝ, никой не определи плановете ѝ като глупави. Всичко бе започнало от снощния ѝ разговор с Джейн. Коко не беше сигурна тя ли се бе променила, или сестра ѝ, а също и

майка й. Всички определено бяха поели по различни пътеки. Лиз и Джейн щяха да си имат бебе. Майка й бе влюбена в мъж наполовина на нейните години. А Коко току-що се бе разминала с любовта на живота си. Докато ги гледаше, изведнъж осъзна, че всички те имаха свой живот, само тя — не. През последните четири години сякаш наблюдаваше живота от страни. Може би беше време да продължи напред. Чувстваше се готова за това, дори и без присъствието на Лесли в живота си. Нуждаеше се от по-пълноценно битие, с или без него. Черната овца се завръщаше в стадото, а те проявиха благоразумие да не й го изтъкват.

На обяда Коко седна до Гейбриъл и неусетно се увлече в интересен разговор с него за изкуство, политика, литература. Той не беше от мъжете, които й се харесваха. Беше прекалено „холивудски“, но по начин, отличаващ го от Лесли. Гейбриъл беше по-лустросан, добре приспособил се към играта, но беше интелигентен и внимателен към майка й. Флорънс поглъщаше абсолютно цялото му внимание, от което тя цялата сияеше и се подмладяваше. Следващата седмица Гейбриъл щеше да води майка й в Маями на изложба на експонати от художествената галерия в Базел. После, след Коледа, щяха да се наслаждават на ски курорта Аспен. Двата бяха посетили всички последни изложби и театрални постановки. Той споделяше интереса й към симфоничната музика и балета. През последните шест месеца на два пъти бяха ходили в Ню Йорк, за да гледат нови пиеси, показвани на Бродуей. Очевидно майка им си живееше много добре и макар разликата във възрастта между нея и Гейбриъл да продължаваше да ги шокира. На връщане към дома Джейн и Коко бяха единодушни в преценките си, че той съвсем не беше лош човек.

— Той ни е нещо като брат — отбеляза Коко, а Джейн се засмя.

Гейбриъл беше разговарял с нея за бебетата, понеже имаше двегодишно дете от първия си брак. Беше разведен от една година и все повтаряше, че бракът му се оказал огромна грешка, но се радваше, особено сега, че има дъщеричка. На всички бе напълно ясно, че той и Флорънс никога нямаше да имат деца.

— Смяташ ли, че тя ще се омъжи за него? — попита Коко, все още озадачена.

— Случват се какви ли не странни неща, особено в тази фамилия — промърмори Джейн. Прозвуча повече като предишната Джейн, но с

повече чувство за хумор. Определено беше омекнала малко, а може би и много. — Но, честно казано, се надявам да не се стигне до женитба. На нейната възраст не се нуждае от това. Кой знае какво ще стане после? Ако между тях не се получи, тя няма да страда от цялата бъркотия, съпътстваща всеки развод.

— Може би майка ни въобще няма намерение да се омъжва — замисли се Коко. — Но какво ще прави тя с неговото двегодишно дете? — докато разговаряше с Гейбриъл, той ѝ се стори много привързан към дъщеря си.

— Същото, което направи и с нас — усмихна се Джейн. — Ще наеме бавачка.

Сега и трите жени се разсмяха и през цялата вечер продължиха да си бърбят приятелски. На следващия ден Коко се върна в Сан Франциско. Те я поканиха да остане за уикенда, но тя искаше да се прибере в дома си. Все още се чувстваше разстроена.

Преди Коко да си тръгне, Джейн я дръпна настрана и отново заговори за Лесли.

— Не бързай да се отказваш от него — тихо я посъветва сестра ѝ, докато Коко привършваше с опаковането на багажа си. За полета отново беше облякла стария си пуловер и джинсите. Това пак ѝ придаваше хлапашки вид, но Джейн най-после бе осъзнала, че малката ѝ сестра вече не е дете. — Той те обича и е добър човек. Не е негова вината, че онова се е случило. Сигурно и той много страда. Последното, което би пожелал, е да те види наранена. Било е ужасен кошмар и за двама ви.

— Така беше. Но как може някой да живее така?

— Той ще се постарее повече да не се повтаря. Трябва да му послужи за обица на ухото. Всеки в Ел Ей си има своите недостатъци. Аз например изтръпвам при мисълта, че ще трябва да се върна в Сан Франциско. По-възбуждащо е да съм тук, на юг, в Ел Ей, но мисля, че това място не е подходящо да се отглеждат деца. Всичко е на показ. И всички ценности изглеждат сбъркани. Просто не ми се ще децата ми да растат тук.

— Да, виж какво излезе от нас — пошегува се Коко. — Аз станах хипи, а пък ти — лесбийка.

Джейн се засмя и я прегърна.

— Ти вече не си хипи. Може би и никога не си била, а само така съм си мислила. Радвам се, че си решила да се върнеш да учиш. Можеш да се запишеш в Южнокалифорнийския университет, ако решиш да живееш на юг с него — добави тя съвсем практично, но Коко доби паникьосано изражение, затова Джейн не продължи да я убеждава. Просто се надяваше Коко да не го зачеркне напълно. Тъжно ѝ беше и за двамата. И никак не ѝ искаше сега да се разделя с нея, но знаеше, че Коко трябва да се върне в Сан Франциско. Прекараха прекрасно Деня на благодарността, а Гейбриъл беше приятно допълнение. Той им бе обещал за Коледа да доведе Флорънс в Сан Франциско. Щяха да отседнат в хотел „Риц-Карлтън“, като той щеше да вземе и малката си дъщеря.

По време на обратния полет към Сан Франциско Коко се замисли за всичко случило се през последните дни. На идване бе оставила микробуса си на паркинга на летището и сега с облекчение го подкара обратно към Болинас. Добре стана, че се видя със семейството си за два дни, но имаше нужда от повече време за себе си. Все още бе тъжна заради Лесли и не ѝ се щеше да е сред хора. Нуждаеше се от повече време, за да скърби в самота. Оценяваше казаното от Джейн, но най-добре от всички знаеше, че след случилото се през последната им вечер във Венеция, тя не би могла да живее така. Едно беше да си приятелка на филмова звезда, но съвсем друго бе да бъдеш нападната от трийсетина побеснели папараци, които като нищо можеха да ги стъпчат и дори да ги убият. Още не можеше да забрави ужаса, който я обзе, когато ги обградиха в тясната уличка, както и по-късно, като падна в гондолата. Ако да обича Лесли означаваше да живее така, тя просто не можеше да е с него.

Прибра се в жилището си и се огледа. Видя ѝ се познато и удобно, като да се върнеш отново в майчината си утроба. Времето беше студено и младата жена се загърна с одеялото, преди да седне на терасата отвън. Обичаше плажа и през зимата, а небето бе обсипано с милион звезди. Остана да лежи на шезлонга, загледана в звездното небе, спомни си как стояха тук двамата с Лесли и една самотна сълза се търкулна по бузата ѝ.

Точно в този миг звънна мобилният ѝ телефон. Търсеха я от номер с блокирано изписване, затова ѝ оставаше само да гадае кой може да е.

— Ало?

— Ало — от другия край на линията долетя тънко детско гласче.
— Аз съм Клоуи Бакстър. Коко, ти ли си?

— Да, аз съм — отговори тя и се усмихна. — Как си? — зачуди се дали Лесли е там и дали е посрещнал с нея Деня на благодарността. Може би обаждането на Клоуи бе заговор, за да говори Лесли с нея. Но дори и така да беше, не я бе грижа. Обичаше да говори с Клоуи. — Как са мечките?

— Те са добре. Аз също.

Как беше пуйката?

— Много вкусна. Изядох я с майка си и сестра си в Ел Ей.

— Ама още ли си там? — Звучеше много заинтересована и оживена, както обикновено.

— Не, сега съм на плажа. Гледам звездите. За теб не е ли късно? Ако беше тук, щяхме да разтопим бонбони и да си направим бисквитени сладки.

— Ммм, лигите ми потекоха! — закиска се Клоуи.

— Посрещна ли с баща си Деня на благодарността? — Коко не можа да се въздържа и да не зададе този въпрос, въпреки че не искаше да измъква информация за него. Но се питаше дали в момента е с дъщеря си, и дали знае, че тя ѝ се обажда. Клоуи беше доста своенравна и не чакаше да ѝ казват какво да прави.

— Да — въздъхна момиченцето. — Донесе ми рокля от Италия. Много е красива. Преди малко тръгна за летището.

— О, така ли? — Коко не знаеше какво да каже. Последва пауза, след което Клоуи продължи:

— Каза ми, че много му липсваш.

— И на мен ми липсва. Той ли ти каза да ми се обадиш?

— Не. Лошото е, че аз бях изгубила номера ти. Изрових го от компютъра му, ама той не знае — Коко се усмихна. Това беше толкова типично за Клоуи. — Каза ми още, че си му много сърдита, понеже едни лоши хора са ви нападнали и ти си пострадала. Каза, че си си счупила китката, когато те бутнали. Трябва много да те е боляло.

— Така беше — призна Коко. — И беше много страшно.

— Точно това ми разказа и той. Че трябвало да ги спре, но не могъл. И сега е много тъжен, защото ти си му бясна. Липсваш ми, Коко — добави тя и очите на Коко отново се наляха със сълзи.

Толкова беше трудно. Напомни ѝ за чудесните дни през август, когато те, двамата, бяха с нея.

— И ти ми липсваш, Клоуи. И аз съм много тъжна.

— Моля те, не му се сърди чак толкова — помоли я Клоуи, явно много натъжена. — Искам да те видя, като дойда. Ще прекарам Коледа с татко в Ел Ей. Ти ще бъдеш ли там?

— Ще посрещна празника е майка ми и сестра ми в Сан Франциско. Моята сестра скоро ще си има бебе, така че трябва да остана тук.

— Може пък ние да дойдем — практично предложи тя. — Ако ни поканиш де. Можем да дойдем да те видим на плажа. Ще ми хареса.

— Както и на мен. Но точно сега нещата са малко сложни, защото отдавна не съм се виждала с баща ти.

— Може би татко ще ти се обади — каза детето с надежда. — Той ще работи по филма. Затова ще се върне в къщата си в Ел Ей.

— Това е хубаво — уклончиво отговори Коко, но остана трогната, че Клоуи ѝ се бе обадила. Детето ѝ липсваше.

— Надявам се скоро да те видя. Майка ми сега каза, че е време да си лягам — добави Клоуи с прозявка и Коко се усмихна.

— Благодаря ти, че ми се обади — промълви тя и наистина се радваше. Стана ѝ много приятно, почти колкото ако Лесли ѝ се бе обадил.

— Татко ми каза, че не можел да ти се обажда, понеже си му била много, много сърдита. Затова си помислих, че аз може да ти се обадя.

— Радвам се, че го направи. Обичам те, Клоуи. Честит Ден на благодарността.

Момиченцето от другия край на линията издаде някакъв звук, наподобяващ пуешки крясък, а Коко се засмя. Клоуи беше наистина идеална комбинация между дете и възрастен. Току-що бе навършила седем години.

— Честит Ден на пуйката и на теб. Лека нощ — завърши Клоуи и прекъсна връзката.

Коко постоя така с мобилния телефон в ръка, загледана в небето. Питаше се дали обаждането на Клоуи беше знак или нещо повече, някакво послание за нея. Може би не, но пък беше много мило. Остана дълго да седи на терасата, замислена за всичко.

Лесли не ѝ се обади, когато се върна в Ел Ей. Също като Коко и той бе травмиран от случилото се във Венеция. А и я обичаше твърде много, за да поиска от нея да рискува живота си заради него. Лесли знаеше колко много Коко ненавиждаше миналото си, когато баща ѝ е бил заплашван. Тя му бе разказала и за кошмарите си в резултат на тези заплахи. Не можеше да иска от нея да живее така до края на дните си, дори и заради него. Но сърцето му се късаше от мъка. Не можеше да мисли за нищо друго, освен за нея.

Ала и Коко не му се обади. Не минаваше ден, през който тя да не се упреква заради нерешителността си. Сърцето ѝ си оставаше разбито, умираше от болка винаги когато си представяше живота си без Лесли. Но рисковете я плашеха повече. Искаше нормален живот с него, а не постоянно да бъде подлагана на опасност и неизвестност както беше във Венеция.

В резултат мълчанието помежду им ставаше все по-оглушително, но и без това нямаше какво повече да си кажат. Това, че се обичаха, не беше достатъчно, защото не ги предпазваше от опасностите, свързани с професията му, със славата му. Животът на Лесли бе несъвместим с този на Коко, затова нямаше смисъл да се измъчват допълнително, като поддържат връзката си. А и тя знаеше, че не е необходимо да му го обяснява отново. И двамата си бяха казали всичко при последния им разговор, в деня, след като се бе върнала у дома. Коко знаеше също, че той разбира и уважава причината за страховете ѝ. Опитваше се да го забрави, но не можеше да промени чувствата си и навярно дълго още нямаше да успее. Може би никога. Както и болката, че го е изгубила.

Един ден, като изхвърляше боклука, тя се натъкна на Джеф и той подметна колко готин бил Лесли, как се държал като съвсем нормален човек и въобще не се надувал, защото бил голяма кинозвезда. Добави още, че много харесвал Лесли и че той много му липсвал.

Коко кимна в знак на съгласие, но докато го слушаше, едва се сдържа да не се разплаче. Явно имаше лош ден. Но напоследък май

всеки ден беше лош. Не я радваше дори и предстоящата Коледа. Щеше да е самотна без него. А бяха планирали да я посрещнат заедно. Той щеше я прекара с Клоуи в Ел Ей, а тя щеше да бъде с майка си, сестра си и партньорите им.

Дори и къщата в Болинас сега ѝ се струваше тъжна. Всичко изглеждаше овехтяло и запуснато. Най-после се реши да махне леководолазното оборудване на Иън. Видът му я потискаше. А снимките с Лесли натика в едно чекмедже. Остави само онази, на която бяха той, тя и Клоуи в деня, когато построиха първия замък от пясък. На снимката Клоуи изглеждаше възхитително, затова сърце не ѝ даде да я прибере в чекмеджето.

Клоуи повече не ѝ се обади. Коко си мислеше да ѝ купи коледен подарък, но прецени, че не е подходящо да се вкопчва в нея. Трябваше да се откаже и от двамата, независимо колко много ги обичаше.

На Бъдни вечер ставаха малко повече от седем седмици, откакто не бе разговаряла с Лесли, или по-точно петдесет дни. Мразеше се, че така старателно ги брой. Един ден може би щеше да им изгуби броя, ще останат само годините.

Планираше да прекара Бъдни вечер с Джейн. Те вече бяха превърнали стаята за гости в детска стая, затова настаниха Коко в сутерена, в по-малката стая за гости. Тя знаеше, че ще ѝ бъде трудно да остане пак в тази къща. Всичко тук ѝ напомняше за Лесли и за месеците, които бе преживяла е него.

Майка ѝ и Гейбриъл, заедно с дъщеря му, пристигнаха в Сан Франциско в същия следобед. От летището потеглиха направо към хотела „Риц-Карлтън“, за да организират престоя си. Не бяха взели бавачка със себе си, така че Гейбриъл щеше сам да поеме грижите за дъщеря си. Флорънс бе малко изнервена от всичко това, както призна пред Джейн. Отдавна не ѝ се бе случвало да се занимава с деца.

— Е, така ти се пада, когато имаш толкова младо гадже, мамо — подразни я Джейн, а после двете с Коко се смяха много, когато ѝ го разказа.

Прекараха Бъдни вечер заедно, както винаги, а после и Коледата на следващия ден, тъй като никой не пожела вечерта да се прибере у дома си. Флорънс и Гейбриъл се върнаха следобед в Ел Ей, защото на следващия ден трябваше да отпътуват за Аспен. А Коко отново щеше да се прибере на плажа. Но за двайсет и четири часа те бяха като

сплотено семейство, макар и доста необикновено. И с всяка изминала година щеше да става все по-чудато. Лиз и Джейн очакваха бебе, майка ѝ имаше приятел, достатъчно млад, за да ѝ бъде син, а пък той имаше дъщеря, която спокойно можеше да ѝ бъде внучка.

— Ние не сме стандартно семейство — отбеляза Джейн, докато изпращаше Коко до стаята ѝ на долния етаж. — И може би никога не сме били — сетне изгледа Коко някак странно, сякаш си мислеше за дните, когато още растяха и баща им беше жив. — Толкова те ревнувах тогава — добави тя съвсем тихо. — Татко беше луд по теб и когато се появи, аз винаги се чувствах на втори план. Ти беше толкова малка, толкова сладка. Дори и мама за кратко беше влюбена в теб. Тя имаше толкова малко време за нас, че никога не стигаше и за двете ни. Надявам се моите деца никога да не изпитват същото.

— Винаги съм мислела, че ти си звездата в семейството и че няма място за мен — призна ѝ Коко. Бе го споделила със своя терапевт преди две години, но сега почувства как ѝ олекна, като се осмели да го каже на глас пред Джейн.

— Може би това е причината да бъда толкова сурова с теб — погледна я извинително Джейн. — На мен почти не ми обръщаха внимание, а сетне се появи и ти. В дома ни никога нямаше достатъчно обич.

— И двамата ни родители бяха заети, влиятелни хора — рече Коко замислено. — Никога не са имали време да бъдат родители.

— А ние никога не сме имали шанса да бъдем деца. И двете трябваше да бъдем звезди. Аз се поддадох. Но ти — не. Ти прати всичко това по дяволите и им се опълчи. А аз през целия си живот се опитвах да ги впечатля. Но кой спечели накрая? Кого го е грижа колко филма съм създала? Бебето е по-важно от всичко това — тя погали корема си, който ставаше все по-голям с всеки изминал ден. Вече съвсем бе заприличала на бременните от анимационните филми.

— Звучи сякаш най-сетне си открила себе си — Коко нежно я прегърна. За нещастие не можеше да каже същото за себе си. Всички в семейството си имаха партньори, само тя — не. Тя се бе отказала от мъжа, когото обичаше.

— Мислиш ли да имаш още деца? — попита Коко, понеже ѝ бе направило впечатление, че Джейн винаги казваше „деца“, а не дете.

— Може би — усмихна се Джейн. — Зависи как ще потръгне с това и колко ще е приятно. Ако се окаже непоносимо като мен, може да го върна обратно. Шегувам се, разбира се. Макар че ти беше много сладка и това ме караше още повече да те мразя.

Лесли имаше право: Джейн бе ревнувала от нея и онова, което казваше сега, бе като изпускане на въздух от балон. Доста застоял въздух. Двете отдавна вече не си съперничеха за вниманието на майка си, а пък баща им си бе отишъл.

Всъщност напоследък майка им се интересуваше повече от Гейбриъл, отколкото от тях двете. Тя вече бе казала на Джейн, че когато бебето ѝ се роди, тя ще бъде на Бахамите с Гейбриъл. Те, разбира се, щяха да дойдат да го видят, щом се върнат. Такава си бе тяхната майка. Мъжът в живота ѝ се бе сменил, но тя никога не се променяше, особено пък сега, когато с напредването на възрастта ѝ шансовете за промяна ставаха нищожни. Но и двете ѝ дъщери бяха свикнали със странностите ѝ.

— Двете с Лиз обмисляме въпроса за второ дете — призна Джейн пред Коко. — Следващия път обаче можем да вземем донорска яйцеклетка от мен, ако се окаже подходяща, после и донорска сперма, а Лиз ще износи плода. Радвам се, че този път беше мой ред, но, честно казано, мразя да съм дебела. След два месеца ще навърша четирийсет. И на всичкото отгоре да съм толкова дебела. Да съм не само толкова пораснала, но и дебела, ми идва в повече. Сигурно по това приличам на мама — засмя се тя. Майка им беше най-суетният човек на света. Джейн погледна нерешително Коко, после се отпусна на леглото. Бебето в корема ѝ вече толкова бе наедряло, че не можеше дълго да стои права. И трудно ходеше. — Има ли някакъв шанс да бъдеш с мен, когато бебето се ражда? Много ми се иска да те помоля, но не съм сигурна как ще реагираш. Лиз, разбира се, ще е тук, но бих искала и ти да си с мен — в очите ѝ заблестяха сълзи.

Коко се отпусна на леглото до нея и я прегърна просълзена.

— Ще се радвам да бъда с теб — каза ѝ тя и за дълго задържа сестра си в прегръдката си. Почувства се поласкана, че Джейн искаше да е с нея в толкова важен миг от живота ѝ. Избърса сълзите си и се разсмя. — По дяволите, може да се окаже единственият ми шанс да видя как се ражда дете, след като май ще си остана стара мома.

— Не мисля, че си струва още отсега да се кахъриш за това — побърза да я успокои Джейн и ѝ се усмихна окуражаващо. — Предполагам, че не си чувала с Лесли? — попита я с привидно небрежно, а Коко само поклати глава.

— Нито той се е обаждал, нито аз. Но ми позвъни Клоуи, дъщеричката му, за да ме поздрави за Деня на благодарността. Каза ми, че ѝ липсвам. Както и тя на мен.

— Тогава обади му се, за бога. Не пропилявай този път всичките си шансове.

— Може би ще му се обадя — въздъхна Коко, но Джейн знаеше, че няма да го направи. Сестра ѝ беше прекалено уплашена, а освен това винаги е била адски упорита. На Джейн ѝ се искаше тя да му позвъни, но според Лиз тя нямаше право да се намесва. Всичко зависеше от тях, двамата. Макар че Джейн изгаряше от желание да им помогне.

След това се качиха на горния етаж. Коко се засмя, като гледаше с каква мъка Джейн се катери по стъпалата. Беше много въодушевена, че ще присъства на предстоящото раждане. Джейн го съобщи на Лиз веднага щом влязоха в кухнята. Завариха я да се суети около последните подробности по тазвечерната празнична трапеза.

— Слава богу, че и ти ще бъдеш там! — възкликна с облекчение Лиз. — Самата аз нямам представа какво трябва да правя. Изкарахме курсовете на Ламас^[1], но аз вече забравих всичко. Раждането е толкова сложно — въздъхна Лиз, а после се усмихна.

— Да, така е — съгласи се Коко, изпълнена със страхопочитание към раждането и впечатлена от внушителните промени в сестра си. Отношенията между Коко и Джейн се бяха променили значително през последните два месеца. След като в продължение на години двете сестри бяха толкова хладни една спрямо друга и всяка от тях се чувстваше наранена и оскърбена, сега най-после бяха станали приятелки. Промяна, на която Коко се беше надявала през целия си живот.

Седнаха около кухненската маса, за да си поговорят, и Коко им разказа за инцидента с кленовия сироп в деня, в който се бе запознала с Лесли. Лиз изпадна в истеричен смях, а Джейн едва не припадна.

— Слава богу, че не съм била там. Щях да те убия!

— Зная. Ето защо не ти казах. Плувахме в кленов сироп, докато Лесли не почисти всичко.

— Напомни ми никога да не те моля повече да пазиш къщата.

Накрая се качиха на горния етаж, за да се преоблекат. Коко отиде в стаята си, облекчена, че няма да види спалнята, която бяха споделяли с Лесли. Джейн и Лиз искаха по-късно да ѝ покажат детската стая, но Коко беше решила да не прекрачва прага на голямата спалня. Беше твърде болезнено за нея. И без това никак не ѝ беше лесно да го забрави. Лиз и Джейн бяха наясно с това. Майка им още не подозираше какво се е случило и така и не попита.

Двамата е Гейбриъл пристигнаха точно в седем заедно с очарователната му двегодишна дъщеричка. Момиченцето беше облечено с коледна рокля от червено кадифе и панделка в тон с рокличката, с черни обувки от прочутия моделиер Мери Джейн. Гейбриъл сам беше подбрал тоалета ѝ. Донесоха и сгъваема детска кошара, за да има къде да сложат детето да спи, когато се умори. Изглеждаше много добре възпитано малко момиче. Майка им разговаряше с нея като със зряла личност, което напомни на Коко за Клоуи.

Флорънс носеше много шикозна черна коктейлна рокля, а Гейбриъл — тъмносин костюм. И двамата изглеждаха много изискани. Коко взе Алисън и се заигра с нея, през това време Лиз приготвяше по едно картини за Флорънс и Гейбриъл. По някакъв забавен начин те играеха ролята на родители, така че Коко отново се почувства като дете, докато беше край майка си. Бе свикнала да се чувства така и с Джейн, но това вече се беше променило.

Джейн ѝ прошепна в кухнята, че Гейбриъл е облечен сякаш е петдесетгодишен мъж.

— Това е добре, иначе двамата с мама щяха да изглеждат смешни, когато са заедно — също шепнешком ѝ отвърна Коко, — защото мама още вярва, че е на двацет и пет.

— Мамка му! — изруга Джейн шумно. — Целият свят се е смахнал.

— Ние със сигурност сме — засмя се Коко. — Ти се ожени за жена, а мама се влюби в един хлапак — трите жени още се смееха около кухненската маса, когато Флорънс и Гейбриъл дойдоха да си вземат питиетата, а Коко с радост заместваше бавачката. Дъщерята на

Гейбриъл беше възхитително дете, което веднага се приближи като омагьосано до коледната елха, поставена от Лиз във всекидневната. За Джейн, която нищо друго не можеше да върши, се предвиждаше само да се настани на дивана, за да се наслаждава на сцената.

— Не мога да повярвам, че ми остават още цели пет седмици до раждането. Имам чувството, че още тази вечер ще родя. Или поне така ми се иска. През последните дни все ми се струва, че коремът ми ще се пръсне — оплака се Джейн, като се преместваше от кухнята във всекидневната, за да се срути отново върху дивана.

— Не забравяй да ме повикаш веднага щом започнат родилните болки — напомни ѝ Коко, която вече се чувстваше част от екипа за спешна помощ. Нямахше търпение да дочака великото събитие.

Лиз бе приготвила великолепа вечеря. Започнаха с хайвер, после последва печено телешко, йоркширски пудинг, картофено пюре, грах с джоджен, салати и накрая курабии. Менюто беше изискано подбрано, а за десерт Лиз бе приготвила и традиционния пудинг със сливи с много гъст сироп. Още докато се настаняваха около празничната трапеза, Алисън задряма в детската кошара. Беше идеалното дете. Но после, по-късно вечерта, трябваше да я пренесат в хотелската стая в „Риц-Карлтън“, за да си доспи там. Флорънс спомена, че се е запасила с достатъчно тапи за уши, ако малката се разплаче, а Гейбриъл само се засмя. Изглежда, че притежаваше неизчерпаем запас от търпение спрямо странностите и капризите на Флорънс и не преставаше да я гледа с очи, преливащи от възхищение.

Тримата се върнаха в хотела си към десет часа, а Алисън спеше в ръцете на баща си. Отвън ги чакаше лимузина и те потеглиха с нея — Флорънс цялата загърната в кожа, а Гейбриъл в елегантно черно кашмирено палто. На вратата гостите благодариха за вечерята и обещаха на следващия ден да дойдат към обяд. След това трите млади жени се оттеглиха в кухнята, за да почистят. На другия ден Лиз трябваше да се заеме с пуйката. Тази вечер Джейн почти нищо не яде. Храната беше превъзходна, но тя им обясни, че просто няма къде да я сложи. Бебето я притискаше, а освен това се оплакваше от киселини в стомаха.

— Не е толкова лесно, колкото изглежда — оплака се тя и се почеса по гърба. Вече се чувстваше все по-неудобно.

— Като си легнеш, ще ти разтрия гърба — обеща ѝ Лиз.

Тя наистина беше съвършен партньор и Коко каза на сестра си, че е голяма щастливка с Лиз. Не ѝ се виждаше странно, че сестра ѝ е лесбийка, и това никога не я бе притеснявало. Коко открай време я помнеше все такава и отдавна бе свикнала. Винаги обясняваше на приятелките си в училището, че Джейн е лесбийка, като неизменно добавяше, че не намира нищо необичайно в това.

— Ти беше безкрайно забавна — припомни си Джейн и се засмя, докато другите две жени още миеха съдовете. — Веднъж каза на някого, че съм била смърф, а когато те поправих, ти ми рече, че било едно и също.

Чак към полунощ те се разотидоха по стаята си. Коко си легна в стаята на долния етаж, унесена в спомени за месеците, които бе прекарала с Лесли в тази къща. Искаше ѝ се той и Клоуи сега да бяха тук. Тогава Коледата за нея щеше да бъде съвършена. Както обикновено, тя пак се оказа черната овца в семейството. Замисли се как ли са прекарали те тази вечер. Знаеше, че Клоуи е с него и се запита дали имат коледна елха, дали са били с приятели, как ще посрещнат Коледа, традиционно или в някаква по-свободна форма. Щеше да ѝ бъде безкрайно приятно да сподели празника с тях, но не можеше. Папараците, които бяха неотменна част от живота му, бяха променили всичко. Сега нейният живот беше по-прост, напомни си тя. Но невероятно тъжен. На следващия ден тя щеше да се върне в къщата си на плажа, а Джейн и Лиз ще бъдат заедно и щяха да разчитат една на друга. Майка ѝ и Гейбриъл ще отлетят за Ел Ей и оттам за Аспен. Беше взела решение, което смяташе за правилно, така че сега трябваше да живее с него, защото алтернативата се очертаваше прекалено трудна. Въобще не се поставяше въпроса дали тя го обича, или не. Ключовият въпрос беше дали бе способна да сподели живота му в добро и в зло. И отговорът гласеше, че не можеше.

На следващия ден Коко се събуди преди другите. Отиде до кухнята, за да си свари чай, и видя, че Лиз вече бе започнала да пече пуйката. Тя беше станала още в шест, за да включи фурната, след което пак си беше легнала.

Коко се поразтъпка из къщата, докато чакаше Джейн и Лиз да станат. Чувстваше се странно да е отново тук. Видя Сали и Джеф да лежат един до друг на пода в кухнята и веднага си спомни за Лесли. Не

знаеше какво да направи, за да изтрие спомена за него. Вероятно само времето можеше да я излекува.

— Рано си станала — подхвърли Лиз, когато слезе долу към девет часа, за да провери пуйката. Коко от часове беше на крак. Поседя до коледната елха, зареяла безнадежден поглед в пространството. Така я завари Лиз, но не каза нищо, макар да се досещаше какви мисли се въртяха в главата ѝ. На лицето на Коко съвсем ясно бе изписано колко много ѝ липсваше Лесли. Лиз я съжаляваше, но се стараеше да не го показва. Поседяха в кухнята, побъбриха си, но не посмяха да говорят за него. Към десет часа Джейн слезе долу при тях, за да им прави компания. Оплака се, че пак имала киселини.

— Следващия път ти ще се мъчиш — закани се тя на Лиз.

— С удоволствие — усмихна се тя.

Коко предложи да направи закуска.

— Ти си истинска заплаха в кухнята — изръмжа ѝ Джейн, а Коко само се засмя.

— Имаш право. Наследила съм го от мама.

— Не си — тутаки я опроверга Джейн. — Татко беше скапан готвач, а пък мама дори не знаеше къде е кухнята.

— Мисля, че на Гейбриъл му харесва да готви — отбеляза Коко. — И ние поне можем да сме спокойни, че мама няма да гладува на старини, ако готвачът я напусне.

— Наистина ли мислиш, че те ще изкарат дълго? — попита Джейн с недоверчива гримаса. Трудно ѝ бе да си го представи. Отначало не се съмняваше, че става дума за нещо преходно, за връзка, която няма да издържи дълго, защото той накрая щеше да се осъзнае и да си потърси някоя друга жена на неговите години. Но трябваше да признае, че той изглеждаше щастлив с майка ѝ и никак не се притесняваше от значителната разлика в годините им.

— Мисля, че ако тя беше мъж, въобще нямаше да си задаваме този въпрос — отвърна Коко. — Мъжете на възрастта на мама се женят за жени, по-млади от Гейбриъл и никой не задава каквито и да било въпроси. Никой не се изненадва, ако мъж на шейсет и две се ожени за жена на трийсет и девет.

— Може би си права — процеди Джейн замислено. — Но най-странното е, че действително изглеждат добре заедно. Може би защото той е малко старомоден за мъж на неговата възраст.

— Не бих се ангажирала с такъв като него — заяви Коко и трите жени се засмяха. Гейбриъл изглеждаше по-стар от Лесли, макар в действителност да беше с две години по-млад.

— И ние не бихме искали да излизаме с него — подкрепи я Джейн и смехът още повече се усили. — Но разбирам какво имаш предвид. Той е някак си... скроен прекалено старомодно. Днес вече никой не носи костюми по всяко време, но той го прави. А на мама това много ѝ харесва. Всъщност той изглеждаше така още когато го видях за пръв път, много преди да се обвърже с мама. Мисля, че си пада по по-възрастни жени.

— Очевидно — кимна Коко. — Или само по мама. Та той боготвори земята, по която тя стъпва. И, честно казано, ако продължи да се навърта около нея, ще ни облекчи живота за няколко години. Тя ще е щастлива с него.

Като се замисли за това, Джейн кимна. Коко имаше право.

— Какво ще се случи, когато тя остарее? Искам да кажа, когато наистина ще е стара?

— Същото, каквото ни чака всички нас — добави Лиз с въздишка. — Надяваш се партньорът ти да не умре преди теб, да не те напусне. Макар че понякога се стига и дотам — завърши тя и погледна към Джейн.

— Никога няма да те оставя — прошепна Джейн тихо. — Обещавам.

— По-добре недей. — Лиз се наведе и я целуна.

— Е, тогава аз ви оставям — Коко се прозя и се надигна от масата. — Трябва да се преоблека. Мама ще бъде тук след по-малко от час — напомни им тя. Трите се прибраха в стаите си, за да се преоблекат празнично за обяда.

Както винаги, майка им пристигна точно навреме, в бял костюм на „Шанел“, с обувки от крокодилска кожа и самуреното палто, с което беше и снощи. Носеше нанизите си от перли, а гримът ѝ бе безупречен. Гейбриъл се появи със сиви панталони и блейзър, но върху бледосинята си риза бе сложил друга вратовръзка, пак от „Хермес“. Изглеждаха като от фотографиите на списанието „Таун енд кънтри“. Коко и Лиз бяха облечени по-всекидневно, с черни панталони и пуловери, само Джейн беше с широка яркочервена роба и нещастното ѝ изражение не изчезна по време на целия обяд.

Преди празничния обяд си размениха коледните подаръци; всеки хареса това, което получи. Флорънс им подаряваше всяка година едно и също — даваше на двете си дъщери по един чек и още един за Лиз, но за по-малка сума. Все повтаряше, че се опасявала да не им купи нещо неподходящо, така че предпочитала те сами да изберат какво да си вземат с тези пари. На Гейбриъл бе подарила часовник „Картие“, който вече украсяваше ръката му, докато тя бе забола на костюма си много красива диамантена игла, подарък от него. А на Алисън Флорънс подари огромна кукла в розова рокля, голяма почти колкото момиченцето.

Седнаха край празничната трапеза в два следобед и останаха около масата до четири. След това се оттеглиха във всекидневната, за да побъбрят и да пият кафе. После майка им, Гейбриъл и Алисън си тръгнаха, понесли подаръците си. Трябваше да летят обратно до Ел Ей, вечерта да оставят Алисън на майка ѝ и на сутринта да потеглят за Аспен.

Коко остана до шест, за да помогне при почистването, сетне си взе довиждане с Джейн и Лиз. Те я увериха, че спокойно може да остане да спи тук, но след два дни, прекарани със семейството, тя предполагаше, че искаха да останат сами, а и тя искаше да се прибере у дома. Затова извика Сали и пое с микробуса по пътя за Болинас. Къщата ѝ се стори съвсем празна и студена, когато прекрачи прага ѝ. Запали огън и седна на дивана, загледана в пламъците в камината, замислена за последните два дни. Не можеше да си позволи да мисли за Лесли, нито дори за Клоуи. Трябваше да е благодарна за живота, който имаше. И за тази приятна Коледа. Сдобряването ѝ с Джейн, макар и позакъсняло, беше като благословия и за двете сестри.

Коко си легна рано. На сутринта стана към седем. Седна на терасата отвън и се загледа в изгряващото слънце. Очертаваше се хубав ден, изпълнен е нов живот. Спомни си колко щастлива беше някога и се унесе в мисли за това, когато я сепна позвъняването на вратата на оградата. Никой не натискаше този звънец. Всички просто влизаха през вратата и прекосяваха разстоянието до къщата, за да почукат на предната врата. Тя още беше по пижамата си със сърчицата, но се бе загърнала с едно одеяло. Заобиколи къщата, за да види кой я търси толкова рано.

Дългата ѝ кестенява коса се развяваше от вятъра, още не я бе сресала. Навън беше студено, но небето беше ясно и яркосиньо. Видя ги, когато надзърна към вратата на оградата. Лесли стоеше изправен там, с ръка върху резето, с очи, приковани в нея. Не беше сигурен дали постъпваше правилно. До него стоеше Клоуи в яркосиньо палто, с дългите си плитки и широката си усмивка. И държеше някакъв подарък в ръцете си. В мига, в който съзря Коко, детето ѝ махна с ръка и се втурна през вратата.

— Тя много искаше да те види — заоправдава се той, но Коко я прегърна, сетне zakрачи боса по пясъка. Застана до него и вдигна очи към лицето му, сякаш се съмняваше дали не е привидение.

— И аз исках да я видя — възкликна Коко, — както и теб. Липсваш ми — и преди да успее да каже още нещо, той я пое в ръцете си и я притегли към гърдите си. Нищо повече не искаше да слуша. Искаше просто да я прегърне, да вдъхне аромата на косата ѝ, да я усети отново в ръцете си.

— Тук е студено — оплака се Клоуи, загледана в тях отстриани. — Не може ли да влезем?

— Разбира се, че можем — отвърна Коко, хвана ръката ѝ и се извърна с безкрайно щастлива усмивка към Лесли. Той бе направил правилния избор.

Къщата вътре му се стори същата. Видя снимката, на която бяха двамата с Клоуи. Усмихна се, а тя беззвучно му прошепна над главата на детето „Обичам те“.

— И аз те обичам — отговори ѝ той, но за разлика от нея съвсем ясно, на глас.

— Какво има за закуска? — нетърпеливо ги прекъсна Клоуи, но се досети да връчи подаръка си. Коко седна на дивана и отвърза панделката. Вътре откри малко кафяво плюшено мече. Коко се усмихна, прегърна момичето и му каза, че го обича.

— Какво ще кажеш за едни гофрети? — погледна я дяволито Коко. — И бисквити с разтопени бонбони.

— Да! — възторжено откликна Клоуи и от радост шумно запляска с ръце, когато Коко се втурна към кухнята.

Първата ѝ работа беше да постави чайника на котлона. Но не пропусна да се озърне назад към Лесли, сякаш се опасяваше той да не изчезне. Беше преживяла два дълги месеца без него и още не беше

сигурна какво означаваше идването му тук. Просто се радваше да го види.

Тримата седнаха заедно около масата да закусят, като през цялото време Клоуи не преставаше да ѝ разказва как са посрещнали Коледата. Украсили си коледна елха, после отишли да обядват в хотела, а накрая, едва снощи, решили да я посетят. Взели самолета до Сан Франциско и се настанили в един приятен хотел, защото татко ѝ казал, че е прекалено късно, за да вземе кола и да шофира през нощта до плажа. Казал още, че щяло да бъде невъзпитано да я посетят толкова късно вечерта, макар че Клоуи съвсем не се притеснявала за това. И така вместо снощи те се появили на сутринта. И ето ги тук. Тя не спираше да бърбори и да се усмихва лъчезарно и на двамата, а накрая Коко я възнагради с най-топлата си усмивка — първо нея, а после и Лесли.

— Това е едно страхотно хрумване — промълви Коко.

Клоуи веднага се обърна към баща си.

— Видя ли, казах ли ти, че тя ще се зарадва да ни види!

Коко и Лесли засияха едновременно, споглеждайки се над главата на детето.

След закуската Коко се преоблече и излязоха на разходка по плажа. Тъй като беше денят след Коледата, по плажа се разхождаха много други хора.

— Липсваше ми, и то невероятно много — призна ѝ Лесли, докато Клоуи тичаше напред, за да събира мидички от пясъка.

— И ти на мен.

— Не знаех какво ще си помислиш, ако изведнъж се появим тук. Не бях сигурен дали въобще искаш да ме виждаш. Но Клоуи ме увери, че искаш.

— Тя ми се обади за Деня на благодарността. Това беше второто най-хубаво събитие, което можеше да ми се случи след едно твое обаждане — отново вдигна очи към него, за да се увери, че той не е част от някакъв сън.

— Коко, относно Венеция...

Тя спря, поклати глава и допря пръста си до устните му.

— Не казвай нищо повече... Осъзнах, че не ме е грижа нито за папараците, нито за статиите в жълтите списания или за каквото и да било, дори и да ме плаши до смърт... Искам само да бъда с теб.

Обичам те толкова много, за да позволя да ни разделят — разбра това още в мига, щом го видя.

Именно за да чуе това бе дошъл тук, но не смееше да се надява. А това, което Джейн ѝ бе казала в Деня на благодарността, не ѝ даваше мира — в никакъв случай да не се отказва от него.

— Обичам те. Кълна ти се, че никога няма да позволя отново да се случи с теб нещо подобно. Защото преди това ще ги убия.

— Не ме интересува... заедно ще го преодолеем... ако се опитат да ни подлудят, ще се преместим. Ще отидем някъде другаде. Винаги можем да се скрием тук — тя му се усмихна, а той я прегърна.

— Ще умра, ако съм без теб — изрече той дрезгаво.

— И аз.

— Къде искаш да живеем? — беше готов заради нея да отиде накрай света.

— Където и да е, но с теб.

Продължиха бавно да крачат зад Клоуи. Но вятърът се усили и стана твърде студено, затова се прибраха в къщата и запалиха огън.

Коко приготви обяд за тримата, след което Лесли изхвърли сметта вместо нея. Кофата беше препълнена. Тогава видя Джеф до контейнерите за смет. Той посрещна Лесли с широка усмивка и потупване по рамото.

— Радвам се, че се завърна — рече му той, докато се здрависваха. — Чух, че си снимал филм във Венеция. Липсваше ни. Проклетата ми кола отново се повреди. Мисля, че е трансмисията.

— По-късно ще я погледна — обеща му Лесли.

— Липсваше ни, като не се навърташе наоколо — повтори Джеф с напрегнат поглед, явно имаше предвид Коко. Но Лесли липсваше и на самия Джеф.

— Благодаря. И вие ми липсвахте — Лесли се прибра вътре при Коко, която играеше на карти с Клоуи.

След това двете погледаха телевизия, а той отдели време за колата на Джеф и го посъветва, че може би все пак трябва да я продаде. Настаниха Клоуи в леглото на Коко, а после седнаха на дивана, за да обсъдят бъдещето си. През следващите три месеца той трябваше да работи в Ел Ей по довършването на филма. Договорът за наем бе изтекъл и къщата му отново бе на негово разположение.

— Ще съм зает поне още един месец, но после мога да дойда тук, при теб. Ще видим как ще потръгне и дали ще ни притесняват. Но ако го направят, ще измислим нещо друго. Но можем, поне на първо време, да се установим тук. В крайна сметка това е твоят дом.

Душата ѝ се бе изпълнила с покой в момента, когато го видя пред къщата си. Джейн отново имаше право — важен бе човекът, а не мястото, където живееш. Ако обичаш някого, не трябва да избягаш само защото играта загрубява. Вече го бе разбрала. Във Венеция просто беше изплашена прекалено силно, а след това само се потопи още по-дълбоко в страховете си.

— Как е китката ти? — попита той с разтревожен вид.

Идеше му да се разплаче, като видя малкия белег на ръката ѝ. Целуна мястото, а тя целуна Лесли.

— Китката ми е добре. Но сърцето ми беше разбито. Само ти можеш да го излекуваш. Иначе, общо взето сега съм по-добре.

Той ѝ се усмихна и я притегли в прегръдките си.

— Клоуи се оказа по-умна от нас. Тя ми каза, че трябва да дойда тук и да уредя всичко между мен и теб. Искях го, но се страхувах. Във Венеция всичко така се обърка, че не ми се вярваше да имам правото отново да те видя или да те моля за втори шанс.

— Ти го заслужаваш — отвърна Коко тихо. — Съжалявам, че ми отне толкова време, за да го проумея.

Той кимна и я притисна към гърдите си. Нямаше значение колко време им бе отнело, важното бе само, че той се бе върнал при нея. После му хрумна нещо друго.

— А защо ти не дойдеш при мен? Примерно за един месец?

— Заради бебето на Джейн — обясни му тя с усмивка. — Обещах ѝ да бъда до нея. Терминът ѝ е след около пет седмици. И трябва да уредя всичко тук.

— А какво ще стане с бизнеса ти?

— Мисля да го отстъпя на Ерин. Трябва да поговоря с нея, но съм сигурна, че идеята ще ѝ хареса. Тя мрази другата си работа, а с това може да печели достатъчно, за да живее прилично. Като мен — усмихна му се лъчезарно. — Аз пък искам да се върна в университета. Мога да кандидатствам в Южнокалифорнийския.

— Ще изучаваш история на изкуството?

Тя кимна.

— Мога да уредя нещата така, че да пътувам с теб.

— Иска ми се да измисля нещо друго, което да ми позволява да пътувам с теб.

— Идеята ми допада — сега изглеждаше истински облекчен. — Следващите два филма ще снимам в Ел Ей.

Това означаваше, че през цялата следваща година ще си бъде у дома. И двамата се надяваха, че тук папараците няма да ги подлудяват както в Италия. Той вече бе наел една охранителна фирма, която изпрати бодигард в автомобил без отличителни знаци да дежури пред дома му. Не искаше да допусне повторение на това, което се случи във Венеция, нито на него, нито на нея. Освен това се надяваше, когато заживеят заедно, папараците да не се интересуват вече толкова много от тях.

Останаха така, прегърнати здраво в продължение на часове, но накрая той отиде да спи при Клоуи. Никак не му се искаше да остави Коко сама на дивана, но тя му каза, че тази нощ трябва да спят отделно. Не искаше Клоуи да се събуди внезапно посред нощ и да се изплаши, че е сама в спалнята.

— Тя може да си помисли, че ние правим онова отвратително нещо, за което веднъж ни разказа — подкачи го младата жена, а той се разсмя.

— Ти трябва да ми напомниш как се прави, защото се опасявам, че съм го забравил.

— Ще ти го напомня, като дойда да те видя в Ел Ей.

— А кога ще стане това? — попита я той и отново по лицето му се изписа тревога. Не искаше да преживее още цял месец, без да я види.

— Как ти звучи да прескоча до теб следващия уикенд, освен ако ти не пожелаеш да дойдеш тук? — сега всичките парчета от разпиляния пъзел отново си дойдоха по местата.

— Съгласен и за едното, и за другото — кимна ѝ той, преди отново да я целуне горещо и да я остави на дивана за тази нощ. Имаха на разположение цял живот, за да уредят всички подробности.

---

[1] Метод, основан върху контролиране на дишането и усвояване на определени упражнения за релаксация, с които се цели намаляване на болката. — Б.пр. ↑

През следващите четири уикенда Коко и Лесли се редуваха в посещенията си в Лос Анджелис и на плажа. Визитите на Коко в Ел Ей минаха без сътресения. Папараците ги чакаха пред ресторантите, а понякога и пред портите на имението му, за да ги снимат, а после си тръгваха. Веднъж един фотограф ги последва в супермаркета, но това беше нищо в сравнение с преживяното в Италия и те не му обърнаха внимание.

Двамата отидоха заедно в Калифорнийския университет, за да вземат молба за постъпване, а Лесли идва два пъти в Болинас, след като Клоуи се върна в Ню Йорк. Той все още си почиваше след филма и когато беше в Сан Франциско, с Коко вечеряха заедно при Джейн и Лиз. Лесли беше изумен, когато видя колко е наедряла. Джейн едва се движеше.

— Не ми се подигравай — смъмри го тя. — Не е смешно. Би трябвало да опиташ как е. Ако вие, момчета, трябваше да правите това, никой нямаше да има деца. И аз не съм сигурна, че ще се реша отново да го преживея.

— Следващия път е мой ред — с обич рече Лиз. Тя се бе запалила по идеята да износи и роди дете от оплодената яйцеклетка на Джейн. Двете го обсъждаха вече шест месеца и Лиз нямаше търпение да опита. Но първо Джейн трябваше да роди. Тя няколко пъти бе споделила с Коко, че е уплашена най-вече защото бебето беше голямо, а и цялото раждане я ужасяваше.

И двете се зарадваха да видят отново Коко толкова щастлива. Беше мъчение да я наблюдават как страда след Венеция. Тогава тя беше по-нешастна дори от периода след смъртта на Иън.

Лесли разговаря с Джейн за филма, който снимаше. Оплака се от Мадисън, а Джейн се засмя. Тя също бе работила с младата актриса и много добре знаеше с кого си има работа той. Мадисън вече беше

бременна в седмия месец и се налагаше да използват дубльорка, когато трябваше да показват тялото ѝ. Режисьорът беше бесен, че не им бе казала, преди да започнат филма. Бременността ѝ затрудняваше и оскъпяваше продукцията.

По време на последния му уикенд в Болинас Лесли помогна на Коко да опакова някои от вещите си, за да ги изпратят с камион в Ел Ей. Смяташе да задържи къщата на плажа. Те все още не знаеха къде ще се установят да живеят, но това вече нямаше значение. Отново бяха заедно и връзката им бе по-здрава отвсякога.

Коко бе предала бизнеса си на Ерин и така разполагаше с достатъчно свободно време, което прекарваше с Джейн. Бебето щеше да се роди всеки момент. Джейн беше толкова отегчена от дългото чакане, че Коко и Лиз решиха да я изведат на вечеря. Хапнаха пикантни мексикански ястия, тъй като някой беше казал на Джейн, че могат да ускорят раждането. Тя беше готова да пробва всичко, но единственият резултат в случая беше увеличаването на киселините в стомаха ѝ. Един следобед тъкмо се бяха върнали от разходка, когато Джейн я погледна стреснато.

— Добре ли си? — попита Коко.

Всички бяха започнали да си мислят, че бебето никога няма да се роди. По това време майка им беше на почивка в Бахамите. Бяха обещали да ѝ се обадят веднага щом бебето се появи.

— Мисля, че водите ми изтекоха — промълви Джейн нервно, втрещена в локвата на пода, където някога беше разлян кленовият сироп.

— Е, това е добре — усмихна ѝ се Коко. — Ето че се започва — настани сестра си на един стол, докато почисти пода.

— Не разбирам защо си толкова щастлива — сопна се Джейн. — Аз съм тази, която ще трябва да го преживее. Вие с Лиз само ще гледате.

— Ще сме с теб през цялото време — увери я Коко, а после ѝ помогна да се качи в банята на горния етаж. Дрехите ѝ бяха подгизнали. — Да се обадя ли на лекарката?

— Не още. Контракциите още не са започнали — облече хавлиен халат, уви се е кърпи и си легна. — Чудя се колко ли дълго ще продължи.

— Надявам се, че няма да е много — рече сестра ѝ, опитвайки се да звучи убедено. — Защо не опиташ малко да поспиш, преди да започне истинското раждане?

Джейн кимна и затвори очи, а Коко угаси лампата и пушна щорите. Върна се в кухнята и се обади на Лиз, излязла на покупки в центъра. Тя се развълнува от новината и каза, че след половин час ще си е у дома. Коко я успокои, че контракциите още не са започнали, така че няма нужда да бърза.

— След като водите ѝ са изтекли, може всеки момент да започнат — Лиз бе изчела почти всички книги за бременни и бе добре информирана. — Наглеждай я.

Коко си направи чаша чай и се качи тихо на горния етаж. Изненада се, като завари сестра си да се гърчи от болки в леглото, по средата на контракция, която сякаш нямаше край. Джейн дори не можа да проговори, докато не свърши.

— Кога започна? — попита Коко със загрижено изражение. Не искаше Джейн да роди бебето у дома и изглежда, имаше доста време.

— Преди около пет минути. Тази беше третата. Наистина са много тежки и продължителни и са начесто — след малко получи още една и Коко засече времето. Продължи цяла минута, а контракциите бяха през три.

— Дали да се обадя на лекарката? — колебаеше се Коко, а Джейн кимна и ѝ даде номера. Когато сестрата се обади, Коко ѝ обясни какво става. Тя поиска да узнае дали контракциите са редовни. Май не бяха, защото бяха изминали пет минути от последната, така че интервалите се удължаваха. Сестрата ѝ каза, че може да спрат за известно време. Но ако са през пет минути или по-малко, да я доведе в болницата. Щеше да съобщи на лекарката да ги очаква по всяко време през следващите няколко часа.

Десет минути не се случи нищо. Когато Лиз влезе, Джейн тъкмо имаше поредната контракция. Тя се спусна към леглото и сграбчи ръката ѝ, а другата сложи върху корема ѝ. Беше много корав.

— Много боли — оплака се Джейн на партньорката си.

— Зная, скъпа — промълви Лиз нежно. — Скоро всичко ще свърши и ще си имаме прекрасно малко момченце.

Коко излезе от спалнята, за да се обади на Лесли и да му каже какво става. Той остана безмълвен около секунда, после каза:

— Иска ми се да се ражда нашето бебе — Коко също си го бе помислила. — Как се справя тя? — добави той загрижено.

— Изглежда много я боли.

— Така е — той беше присъствал на раждането на Клоуи. За него беше ужасно преживяване, но Моника твърдеше, че болката си заслужава. — Кажи й, че я обичам.

Коко се върна в спалнята и завари Лиз да изправя Джейн. Ходеше в банята на всеки пет минути, сгъната на две от болка. Едва се движеше.

Лиз се извърна към Коко. В погледа ѝ се четяха тревога и вълнение. Толкова дълго бяха чакали и ето че най-после се случваше, но не искаше да гледа колко много страда Джейн.

— Все още са нередовни — осведоми я Лиз, — но са много силни. Мисля, че е така, защото водите ѝ изтекоха. В книгите се казва, че след това темпото може да стане галопиращо. Може би трябва да я заведем в болницата.

Трудно бе да решат.

— Няма да галопирам никъде — процеди Джейн нещастно през стиснати зъби, докато се облягаше на Лиз. В болницата щяха да ѝ сложат епидурал, но не и вкъщи.

Изчакаха още половин час и болките бяха вече през четири минути. Бе време да тръгват. Лиз ѝ помогна да си облече анцуга и да си обуе чехлите. Двете с Коко я заведоха до колата. Коко беше доволна, че болницата е наблизо. Когато пристигнаха, едва успяха да я изкарат от колата. Джейн плачеше и се превиваше от болки.

— Много по-лошо е, отколкото си мислех — изстена с дрезгав глас, вкопчена в ръката на Лиз.

— Зная. Може би веднага ще ти сложат епидурал.

— Просто им кажи направо да ме застрелят — връхлетя я нова болка и тя се облегна на Лиз, а Коко се втурна вътре, за да намери количка.

Каза на сестрата, че са довели Джейн. След минута тя им помогна да нагласят родилката в количката и да я вкарат вътре.

— Как се справяме? — попита тя с усмивка, надвесена над Джейн, докато чакаха асансьора.

Коко и Лиз бяха леко пребледнели от страх. Всичко ставаше много по-бързо, отколкото очакваха.

— Не много добре — отвърна Джейн. — Имам чувството, че ще умра.

— След пет минути ще си настанена — каза сестрата с успокояващ тон.

Отведоха я в родилното отделение само няколко минути след пристигането в болницата и сестрата я предаде в ръцете на акушерките на етажа.

— Болките са през три минути — обясни Лиз, а Джейн стискаше ръката ѝ, сгърчена от поредната контракция.

— Добре, да погледнем — изчурулика сестрата весело. — Ще се обадим на гинеколожката ти веднага след като видим как се развиват нещата — не го каза, но понякога, дори и при много силни и чести контракции, раждането продължаваше с часове. Попита кой ще дойде в стаята за прегледи и Коко и Лиз заявиха, че и двете ще придружат родилката. — Чакаме ли таткото да пристигне? — поинтересува се сестрата.

— Не, не го чакаме — отвърна Лиз тихо. — Аз съм бащата.

На сестрата окото ѝ не трепна при това откровение и ги придружи до стаята. И преди си бе имала работа с подобни двойки, все повече и повече през последните десет години. Родителите си оставаха родители, независимо от пола. Тя се усмихна на Коко и Лиз и помогна на Джейн да съблече дрехите си. Нахлузиха ѝ болнична нощница и я отведоха в леглото, където щеше да роди. И след като се извини за неудобството, сестрата си сложи латексови ръкавици, за да прегледа родилката. Джейн получи контракция по средата на прегледа и се вкопчи в ръката на Лиз. Преди да свърши, вече плачеше. Прегледът ѝ се бе сторил цяла вечност и сестрата отново се извини.

— Съжалявам, зная, че беше болезнено, но трябва да разберем колко сантиметра е разкритието. В случая е пет. Ще се обадя на гинеколожката ти и веднага ще извикам анестезиолога, за да ти сложи епидурал.

— Ще боли ли? — попита Джейн жално, докато местеше поглед между сестрата, Лиз и Коко. Все още не се бе съвзела от прегледа. Никой не ѝ бе казал, че ще бъде толкова ужасно. Никога досега в живота си не бе изпитвала подобни болки.

— Няма да боли, след като ви сложат упойката — свърза Джейн към монитора за наблюдение на плода, за да проверят сърдечния ритъм

на бебето и честотата на контракциите. Раждането официално бе започнато. Лиз ѝ се усмихна с обич. — Знаете ли пола на бебето? — попита сестрата, преди да излезе от стаята.

— Момче е — отвърна Лиз гордо, а Джейн затвори очи.

Коко мразеше да гледа как сестра ѝ се измъчва, но в същото време беше щастлива за нея. Макар че ѝ беше малко страшничко. Никога досега не бе виждала раждане, дори и на филм. Само как се раждат кучета, но то беше много по-лесно.

— Е, изглежда, че още тази нощ ще можете да прегърнете малкото си момченце — увери ги сестрата. — Нещата вървят много добре — с тези думи изчезна, а Джейн бе връхлетяна от нова болка, още по-страшна от предишната.

Сестрата се върна с медицинския ѝ картон. Лиз трябваше да го попълни, а Джейн да го подпише. Джейн се бе регистрирала преди две седмици и я бяха записали в базата данни. Сега имаха нужда само от подписа ѝ, ако възникне необходимост от спешни процедури. Формално погледнато, Лиз нямаше нужда да се подписва, но тя го стори, както после и Джейн. Двете бяха заедно в това изпитание.

Сестрата се върна за следващата контракция заедно с анестезиолога. Той им обясни процедурата за епидуралната анестезия, а през това време сестра отново прегледа Джейн, която избухна в сълзи.

— Това е ужасно — рече тя задъхано, вперила нещастен поглед в Лиз. — Не мога да го направя!

— Да, можеш — отвърна Лиз тихо, без да отмества поглед от лицето ѝ.

— Разкритието вече е шест сантиметра — съобщи сестрата на лекаря.

Той изглеждаше загрижен.

— Ако продължава с такова темпо, няма да можем да инжектираме епидурал — обясни той на хлипащата Джейн.

— Трябва да го направите. Иначе не бих могла се справя.

Лекарят погледна към сестрата и кимна.

— Да видим какво можем да сторим.

Каза на родилката да се обърне по корем, но Джейн бе връхлетяна от нова болка и не можеше да помръдне. Имаше чувството, че тялото ѝ отказва да ѝ се подчинява, а всички наоколо ѝ причиняват

ужасни неща и искат от нея да прави невъзможното. Това бе най-кошмарното преживяване в живота ѝ.

Анестезиологът успя да вкара дългия катетър в гръбнака ѝ и медикаментът започна да се влива в организма ѝ. След това ѝ каза да се обърне отново по гръб и следващата болка я заля като приливна вълна. Последва още една, не по-малко силна, явно упойката още не бе подействала. Лекарят им обясни, че може би разкритието е твърде голямо, за да има ефект, после внезапно болките спряха. През следващите пет минути не се случи нищо за огромно облекчение за Джейн.

— Епидуралът може да забави нещата — поясни анестезиологът.

След това обаче, толкова бързо, колкото бяха спрели, болките се подновиха отново. Джейн през сълзи каза, че дори са още по-силни отпреди. Минаха още десет минути и сестрата отново я прегледа. Джейн изкрещя от болка и се развика на акушерката.

— Престанете! — викна тя. — Причинявате ми болка! — след това се отпусна в леглото и избухна в сълзи. В крайна сметка медикаментът не бе облекчил болката.

— Ще ви прелея още лекарства, за да видя дали ще ви повлияят по-добре — рече анестезиологът спокойно, след като сестрата му докладва показателите на родилката.

— Разкритието вече е десет сантиметра. Ще повикам гинеколожката.

— Чу ли това? — усмихна се Лиз на Джейн. — Разкритието вече е десет сантиметра. Това означава, че можеш да напъваш. Бебето ще се роди съвсем скоро.

Джейн кимна, имаше замаян вид, а мониторът показваше, че има поредната контракция, но този път родилката не реагира. Медикаментът оказваше въздействие. Нещата се развиваха бързо. Бяха тук само от час, но на Джейн ѝ се струваше цяла вечност.

Пет минути по-късно акушер-гинеколожката влезе в стаята. Тя се усмихна, поздрави Джейн и Лиз, а те я представиха на Коко.

— Явно тук се е събрала малка компания — констатира тя весело. — Имам добри новини за теб, Джейн — наведе се към нея, за да я чуе. — Със следващата контракция може да напъваш. Ще се постареем колкото се може по-бързо да прегърнеш това малко момче.

— Вече не усещам болка — прошепна Джейн с облекчение. Очите ѝ бяха замъглени и Коко и Лиз си размениха тревожни погледи.

— Медикаментите вероятно ще те ободрят малко и ще ти дадат сили да напъваш — каза лекарката и Джейн отново се паникьоса.

— Не, не мога да го направя — изхленчи тя и сълзите ѝ отново бликнаха.

Коко беше потресена да види как по-голямата ѝ сестра направо рухва пред очите ѝ.

— Ще се справи — усмихна се успокоително лекарката на Лиз и Коко, а сестрата постави кислородна маска върху лицето на родилката.

Анестезиологът излезе от стаята. Трябваше да постави инжекция с епидурал при едно раждане със секцио, но каза, че пак ще се върне. Беше доста натоварена нощ в болницата. Сестрата им съобщи, че имало още няколко раждания.

Мониторът показваше, че Джейн има нова контракция. Пъхнаха дългите ѝ крака в халките и ѝ казаха да напъва. Още една сестра дойде, за да помага. Сега от двете ѝ страни стоеше по една акушерка, а гинеколожката наблюдаваше главата на бебето. Лиз стоеше до главата на родилката. Тя бе заобиколена от група хора, които постоянно я подканваха да напъва. Известно време не се случи нищо.

Джейн напъва още час, но нямаше промяна. Коко започваше да изпитва нарастваща тревога. Всички наблюдаваха раждането с напрегнати лица. В стаята влезе още една сестра е пластмасова бебешка люлка.

— Не мога да го направя — простена Джейн изтощена. — Повече не мога да напъвам. Извадете го от мен.

— Не — окуражи я гинеколожката. — Това е твоя работа. Сега ти трябва да ни помогнеш.

Казаха ѝ да напъне по-силно и помолиха Лиз да хване раменете на Джейн, а двете сестри уловиха краката ѝ. В този момент влезе анестезиологът и гинеколожката му нареди да намали вливаната доза медикаменти. Джейн го умоляваше да не го прави. Измина още един час. Напъваше вече от два часа, а още нищо не се бе случило. Лекарката съобщи, че вече виждала косата на бебето. Но това беше всичко.

Тогава ѝ направиха епизиотомия, а след това използваха форцепс. Мина още един час, Джейн стенеше сърцераздирателно и

крещеше от болка. Коко стоеше от едната ѝ страна, а Лиз от другата, родилката продължаваше да напъва и да повтаря, че умира. Накрая нададе ужасяващ вик и Коко си помисли, че никога няма да го забрави. Бавно, много бавно главичката на бебето започна да излиза, накрая се появи малко личице, от което ги гледаха две широко отворени очи. Лиз и Коко плачеха, а Джейн се втрени в него. Лицето ѝ придоби пурпурен оттенък и тя напъна още по-силно. Измъкнаха раменцата му, а сетне и останалата част от телцето. В стаята проехтя силен плач, но този път не беше на Джейн, а на нейното бебе. Срязаха пъпната връв, увиха го в одеяло и го поставиха върху гърдите на майката, която хлипаше тихо, но този път със сълзи на радост и облекчение. Никога досега в живота си не бе преживявала нищо толкова трудно и се надяваше никога повече да не изпита такива мъки.

— Толкова е красив! — възкликнаха всички в един глас, взрени нежно в малкото човече.

Сестрата го взе, за да го измие и претегли, а в това време гинеколожката заши Джейн.

— Тежи четири килограма и триста седемдесет и пет грама — обяви сестрата гордо и го подаде на Лиз. — Родила си истински юнак — обърна се към Джейн.

Сега беше ясно защо трябваше да напъва три часа, за да го доведе на бял свят. Той беше огромен и Коко го гледаше с удивление. Позволиха ѝ да го подържи, после тя го подаде на Джейн. Тя го сложи на гърдта си и бебето тутакси засука тихо, впило в майка си големите си сини очи. Имаше красиви ръчички и дълги крачета, също като нейните. Лиз стоеше до партньорката си, целуваше я, усмихваше се и говореше на бебето им, а то местеше поглед от Лиз към Джейн, сякаш познаваше гласовете им.

Коко остана с тях още един час, докато отведоха Джейн в стаята ѝ. Беше изтощена. Лиз щеше да прекара нощта при нея, така че Коко се върна в къщата все още под впечатление на чудото, което бе видяла. Преди да си тръгне, целуна Джейн и Лиз и ги поздрави отново, а Лиз се обади на майка ѝ, за да ѝ съобщи, че Бърнард Бъз Барингтън Втори най-после се е появил на този свят и всички са много щастливи и развълнувани.

Когато Коко се прибра, се обади на Лесли и му разказа за раждането; колко мъчително е било за сестра ѝ, но колко щастлива е

тя, след като е родила сина си.

— Следващото бебе ще е нашето — рече Лесли. — Предай поздравленията ми на Джейн и Лиз.

Обеща този уикенд да дойде да види бебето, а следващия Коко щеше да отиде при него в Ел Ей. Бебето се бе родило два дни преди определената дата. Сега беше ред на Коко да започне нов живот. Бяха изминали точно осем месеца от първата им среща. Почти толкова, колкото бе продължила бременността на Джейн.

21

Както бе обещал, Лесли пристигна в събота. Джейн вече се бе върнала от болницата с бебето. Беше слаба, цялото тяло я болеше, но сияеше от щастие. Двете с Лиз не спираха да се суетят около бебето. Бяха наели и бавачка, която ги учеше как да се грижат за него. Джейн го кърмеше. Беше настъпил моментът Коко да си тръгне.

Същата вечер Лесли и Коко вечеряха с Джейн и Лиз. Лесли подържа бебето. Всички заявиха, че много му отива да бъде баща. Със сълзи на очи Коко си взе довиждане със сестра си. Сега, след като бе присъствала на раждането, Коко я чувстваше по-близка.

На следващия ден Коко и Лесли отлетяха за Лос Анджелис. Преди да тръгне, той бе изпълнил къщата с цветя. Всичко беше безупречно и изглеждаше идеално. Беше разчистил два големи дрешника за нея. За щастие, когато пристигнаха, отпред не ги дебнеха никакви папараци, а хората от охраната му патрулираха около имението.

Той дори бе сготвил вечеря.

— Как се извъдих такава късметлийка? — промълви тя трогната и го целуна.

— Аз съм късметлията — възкликна той. Все още не можеше да повярва, че не сънува и тя най-после е с него. Любовта им бе подложена на изпитание във Венеция, а последвалите два месеца бяха истинско мъчение. Но вече нямаха съмнения — двамата си принадлежаха завинаги един на друг.

Същата вечер се обадиха на Клоуи, за да ѝ съобщят, че Коко се е преместила да живее при баща ѝ. Бяха ѝ казали, че Коко възнамерява да го направи още преди Клоуи да се върне в Ню Йорк за Нова година. Момиченцето беше във възторг и нямаше търпение да им дойде на гости.

— Сега ще имаш ли бебе? — попита Клоуи многозначително и Коко се зачуди дали това я тревожи, както някога Джейн, когато се е родила по-малката ѝ сестра. Не искаше Клоуи да се чувства нещастна

и пренебрегната. В сърцата им имаше достатъчно любов за всички и искаше Клоуи да го знае.

— Не още — отвърна баща ѝ сериозно, но се надяваше, че някой ден ще имат.

— Ще се ожените ли? — не спираше дъщеря му.

— Още не сме го обсъждали, но ако го направим, няма да е без теб.

— Искам да бъда шаферка.

— Наета си. Сега се нуждаем само от младоженец и булка.

— Но това сте ти и Коко, татко! — засмя се момиченцето. — Колко си глупав!

— Както и ти. Точно заради това те обичам — подразни я той. След като затвориха, се обърна към Коко, която слушаше на другия телефон. — Тя има право, знаеш ли, трябва да се оженим. Аз съм почтен мъж и не можеш да очакваш да живея в грях с теб. Би било много дръзко от твоя страна. Помисли си само как ще реагират таблоидите на това! „Прочута кинозвезда живее с жена, която разхожда кучета!“. Шокиращо, нали? — Той я целуна.

— Вече не разхождам кучета. Няма за какво да се притесняваш — засмя се тя и се претърколи върху леглото с щастливо лице. Все още се чувстваше като Пепеляшка. Сега повече от всякога. Кристалната пантофка беше нейна и ѝ прилягаше идеално.

— Е, въпреки че повече няма да развеждаш кучета, аз все пак трябва да се погрижа за репутацията си. Какво мислиш? Ще го направим ли? Дори само, за да доставим удоволствието на Клоуи да бъде шаферка? Лично аз смятам, че е достатъчно основателна причина. Другата много основателна причина е, че аз безумно те обичам и преди отново да избягаш от мен, искам да си подсигурия правото на собственост. Ще се омъжиш ли за мен, Коко? — плъзна се от леглото, коленичи до нея и се взря в очите ѝ със сериозно изражение. От вълнение в очите му напиреха сълзи.

Коко имаше чувството, че докато го слуша, всеки миг ще се разплаче.

— Да — прошепна младата жена. Съвместният им живот започваше и тя завинаги щеше да бъде Пепеляшка. Най-после бе открила своя прекрасен принц. — А ти ще се ожениш ли за мен? — попита го с безкрайна нежност.

— С удоволствие — той се усмихна и се качи до нея в леглото. Това беше първата ѝ нощ в новия им дом, който щяха да споделят в добро или лошо, независимо от всички папараци на този свят.

Джейн и Лиз прекараха цялата сутрин в надзираване на цветната украса. Доставчиците бяха в кухнята от предишната вечер. Къщата изглеждаше великолепно — навсякъде се виждаха бели рози, дори изкусно подрязаните дървета бяха украсени с тях. Джейн за кратко спря да дава нареждания на служителите как да разместят мебелите, за да нахрани бебето, но след като се върна, за стотен път промени всичко. В шест часа очакваха около стотина гости и тя искаше всичко да е свършено. Беше помолила бавачката да пришие бели панделки към гирляндите, с които цветарите украсяваха стълбата. Синът ѝ вече бе на четири месеца, но беше толкова едър, че приличаше на едногодишно дете.

Към четири часа в къщата кипеше трескава дейност. Лиз и Джейн се качиха горе, за да се облекат, а бавачката сложи бебето да поспи. То никак не бе капризно и на жената ѝ доставяше удоволствие да се грижи за него. Заяви, че те били най-милата и приятна двойка, която била виждала. Джейн още не се бе върнала на работа. Лиз планираше през юли да се подложи на изкуствено оплождане, като щяха да използват яйцеклетка на Джейн. Джейн току-що бе навършила четирийсет, но хормоналните ѝ тестове показваха, че всичко е наред. Лиз искаше да износи бебето на Джейн. Бъз бе донесъл огромна радост в живота им, но се надяваха следващото бебе да е момиченце.

— Може би трябва да се оженим — предложи Лиз, докато се обличаха в банята.

— Ако искаш, ще го направим, но в сърцето си се чувствам женена за теб от години — отвърна с усмивка Джейн.

— Както и аз — Лиз вдигна ципа на роклята ѝ. Тя носеше бледосиня коктейлна рокля, а Лиз бе облечена в сива сатенена дреха. Двете се бяха погрижили за всичко до най-малката подробност и се гордееха с резултата. Освен това им се струваше съвсем редно събитието да стане тук, където бе започнало всичко.

Слязоха по стълбите в пет и половина, тъкмо навреме, за да посрещнат Флорънс и Гейбриъл. Майка ѝ бе в копринен костюм с цвят на шампанско, който изглеждаше почти бял. Джейн се бе обзаложила с Лиз, че тя ще постъпи точно така — ще облече бяло или почти бяло на сватбата на дъщеря си. Постъпката ѝ беше типична за нея и съвсем предвидима.

— Не би посмяла — възрази Лиз. — Не би го причинила на Коко.

— Залагам десет долара, че ще го направи — отсече Джейн и Лиз прие облога.

Сега, когато Флорънс прекрачи прага, Джейн се извърна към партньорката си с широка усмивка. — Дължиш ми десет долара — двете се засмяха и побързаха да поздравят Гейбриъл, облечен в елегантен тъмносин костюм. Носеше на ръце Алисън. Двамата с Флорънс току-що бяха отбелязали втората годишнина от връзката си, през юли смятаха посетят Париж и Южна Франция. Възнамеряваха да отседнат в „Хотел дю кап“, а след това Флорънс бе наела яхта, за да прекарат две седмици в Сардиния и да погостуват на приятели. Гейбриъл не бе снимал филм през цялата година — беше прекалено зает да пътува с Флорънс. Лиз отбеляза, че тя изглежда все по-щастлива. Не го каза, но никога не я бе виждала толкова щастлива, докато беше омъжена за бащата на Джейн. Любовта към Гейбриъл ѝ се отразяваше добре. А той изглеждаше спокоен и отпочинал. Съвместният им живот бе като един безкраен празник. Наскоро се бе преместил в къщата ѝ.

Родителите на Лесли бяха дошли от Англия и сега бърбеха с Джейн и Лиз. В шест и половина бяха пристигнали всички гости. Коко чакаше на долния етаж, така че когато пристигнат Лесли и Клоуи, да не я видят. Момиченцето беше облечено в дълга до пода рокля от розов муселин и приличаше на малка принцеса. Лиз ѝ го каза и лицето ѝ засия. Искаше да си поиграе с бебето, но Джейн се страхуваше, че може да повърне и да съсипе роклята, затова ѝ каза, че ще трябва да почака, докато свърши церемонията.

Музиката засвири в шест и половина и изведнъж чуха над главите си бръмченето на хеликоптер. Полицията охраняваше имението отвън, а полицаи на мотоциклети патрулираха по улицата отпред. Погледнаха към хеликоптера и установиха, че е

журналистически. Един фотограф висеше от прозореца, насочил надолу телеобектива си. Полицайте свиха рамене. Нямаше какво толкова да снимат. Всички бяха вътре.

Когато организаторката на церемонията ѝ даде знак, Коко се качи горе. Влезе в салона, великолепна в бялата сатенена рокля, която подчертаваше фигурата ѝ, а дълъг шлейф се влачеше зад нея. Докато вървеше през насъбралото се множество, насядало в салона на Джейн и Лиз, виждаше само Лесли, залива зад гърба му и Клоуи, застанала до него. Това беше всичко, от което имаше нужда и което искаше. Хеликоптерът прелетя ниско над къщата, но не я беше грижа. Знаеше, че са журналисти, както и че в бъдеще щеше постоянно да се натъква на тях. Единственото, което имаше значение, бяха Лесли, Клоуи и съвместният живот, който ги очакваше.

Под погледите на гостите си размениха брачните клетви, а майка ѝ се разплака. Тя държеше ръката на Гейбриъл и я стисна леко, когато младоженецът каза „да“. След това Лесли целуна Коко и животът им започна.

Беше съвършена сватба и точно такава, каквато Коко искаше. Семейството ѝ беше там, както и хората, които обичаше и които ги обичаха. Приятелите на Лесли, дошли от Ел Ей, семейството му от Англия, присъстваше и Джеф от Болинас. Двамата със съпругата му се почувстваха изключително поласкани от поканата. Решиха церемонията да се състои в къщата на Джейн, за да се избегне пресата. Така бе по-безопасно, зад затворените врати в дома на сестра ѝ.

Мястото, където щяха да прекарат медения месец, се пазеше в тайна. Щяха да заминат с нает самолет заедно с Клоуи. Коко настояваше тя да ги придружи, а Лесли се надяваше, че много скоро ще си има братче или сестричка.

Танцуваха в салона, а гостите се разхождаха из градината в топлата нощ. Край езерото свиреше диско оркестър. Беше най-хубавият прием, устройван напоследък в Сан Франциско.

В полунощ поднесоха сватбената торта и Коко се качи до средата на стълбите, за да хвърли букета. Прицели се съвсем точно и внимателно го хвърли. Не искаше майка ѝ да го пропусне. Флорънс улови букета и го притисна към сърцето си, а Гейбриъл ѝ се усмихна. Той знаеше какво иска тя и нямаше нищо против да сподели желанието ѝ. Двамата танцуваха последния танц, след като младоженецът и

булката заминаха. Гейбриъл се наведе и я целуна. Джейн и Лиз бяха долу и танцуваха самба с приятелите на Лесли от Сан Франциско.

Лесли, Коко и Клоуи отпътуваха с лимузина. Полицаяте удържаха тълпата, докато хеликоптерът бръмчеше над главите им. Двамата моторизирани полицаи караха пред тях и лимузината се понесе с пълна скорост към летището. Клоуи сияеше между двамата младоженци. Коко се усмихваше, а Лесли изглеждаше най-щастливия мъж на земята. Тримата се държаха за ръце.

— Направихме го — прошепна му Коко с триумфално изражение. Папараците не ги бяха нападнали. Никой не пострада. Никой не бе изпаднал в пристъп на ужас — нито те, нито Клоуи. Бяха в безопасност, бяха заедно и всичко бе станало точно така, както бе обещал Лесли.

— Е, сега ще го направите ли? — погледна Клоуи хитро баща си.

— Какво? — Той не откъсваше очи от Коко и мислите му бяха заети с други неща.

— Отвратителното нещо — изкиска се дъщеря му.

— Клоуи! — скара ѝ се той, после се усмихна. — Нямам представа за какво говориш.

— Не си ли спомняш? Когато мама каза...

— Няма значение — побърза да я прекъсне той.

— Добре — кимна тя и се усмихна на Коко. — Обичам ви — додаде щастливо. Обожаваше баща си, а Коко беше най-добрата ѝ приятелка.

— И ние също те обичаме — отвърнаха в един глас Лесли и Коко, сетне се наведоха и се целунаха над главата ѝ, а накрая целунаха и нея. Докато лимузината се носеше към летището, Коко се усмихна на Лесли. Накрая той се оказа прав. Всичко си дойде на мястото. Едно по едно, стъпка по стъпка.

Издание:

Даниел Стийл. Един ден, някога

ИК „Бард“, София, 2010

ISBN: 978-954-655-098-9

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.